Isaac Asimov

A DOUA FUNDAȚIE

DOUĂ PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDAȚIEI"

EDITURA NEMIRA

ISAAC ASIMOV

A Doua Fundaţie

Traducere:
EMILIAN BAZAC

Coperta:
DAN ALEXANDRU IONESCU

Versiunea 2.0 standard RIF1

Nemira
1994

Catârul, un mutant dotat cu puteri psihice copleşitoare, declanşează prima criză pe care Hari Seldon nu a prevăzut-o, iar Fundaţia este neputincioasă. Se pare că Galaxia va avea un nou stăpân… Dar există şi A Doua Fundaţie, acolo unde nimeni n-o va putea găsi. Nici măcar Catârul…

Isaac Asimov

A Doua Fundaţie

SECOND FOUNDATION

Traducere: Emilian Bazac

Coperta: Dan Alexandru Ionescu

Ediţia: Nemira, 1994

Versiunea 2.0 standard RIF1

Marciei, lui John, şi lui Stan

Prolog

Primul Imperiu Galactic rezistase timp de zeci de mii de ani. Toate planetele Galaxiei se aflaseră sub stăpânirea sa. O stăpânire centralizată, uneori tiranică, uneori binevoitoare, dar întotdeauna fermă. Oamenii uitaseră că existenţa lor se putea derula şi în alte condiţii.

Uitaseră. Cu toţii, mai puţin Hari Seldon.

Hari Seldon a fost ultimul mare savant al Primului Imperiu. El a pus bazele ştiinţei psihoistoriei şi a dezvoltat-o până la perfecţiune. Psihoistoria era chintesenţa sociologiei, transpunând comportamentul uman în ecuaţii matematice.

Individul era impredictibil, dar Seldon descoperise că reacţiile unei mulţimi de oameni puteau fi analizate statistic. Cu cât mulţimea era mai mare, cu atât se putea ajunge la o precizie mai bună. Iar masa de oameni cu care lucrase Seldon nu fusese alta decât populaţia întregii Galaxii, care pe vremea sa număra câteva cvintilioane de indivizi.

În consecinţă, Seldon a putut să prevadă, în pofida tuturor aparenţelor şi a opiniei generale, că strălucitul Imperiu ce părea atât de puternic, se afla pe panta unei descompuneri şi prăbuşiri iremediabile. El a prevăzut (sau a rezolvat ecuaţiile şi le-a interpretat rezultatele, ceea ce înseamnă acelaşi lucru), că dacă nu se acţiona în vreun fel, Galaxia va suferi în mizerie şi anarhie timp de treizeci de mii de ani, până la ridicarea unui alt guvern unificator.

Se apucă să remedieze situaţia, determinând o stare de lucruri care să readucă pacea şi civilizaţia în doar o mie de ani. Cu multă precauţie, a înfiinţat două colonii de savanţi, pe care le-a denumit „Fundaţii”. În mod deliberat, le-a plasat „la capete opuse ale Galaxiei”. Una dintre ele a fost

făcută cunoscută publicului, şi pusă sub o lumină orbitoare. Existenţa celeilalte, a celei de-A Doua Fundaţii, a fost cufundată în tăcere.

În *Fundaţia* (Gnome, 1951) şi *Fundaţia şi Imperiul* (Gnome, 1952), sunt povestite primele trei secole ale Fundaţiei. Aceasta şi-a început existenţa ca o comunitate puţin numeroasă de Enciclopedişti, pierdută în vidul de la periferia Galaxiei. Periodic, se confrunta cu o criză în care erau implicate relaţiile interumane, curentele sociale şi economice ale vremii. Nu avea libertate de mişcare decât într-o singură direcţie, şi în faţa ei se deschidea un nou orizont al progresului. Totul fusese planificat de Hari Seldon, care de multă vreme nu mai era printre cei vii.

Prima Fundaţie, cu tehnologia sa superioară, luă în stăpânire planetele barbare care o înconjurau. Înfruntă anarhicele Lumi Războinice care se desprinseseră din Imperiul muribund, şi le învinse. Înfruntă rămăşiţele Imperiului însuşi, sub ultimul său Împărat puternic şi sub ultimul său mare General. Învinse şi de această dată.

Apoi se confruntă cu o situaţie pe care Hari Seldon nu avusese cum să o prevadă. Cu puterea copleşitoare a unui singur individ, a unui Mutant. Creatura, cunoscută sub numele de Catârul, se născuse cu capacitatea de a influenţa sentimentele oamenilor şi de a le stăpâni gândurile. Adversarii săi cei mai înverşunaţi fură convertiţi în slujitori fideli. Armatele nu puteau, nu *voiau* să lupte împotriva lui. Prima Fundaţie fu învinsă, şi multe dintre schemele lui Seldon se prăbuşiră în faţa Catârului.

Rămăsese A Doua Fundaţie, cea misterioasă, ţinta tuturor căutărilor. Pentru a desăvârşi cucerirea Galaxiei, Catârul trebuie să o găsească. Cei ce rămăseseră credincioşi Primei Fundaţii trebuie de asemeni să o găsească, pentru un cu totul alt motiv. Dar unde se află? Nimeni nu poate şti.

Aceasta este deci povestea celei de-A Doua Fundaţii!

Partea întâi –
CATÂRUL ÎN CĂUTARE

CATÂRUL – ... Aspectele bune ale regimului impus de Catâr au ieşit la iveală de-abia după căderea Primei Fundaţii. După prăbuşirea definitivă a Imperiului Galactic, Catârul a fost primul care s-a prezentat istoriei cu un spaţiu ce se dorea într-adevăr imperial. Vechiul imperiu comercial al defunctei Fundaţii fusese eterogen şi foarte puţin unit, în ciuda sprijinului subtil oferit de previziunile psihoistoriei. Nu se putea compara cu „Uniunea Lumilor”, bine ţinută în frâu de către Catâr, cuprinzând o zecime din volumul Galaxiei şi o cincisprezecime din populaţia sa. În special în perioada aşa-numitei Căutări...

ENCICLOPEDIA GALACTICA[1]

[1] Toate citatele reproduse aici din Enciclopedia Galactica sunt extrase din Ediţia cu nr. 116, publicată în 1020 Era Fundaţiei, de către Casa de Editură Enciclopedia Galactica, Terminus, cu acordul editorilor.

1. Doi bărbaţi şi Catârul

Enciclopedia are mult mai multe de spus despre Catâr şi Imperiul său, dar majoritatea sunt lucruri care nu au legătură directă cu povestea noastră. Şi, în orice caz, sunt mult prea neinteresante pentru a ne fi de vreun folos. În esenţă, articolul analizează condiţiile economice care au dus la ridicarea „Primului Cetăţean al Imperiului” – titlul oficial al Catârului – şi consecinţele economice ale acestui eveniment.

Dacă autorul paragrafului din Enciclopedie a fost vreodată mirat de rapiditatea colosală cu care Catârul s-a ridicat din neant şi a ajuns ca în numai cinci ani să stăpânească un spaţiu vast, acest lucru nu se observă. Mai mult, dacă a fost cumva surprins de brusca încetare a expansiunii în favoarea unei consolidări a teritoriului, pentru o perioadă de încă cinci ani, nici acest lucru nu se poate deduce.

În consecinţă, vom abandona Enciclopedia şi vom căuta să ne atingem scopul mergând pe propriile noastre căi. Ne vom ocupa de istoria Marelui Inter-Regnum – perioada scursă între Primul Imperiu Galactic şi cel de-Al Doilea – începând cu sfârşitul celor cinci ani de consolidare.

Din punct de vedere politic, Uniunea era liniştită. Din punct de vedere economic, era prosperă. Puţini ar fi dorit să schimbe pacea de sub dominaţia fermă a Catârului cu haosul anterior. Lumile care cu cinci ani înainte avuseseră de-a face cu Fundaţia poate că simţeau din când în când un regret nostalgic, dar nimic mai mult. Aceia dintre şefii Fundaţiei care se dovediseră inutili, fuseseră omorâţi; cei utili fuseseră Convertiţi.

Şi dintre cei Convertiţi, cel mai folositor era Han Pritcher, acum general de armată.

* * *

În zilele Fundaţiei, Han Pritcher fusese căpitan şi membru al Opoziţiei Democrate, aflată în ilegalitate. Atunci când Fundaţia se prăbuşise fără luptă în faţa Catârului, Pritcher se împotrivise. Până când fusese Convertit.

Convertirea nu se datorase, aşa cum se întâmpla de obicei, unei motivaţii superioare. Han Pritcher ştia asta foarte bine. Se schimbase deoarece Catârul era un mutant, cu puteri mentale capabile să modifice după bunul său plac structura emoţională a oamenilor obişnuiţi. Dar această situaţie îl mulţumea pe deplin. Aşa trebuia să fie. Acceptarea de bună voie a Convertirii era un prim simptom al transformării care îl afectase, dar pe Han Pritcher nu îl mai interesa această problemă.

Acum, la întoarcerea din a cincea sa expediţie importantă în nemărginita Galaxie de dincolo de Uniune, experimentatul astronaut şi spion se gândea la apropiata întâlnire cu „Primul Cetăţean". Sentimentul său în legătură cu această întâlnire putea fi numit bucurie sinceră. Figura sa, cioplită parcă din lemn întunecat şi neted, aparent incapabilă să zâmbească fără să se crape, nu arăta acest lucru… Dar nu era nevoie de manifestări exterioare. Catârul putea penetra fiinţa interioară a fiecăruia, citindu-i toate sentimentele, până la cel mai neînsemnat. La fel cum un om obişnuit putea observa încruntarea unei sprâncene.

Pritcher îşi lăsă aeromobilul la vechile hangare vice-regale şi pătrunse în domeniile palatului mergând pe jos, aşa cum se impunea. Parcurse o milă de-a lungul drumului principal presărat cu indicatoare. Un drum pustiu şi tăcut. Pritcher ştia că pe întreaga suprafaţă a domeniilor palatului nu se găsea niciun paznic, niciun soldat, niciun om înarmat.

Catârul nu avea nevoie de protecţie.

Catârul era propriul său protector. Atotputernic, cel mai bun.

Paşii îi răsunau uşor în urechi, în timp ce zidurile metalice, incredibil de graţioase şi de puternice, îşi înălţau strălucirea cu arcade îndrăzneţe, bogat împodobite şi fanteziste, specifice arhitecturii Defunctului Imperiu. Dominau cu măreţie împrejurimile pustii şi oraşul aglomerat ce se zărea la orizont.

În palat se afla – singur – omul de ale cărui capacităţi mentale depindeau noua aristocraţie şi întreaga structură a Uniunii.

Poarta uriaşă şi netedă se deschise larg la apropierea generalului, şi acesta intră. Păşi pe rampa mobilă, lată, care urcă împreună cu el. Se sui în ascensorul rapid şi silenţios. Se opri în faţa micuţei şi modestei uşi a camerei Catârului, aflată în cel mai strălucitor turn al palatului.

Uşa se deschise...

* * *

Bail Channis era tânăr. Bail Channis era Neconvertit. Adică, mai pe înţeles, Catârul nu îi modificase structura emoţională. Aceasta fusese determinată doar de ereditate şi de modificările ulterioare datorate anturajului. *Şi el* era satisfăcut de această stare de lucruri.

La nici treizeci de ani, cucerise admiraţia tuturor celor din capitală. Era chipeş şi îi mergea mintea... deci avea succes în societate. Era inteligent şi ştia să se stăpânească... deci avea succes în faţa Catârului şi era profund mulţumit de ambele succese.

Acum, pentru prima oară, Catârul îl chemase într-o audientă particulară.

Picioarele îl purtară de-a lungul drumului principal, puternic luminat, care ducea la turnurile din aluminiu macrocelular. Acestea fuseseră pe vremuri rezidenţa vice-regelui de Kalgan, care cârmuise în numele vechilor împăraţi; mai târziu, fuseseră rezidenţa prinţilor independenţi din Kalgan, care cârmuiseră în propriul lor nume; acum, erau rezidenţa Primului Cetăţean al Uniunii, care îşi conducea propriul imperiu.

Channis fredona încet o melodie, ca pentru sine. Ştia foarte bine despre ce anume era vorba. Despre A Doua Fundaţie, bineînţeles! Despre acea sperietoare nemaipomenită, principalul motiv pentru care Catârul se oprise din politica de expansiune nelimitată şi intrase într-o precauţie statică. Termenul oficial era „consolidare”.

Desigur, existau şi zvonuri – zvonurile nu puteau fi oprite. Catârul era pe cale să reînceapă ofensiva. Catârul descoperise adăpostul celei de-A Doua Fundaţii, şi va ataca. Catârul ajunsese la o înţelegere cu A Doua Fundaţie, şi îşi vor împărţi Galaxia. Catârul ajunsese la concluzia că A Doua Fundaţie nu există, şi va pune stăpânire pe întreaga Galaxie.

Nu avea rost să treci în revistă tot ceea ce se auzea prin anticamere. Nu era prima oară când circulau astfel de zvonuri. Dar acum păreau să aibă mai multă consistenţă. Toate sufletele independente şi dornice de aventuri, care făceau avere de pe urma războiului, aventurilor militare şi haosului politic, ofilindu-se în vremuri de stabilitate şi pace permanentă, erau acum pline de bucurie.

Bail Channis era unul dintre aceştia. Lui nu-i era frică de misterioasa A Doua Fundaţie. Că tot veni vorba, nu-i era frică nici de Catâr, şi se fălea cu acest lucru. Poate că unii, care nu vedeau cu ochi buni o persoană atât de tânără şi totodată atât de înstărită, aşteptau pe ascuns ziua în care acest afemeiat ce-şi folosea talentele făcând glume pe seama aspectului fizic al Catârului şi a vieţii sale retrase, va cădea în dizgraţie. Nimeni nu îndrăznea să i se alăture, puţini îndrăzneau să râdă. Dar cum nu păţea nimic, reputaţia îi creştea în mod corespunzător.

Channis căută nişte cuvinte pentru melodia pe care o fredona. Găsi unele fără sens, care spuneau în refren: „A Doua Fundaţie ameninţă Naţia şi toată Creaţia.”

Ajunsese la palat.

Poarta uriaşă şi netedă se deschise larg la apropierea lui Channis, şi acesta intră. Păşi pe rampa mobilă, lată, care urcă împreună cu el. Se sui în ascensorul rapid şi silenţios.

Se opri în faţa micuţei şi modestei uşi a camerei Catârului, aflată în cel mai strălucitor turn al palatului.

Uşa se deschise...

* * *

Omul care nu era numit altfel decât Catârul, şi nu avea alt titlu decât „Primul Cetăţean”, privi prin peretele transparent doar din interior spre exterior, la oraşul luminos şi semeţ ce se înălţa la orizont.

Stelele îşi făceau apariţia în lumina slabă a amurgului, şi nu era una care să nu îi fi jurat supunere.

La acest gând, un zâmbet amar îi flutură pe buze. Juraseră supunere unei personalităţi pe care puţini o văzuseră.

Era imposibil să-l priveşti pe Catâr fără să te apuce râsul. Cel mult cincizeci şi cinci de kilograme, repartizate pe o lungime de 177 centimetri. Membrele: lujere osoase ce ieşeau din trupul costeliv sub unghiuri dizgraţioase. Iar faţa uscăţivă aproape că nu se vedea din cauza nasului cărnos şi proeminent care ţâşnea opt centimetri în afară.

Doar ochii nu erau în concordanţă cu monstrul caraghios. În privirea lor blândă – o blândeţe deloc potrivită cu cel mai mare cuceritor al Galaxiei – tristeţea nu putuse fi niciodată mascată.

În oraş puteai găsi toată veselia proprie capitalei unei lumi bogate. Şi-ar fi putut stabili capitala în Fundaţie, cel mai puternic dintre duşmanii săi, acum învins. Dar Fundaţia se afla hăt-departe, tocmai la marginea Galaxiei. Kalgan, plasată mult mai central, cu o lungă tradiţie aristocratică, îl aranja mai bine – din punct de vedere strategic.

Dar în această permanentă veselie, accentuată de o prosperitate nemaiîntâlnită, nu găsea niciun fel de pace sufletească.

Se temeau de el, i se supuneau, şi probabil chiar îl respectau – de la o distanţă corespunzătoare. Dar cine l-ar putea privi fără să manifeste dispreţ? Doar cei Convertiţi. Şi ce valoare avea loialitatea lor artificială? Era pur şi simplu plictisitoare. Ar fi putut să-şi acorde ranguri. Ar fi putut să

impună să i se aducă elogii rituale şi fanteziste, dar nici asta nu ar fi schimbat nimic. Mai bine – sau, în sfârşit, nu mai rău – să fie pur şi simplu Primul Cetăţean... şi să se ascundă.

Se simţi deodată cuprins de un val de răzvrătire... puternic şi brutal. Nicio părticică din Galaxie nu trebuie să i se împotrivească. De cinci ani se cufundase în tăcere şi se îngropase aici, pe Kalgan, din cauza eternei, confuzei, şi omniprezentei ameninţări a nevăzutei, neauzitei, necunoscutei A Doua Fundaţii. Avea treizeci şi doi de ani. Nu era bătrân... dar *se simţea* bătrân. Trupul său, oricare i-ar fi fost puterile mentale de mutant, era slăbit fizic.

Toate stelele! Toate stelele pe care le putea vedea – şi cele pe care nu le putea vedea. Toate trebuiau să fie ale lui!

Să se răzbune pe toţi. Pe o omenire din care nu făcea parte. Pe o Galaxie în care nu se potrivea.

Lumina rece de avertizare, situată în plafon, începu să clipăie. Putea urmări înaintarea bărbatului în palat. Şi în acelaşi timp, ca şi cum simţurile sale de mutant fuseseră sensibilizate şi amplificate de acel amurg singuratic, îşi simţi fibrele creierului inundate de un val de mulţumire sufletească.

Îl recunoscu fără niciun efort. Era Pritcher.

Cel care în acum supusa Fundaţie fusese Căpitanul Pritcher. Căpitanul Pritcher, ignorat şi neglijat de acel guvern decadent. Căpitanul Pritcher, un spion amărât, pe care-l ridicase din mocirlă. Căpitanul Pritcher, pe care-l făcuse mai întâi colonel, apoi general; căruia îi dăduse libertate de acţiune în întreaga Galaxie.

Generalul Pritcher care, deşi la început i se împotrivise cu înverşunare, acum îi era devotat pe de-a-ntregul. Dar nu îi era loial din cauza privilegiilor pe care le dobândise, sau din convingere, sau pentru că voia să se revanşeze pentru serviciile de care beneficiase. Era loial doar prin puterea Convertirii.

Catârul era conştient de puternicul şi inalterabilul înveliş de loialitate şi dragoste care însoţea orice manifestare a

sentimentelor lui Han Pritcher – învelişul pe care el îl alcătuise cu cinci ani în urmă. Mult sub acest înveliş se aflau trăsăturile originale: egoism şi încăpăţânare, dorinţă de putere, idealism… dar chiar şi el, Catârul, de-abia le mai putea detecta.

Uşa din spatele său se deschise. Se întoarse. Transparenţa zidului făcu loc opacităţii, şi lumina purpurie a înserării fu înlocuită de lumina strălucitoare şi albă dată de sursele atomice.

Han Pritcher ocupă locul indicat. La audienţele particulare ale Catârului nu existau plecăciuni, îngenuncheri, sau adresări ceremonioase. Catârul era doar „Primul Cetăţean”. Nu i te adresai decât cu „domnule”. În prezenţa lui te puteai aşeza, ba îi puteai întoarce chiar şi spatele, dacă împrejurările erau de aşa natură.

Pentru Han Pritcher, acestea constituiau dovezi că mutantul era sigur pe el şi avea încredere în puterea sa. Se simţea foarte mulţumit de această situaţie.

— Am primit ieri ultimul tău raport, spuse Catârul. Nu pot să neg că îl găsesc cam dezamăgitor, Pritcher.

Sprâncenele generalului se împreunară:

— Da, îmi închipui… dar nu văd la ce alte concluzii aş fi putut ajunge. A Doua Fundaţie nu există, domnule.

Catârul rămase pe gânduri, apoi dădu uşor din cap, aşa cum făcuse de multe ori înainte:

— Există mărturia lui Ebling Mis. Există şi trebuie ţinut cont de ea.

Nu era o poveste nouă. Pritcher spuse, fără ocolişuri:

— Mis o fi fost el cel mai mare psiholog al Fundaţiei, dar era un bebeluş în comparaţie cu Hari Seldon. Atunci când cerceta lucrările lui Seldon, se afla sub stimulare artificială, controlat de propriul tău creier. Poate l-ai solicitat prea mult. Poate a greşit. Domnule, *trebuie* să fi greşit.

Catârul oftă. Figura sinistră se aplecă înainte, pivotând pe gâtul subţire ca o tulpină de floare:

— Dacă ar mai fi trăit încă un minut! Era pe punctul de a-mi spune unde se află A Doua Fundaţie. Îţi spun că *ştia*.

N-aş mai fi fost obligat să mă opresc, să aştept, şi să tot aştept. Atâta timp irosit! Cinci ani s-au scurs degeaba.

Pritcher nu putea să dezaprobe lamentarea stăpânului său; învelişul său emoţional, controlat mental, nu-i permitea acest lucru. În schimb, se simţi cuprins de tulburare: era uşor neliniştit. Spuse:

— Dar ce altă explicaţie ar putea exista, domnule? Am făcut cinci expediţii. Tu însuţi ai ales traseele. N-am lăsat nici măcar un asteroid neîntors pe dos. Se presupune că acum trei sute de ani, acel Hari Seldon din vechiul Imperiu a înfiinţat două Fundaţii, nuclee ale unui nou Imperiu care să-l înlocuiască pe cel muribund. La o sută de ani după Seldon, Prima Fundaţie era cunoscută în toată Periferia. La o sută şi cincizeci de ani după Seldon – în perioada ultimei bătălii cu vechiul Imperiu – era cunoscută în toată Galaxia. Iată-ne acum la trei sute de ani după Seldon… unde ar putea fi această misterioasă A Doua Fundaţie? În niciun colţişor al întortocheatelor drumuri Galactice nu s-a auzit de ea.

— Ebling Mis a spus că îşi păstrează anonimatul. Doar anonimatul îi poate transforma slăbiciunea în putere.

— Dacă ar exista, ar fi imposibil să-şi păstreze anonimatul cu atâta străşnicie.

Catârul ridică ochii mari, cu o privire ascuţită şi vicleană.

— Nu. *Există.* Voi modifica puţin tactica, spuse el împungând aerul cu un deget ciolănos.

Pritcher se încruntă.

— Ai de gând să mergi tu însuţi? Nu te-aş sfătui.

— Nu, sigur că nu. Va trebui să mai pleci o dată… pentru ultima oară. Însă va veni cineva cu tine, şi veţi împărţi autoritatea.

Se făcu linişte, apoi se auzi vocea lui Pritcher, dură:

— Cine, domnule?

— Este un tânăr de aici, din Kalgan. Bail Channis.

— N-am auzit de el, domnule.

— Îmi închipui. Dar are o minte ascuţită, este ambiţios… şi *nu* este Convertit.

Fălcile alungite ale lui Pritcher se agitară o clipă.

— Nu-mi dau seama care este avantajul.

— Există un avantaj, Pritcher. Tu eşti un bărbat descurcăreţ şi plin de experienţă. Mi-ai fost de mare folos. Dar eşti Convertit. Motivaţia ta este doar o loialitate faţă de mine, impusă. Nu poţi lupta împotriva ei. Atunci când ţi-ai pierdut motivaţiile fireşti, ai mai pierdut ceva, un stimulent subtil, pe care eu nu îl pot înlocui.

— Nu sunt de aceeaşi părere, domnule, se înverşună Pritcher. Îmi aduc perfect aminte cum eram pe vremea în care te duşmăneam. Acum nu mă simt deloc inferior.

— Bineînţeles că nu, spuse Catârul strâmbându-şi gura în ceva ce se dorea a fi un zâmbet. Aprecierile tale în această privinţă sunt foarte puţin obiective. Deci… acest Channis este ambiţios – o ambiţie egoistă. Este extrem de loial – dar numai lui însuşi. Ştie că datorită mie se poate ridica şi ar face orice pentru a-mi spori puterea, astfel încât ascensiunea lui să fie cât mai importantă şi faima să-i crească. Dacă va merge cu tine să caute A Doua Fundaţie, va avea acea motivaţie în plus… o va face pentru el însuşi.

— În cazul ăsta, insistă Pritcher, de ce nu renunţi la Convertirea mea, dacă ai impresia că asta mă va face mai valoros? Acum poţi avea încredere deplină în mine.

— Niciodată, Pritcher. Atâta vreme cât poţi pune mâna pe mine, sau sunt în bătaia blasterului tău, vei rămâne Convertit. Dacă în acest moment te-aş elibera, în următorul aş fi mort.

Nările generalului se dilatară.

— Mă jigneşti gândind astfel.

— Nu am intenţia să te jignesc. Dar tu nu îţi poţi da seama care îţi vor fi sentimentele, dacă vor fi lăsate libere să se manifeste conform motivaţiilor tale naturale. Mintea omenească respinge controlul. Tocmai din această cauză, un hipnotizator obişnuit nu poate hipnotiza pe nimeni, dacă respectivul se opune. Eu pot, pentru că nu sunt un hipnotizator, şi crede-mă, Pritcher, resentimentul pe care tu nu îl poţi arăta şi pe care nici măcar nu eşti conştient că îl ai, este ceva cu care nu aş vrea să mă confrunt.

Capul lui Pritcher se apleca. Îl cuprinse sentimentul inutilităţii, lăsându-l cenuşiu şi gol pe dinăuntru. Spuse, făcând un efort:

— Dar cum poţi avea încredere în omul ăsta? Vreau să spun, aşa… pe deplin… La fel cum ai încredere în mine, care sunt Convertit.

— Ei bine, nu am deplină încredere în el. De-asta trebuie să mergi şi tu. Vezi tu, Pritcher…

Şi Catârul se afundă în fotoliul larg, în care semăna cu o scobitoare frântă ce prinsese viaţă.

— Dacă *cumva*, continuă el, nimereşte peste A Doua Fundaţie… dacă *cumva* o să aibă impresia că un aranjament cu ei l-ar avantaja mai mult decât unul făcut cu mine… Mă înţelegi?

Ochii lui Pritcher străluciră puternic, luminaţi de o mulţumire adâncă.

— Aşa este mai bine, domnule.

— Exact. Dar, nu uita, pe cât posibil trebuie să-i laşi mână liberă.

— Desigur.

— Şi… ăăă… Pritcher. Tânărul este chipeş, bine făcut, şi deosebit de fascinant. Nu te lăsa fraierit. Este un personaj periculos şi fără scrupule. Nu-i sta în cale decât dacă eşti pregătit să-l înfrunţi aşa cum se cuvine. Cu asta, am terminat.

* * *

Catârul era iarăşi singur. Stinse luminile, şi peretele din faţa sa deveni din nou transparent. Cerul era acum purpuriu. Oraşul, o pată de lumină la orizont.

La ce servea tot efortul ăsta? Şi dacă *ar deveni* stăpânul a tot ceea ce există… ei bine, atunci ce? Oameni ca Pritcher nu ar mai fi drepţi şi înalţi, încrezători, puternici? Bail Channis ar deveni mai puţin chipeş? El însuşi, Catârul, ar deveni altceva decât era acum?

Îşi înjură îndoielile. Ce urmărea el de fapt?

Lumina rece de avertizare, situată în plafon, începu să clipăie. Putea urmări înaintarea bărbatului care intrase în

palat. Şi, aproape împotriva voinţei sale, îşi simţi fibrele creierului inundate de un val de mulţumire sufletească.

Îl recunoscu fără niciun efort. Era Channis. De data aceasta, Catârul nu mai detectă deloc monotonie, ci pulsaţiile naturale ale unei minţi puternice, neatinse, nemodelată decât de multiplele aspecte haotice ale Universului. Era tumultoasă ca o revărsare, ca nişte valuri. La suprafaţă era prudenţa, un înveliş subţire, calm. Dar mai înăuntru, ascunsă, se afla o grosolănie cinică. Şi, dedesubt, un puternic curent de egoism şi dragoste de sine, ici şi colo jeturi de umor crud. Iar la bază, ambiţia: o piscină adâncă şi liniştită.

Catârul simţi dorinţa de a zăgăzui curentul, de a scoate ambiţia din piscină şi de a-i imprima o curgere după bunul lui plac, de a seca un curs şi de a începe un altul. Dar la ce bun? Dacă ar supune mintea zburdalnică a lui Channis, şi ar obliga-o la cea mai adâncă adoraţie, asta ar fi de natură să-i modifice lui, Catârului, înfăţişarea ridicolă care îl făcea să evite lumina zilei şi să iubească noaptea? Care făcea din el un sihastru într-un imperiu ce îi aparţinea necondiţionat?

Uşa din spatele său se deschise. Se întoarse. Transparenţa zidului făcu loc opacităţii, iar întunericul fu înlocuit de lumina strălucitoare şi albă dată de sursele atomice.

* * *

Bail Channis se aşeză cu o mişcare firească şi spuse:

— Această onoare nu mă ia prin surprindere, domnule.

Catârul îşi frecă trompa cu toate cele patru degete deodată, şi replica lui sună un pic iritată:

— De ce, tinere?

— Am avut aşa, o intuiţie. Asta ca să nu recunosc că am tras cu urechea la zvonuri.

— Zvonuri? La care dintre ele te referi, din multitudinea care există?

— La cele care spun că se plănuieşte o reluare a Ofensivei Galactice. Am speranţa că se vor confirma, şi că am să pot juca şi eu un rol important.

— Deci crezi că A Doua Fundaţie *există*?

— De ce nu? Ar fi mult mai interesant.

— Deci şi ţie şi se pare un subiect interesant?

— Bineînţeles. Prin misterul ei! Ce alt subiect mai bun poţi găsi pentru a face speculaţii? În ultima vreme, suplimentele ziarelor nu vorbesc despre nimic altceva… ceea ce este semnificativ. Unul dintre scriitorii de marcă de la *Cosmos* a scris o ficţiune despre o lume formată din oameni dezvoltaţi pe nivel pur mental – A Doua Fundaţie, îţi dai seama – care au ajuns la o forţă mentală ce poate controla energiile. O forţă suficient de puternică pentru a putea concura cu tot ceea ce au descoperit ştiinţele fizicii. Navele spaţiale pot fi aruncate la ani-lumină depărtare, planetele pot fi scoase de pe orbită…

— Da, interesant. Dar *tu*, ai vreo părere proprie relativ la acest subiect? Eşti şi tu de acord cu ipoteza puterii lor mentale nemaipomenite?

— Pe Galaxie, nu! Crezi că nişte creaturi ca alea ar rămâne pe propria lor planetă? Nu, domnule. Eu cred că A Doua Fundaţie stă ascunsă din cauză că este mai slabă decât credem noi.

— În cazul ăsta, îmi va fi foarte uşor să-ţi explic motivul venirii tale aici. Ce-ai zice să conduci o expediţie care să caute şi să găsească A Doua Fundaţie?

Preţ de o clipă, Channis păru luat pe nepregătite de rapiditatea cu care se derulau evenimentele, puţin mai repede decât putea el face faţă. Limba păru că i se blocase într-o tăcere prelungită.

— Ei? spuse sec Catârul.

Lui Channis i se încreţi fruntea:

— Bineînţeles. Dar unde trebuie să merg? Îmi poţi da vreo informaţie?

— Generalul Pritcher te va însoţi…

— Deci *nu eu* voi fi şeful?

— Vei judeca tu însuţi atunci când voi termina ceea ce am de spus. Ascultă, tu nu faci parte din Fundaţie. Te-ai născut pe Kalgan, nu-i aşa? Da. Bun, deci cunoştinţele tale despre Planul Seldon ar putea fi vagi. Atunci când primul

Imperiu Galactic stătea să se prăbuşească, Hari Seldon, împreună cu un grup de psihoistorici, a analizat viitorul curs al istoriei prin metode matematice de care nu mai dispunem în aceste vremuri degenerate, şi a înfiinţat două Fundaţii. Câte una la fiecare capăt al Galaxiei, astfel încât forţele economice şi sociale care se vor dezvolta încetul cu încetul să facă din ele focarele celui de-Al Doilea Imperiu. Hari Seldon a plănuit ca acest lucru să se întâmple într-o mie de ani – fără Fundaţii ar trebui să dureze treizeci de mii de ani. Dar *pe mine* nu avea cum să mă prevadă. Eu sunt un mutant, deci sunt imprevizibil din punct de vedere al psihoistoriei, care lucrează doar cu reacţia medie a mulţimilor de oameni, înţelegi?

— Foarte bine, domnule. Dar ce legătură au astea cu mine?

— Ai să afli imediat. Am de gând să unific Galaxia *acum*, să ating ţelul lui Seldon în doar trei sute de ani, în loc de o mie. O Fundaţie – cea a savanţilor fizicieni – prosperă încă, sub controlul *meu*. În prosperitatea şi ordinea Uniunii, armele atomice pe care le-au creat ei au efect asupra a orice există în Galaxie – mai puţin asupra celei de-A Doua Fundaţii, probabil. Aşa că trebuie să aflu mai multe despre ea. Generalul Pritcher este cert convins că A Doua Fundaţie nu există deloc. Eu ştiu că nu are dreptate.

— De unde ştii, domnule? întrebă prudent Channis.

Şi indignarea Catârului păru să se reverse deodată, ca un lichid, printre vorbe:

— Pentru că minţile pe care le am eu sub control au fost „lucrate”. Cu prudenţă! Subtil! Dar nu chiar atât de subtil încât să nu-mi dau seama. Şi aceste interferenţe se extind, cresc în intensitate, lovesc în oameni valoroşi la momentele cele mai importante. Te mai miră acum că am fost prudent şi nu am acţionat în aceşti ani? Aici eşti tu important. Generalul Pritcher este cel mai bun om pe care-l am în momentul de faţă, aşa că nu mai poate fi multă vreme în siguranţă. Desigur, el nu ştie asta. Dar *tu* eşti Neconvertit, deci este puţin probabil să fii bănuit drept omul meu. Poţi păcăli A Doua Fundaţie mai multă vreme decât ar putea-o

face oricare dintre oamenii mei… poate exact atâta vreme cât am eu nevoie. Înţelegi?

— Ăăăhm… Da. Dar scuză-mă, domnule, am să-ţi pun o întrebare. Cum sunt „lucraţi” aceşti oameni? Ca să-mi pot da seama – în caz că se întâmplă – dacă şi Generalul Pritcher va fi „lucrat”. Devin din nou Neconvertiţi? Devin neloiali?

— Nu. Ţi-am spus că este o acţiune subtilă. Este mult mai neplăcut decât dacă ar deveni Neconvertiţi, pentru că perturbaţia este mai greu de detectat. Uneori trebuie să aştept înainte de a lua măsuri, ca să-mi dau seama dacă un om-cheie are o schimbare firească sau a fost „lucrat”. Loialitatea le este lăsată intactă, dar li se şterge iniţiativa şi ingeniozitatea. În aparenţă rămân oameni perfect normali, dar de fapt îmi sunt complet inutili. În ultimul an mi-au fost „lucraţi” şase oameni. Şase dintre cei mai buni.

Colţul buzei făcu o mişcare în sus.

— Acum, continuă el, ăştia şase se ocupă de bazele de antrenament… şi le doresc din tot sufletul să nu apară ceva neprevăzut şi să trebuiască să ia o decizie.

— Domnule, dar dacă… dacă nu este A Doua Fundaţie de vină? Dacă este un altul, ca tine… un mutant?

— Planul este prea atent, prea cu bătaie lungă. Un singur individ ar fi mai grăbit. Nu, este o lume, iar tu vei fi arma mea împotriva ei.

Ochii lui Channis scânteiară şi spuse:

— Sunt încântat de şansa ce mi se oferă.

Dar Catârul prinse brusca aprindere emoţională.

— Da, este foarte clar ce-ţi trece, prin minte, spuse el. Că vei face o treabă nemaipomenită, care merită o răsplată nemaipomenită… poate chiar aceea de a fi succesorul meu. Într-adevăr. Dar să ştii că şi pedepsele sunt unice în felul lor. Posibilităţile mele de a modela sentimentele nu se limitează doar la crearea loialităţii.

Şi pe buze îi apăru un mic zâmbet sinistru, în timp ce Channis sări de pe scaun, cuprins de groază.

Pentru doar o clipă, o foarte scurtă clipă, se simţi cuprins de durerea unei mâhniri copleşitoare. Se simţi

biciuit de o durere fizică ce îi întunecă insuportabil mintea, apoi fu eliberat. Acum nu mai rămăsese decât un puternic val de furie.

Catârul spuse:

— Furia n-o să-ţi ajute la nimic… da, acum încerci să ţi-o maschezi, nu-i aşa? Dar eu o văd. Aşa că ţine bine minte – chestia *asta* pe care ai simţit-o poate fi mult mai intensă, şi menţinută multă vreme. Am omorât oameni prin control emoţional, şi crede-mă că nu există moarte mai crudă.

Făcu o pauză.

— Asta a fost tot, conchise el.

* * *

Catârul era iarăşi singur. Stinse luminile, şi peretele din faţa sa deveni din nou transparent. Cerul era acum negru, iar pe adâncimea de catifea a spaţiului începea să strălucească Lentila Galactică.

Toată acea ceaţă nebuloasă era o îngrămădire de stele, atât de numeroase încât se contopeau una cu alta şi nu se mai putea distinge decât un nor luminos.

Toate vor fi ale lui…

Şi acum, nu mai avea decât un singur lucru de pus la punct. Apoi va putea dormi.

Primul interludiu

Consiliul Executiv al celei de-A Doua Fundaţii era în şedinţă. Pentru noi, ei nu sunt decât simple voci. Nici scena exactă a întâlnirii, nici identitatea celor prezenţi nu sunt esenţiale în acest moment.

De fapt, strict vorbind, nici măcar nu putem reproduce cu exactitate vreun fragment din această şedinţă – decât dacă suntem dispuşi să renunţăm complet la a mai înţelege ceva.

Avem aici de-a face cu psihologi – şi nu nişte simpli psihologi, ci savanţi de orientare psihologică. Adică oameni a căror concepţie fundamentală despre filozofie ca ştiinţă este îndreptată spre o cu totul altă direcţie în raport cu orientările pe care le cunoaştem. „Psihologia" care rezultă din axiomele deduse de fizică pe baza observaţiilor comportamentelor are doar o vagă legătură cu PSIHOLOGIA.

Dar asta e ca şi cum ai încerca să explici unui orb ce este culoarea... tu însuţi fiind la fel de orb ca şi el.

Minţile adunate acolo se înţelegeau la perfecţie prin mimică. Discursurile, aşa cum le cunoaştem noi, nu erau necesare. Un fragment de propoziţie nu era decât o redundanţă. Un gest, un mormăit, încordarea unui muşchi al feţei... chiar şi o pauză suficient de îndelungată, aduceau cu sine o bogăţie de informaţii.

În consecinţă, îmi voi acorda dreptul de a traduce liber un mic fragment al conferinţei, folosind în acest scop o extrem de concretă combinaţie de cuvinte, necesară minţilor orientate încă din copilărie spre o filozofie de tip tehnologic. Chiar cu riscul de a pierde cele mai delicate nuanţe.

O „voce" era predominantă, şi ea aparţinea persoanei cunoscute ca fiind Primul Vorbitor. Acesta spuse:

— Acum este clar că asta l-a oprit pe Catâr din primul lui asalt nebunesc, însă nu putem avea încredere în... ei bine,

în organizarea situaţiei. Catârul aproape că ne-a localizat, prin amplificarea artificială a potenţialului mental al unui individ din Prima Fundaţie, pe care ei îl numesc „psiholog”. Acest psiholog a fost omorât chiar înainte de a-şi comunica descoperirea. Evenimentele care au dus la omorârea lui sunt, în deplin acord cu calculele, anterioare Fazei A Treia. De aici te rog să continui dumneata.

Inflexiunea vocii sale îl desemnă pe Al Cincilea Vorbitor. Acesta spuse, cu nuanţe sumbre:

— Este cert că situaţia a fost abordată greşit. Suntem, desigur, foarte vulnerabili la un atac masiv, mai ales la un atac condus de un fenomen mental cum este Catârul. La scurt timp după ce s-a ridicat deasupra Galaxiei prin cucerirea Primei Fundaţii – cu o jumătate de an mai târziu, ca să fiu exact – a ajuns pe Trantor. În altă jumătate de an ar fi ajuns aici, iar şansele ar fi fost fantastic de mult împotriva noastră – 96,3 plus sau minus 0,05 la sută, ca să fiu exact. Am cheltuit foarte mult timp încercând să determinăm forţele care l-au oprit. Implicaţiile interioare deosebit de complexe datorate diformităţii sale fizice şi faptului că este un unicat mental, ne sunt tuturor cunoscute. Cu toate acestea, de-abia prin pătrunderea în Faza A Treia am putut determina – post factum *– posibilitatea unui comportament anormal în prezenţa unei fiinţe umane ce manifestă o afecţiune sinceră pentru el. Şi întrucât un astfel de comportament anormal depinde de prezenţa unei fiinţe umane la momentul potrivit, totul a fost o întâmplare. Agenţii noştri sunt siguri că psihologul Catârului a fost omorât de o fată – o fată în sentimentele căreia Catârul avea încredere şi pe care, în consecinţă, nu o controla mental. Pur şi simplu din cauză că ea îl plăcea. După această întâmplare – pentru cei care doresc detalii, s-a făcut un studiu matematic asupra subiectului, aflat în Biblioteca Centrală – care ne-a pus în gardă, îl ţinem mereu pe Catâr la distanţă, prin metode neortodoxe cu care punem zilnic în pericol întregul proiect istoric al lui Seldon. Asta a fost tot.*

Primul Vorbitor făcu o pauză de o clipă pentru a permite indivizilor adunaţi acolo să cugete la toate implicaţiile. Apoi spuse:

— Deci situaţia este foarte instabilă. Proiectul original al lui Seldon ajungând pe marginea prăpastiei – şi aici mă văd obligat să scot în evidenţă faptul că am orbecăit pe o cale greşită, prin groaznica noastră incapacitate de a anticipa – suntem confruntaţi cu o prăbuşire ireversibilă a Planului. Timpul nu mai are răbdare cu noi. Cred că nu ne-a mai rămas decât o singură soluţie... şi chiar şi aceasta este riscantă. Trebuie să-l lăsăm pe Catâr să ne găsească... într-o anumită măsură.

Altă pauză, în care analiză reacţiile, apoi reluă:

— Repet – într-o anumită măsură!

2. Doi bărbaţi, Catârul lipsă

Nava era aproape gata. Nu îi lipsea nimic, în afară de destinaţie. Catârul sugerase o reîntoarcere pe Trantor – lumea care reprezentase sediul unei metropole Galactice fără egal în cel mai întins Imperiu cunoscut vreodată de omenire. Lumea, acum amorţită, care fusese capitala tuturor stelelor.

Pritcher nu era de acord. Era o pistă veche… nu mai putea aduce nimic nou.

Îl găsi pe Bail Channis în compartimentul destinat navigaţiei. Părul cârlionţat al tânărului părea puţin răvăşit, doar atât cât să permită unei bucle să-i atârne pe frunte – ca şi cum ar fi fost aranjată cu grijă – şi îşi etala dinţii regulaţi într-un zâmbet care i se potrivea de minune. Asprul ofiţer simţi vag cum îi creşte antipatia faţă de celălalt.

Entuziasmul lui Channis era evident:

— Pritcher, este prea de tot ca să fie o coincidenţă!

— Nu ştiu despre ce anume discutăm, spuse generalul cu răceală în glas.

— Aha… Bine, bătrâne, atunci trage-ţi un scaun şi hai să discutăm. M-am uitat peste însemnările tale. Le găsesc excelente.

— Da? Sunt… încântat.

— Dar mă întreb dacă ai ajuns şi tu la aceleaşi concluzii ca şi mine. Ai încercat vreodată să analizezi problema în mod deductiv? Adică, nu-i nimic rău în a cerceta stelele la întâmplare, şi ceea ce ai făcut tu în cinci expediţii seamănă un pic cu a sări de la o stea la alta. Dar ai calculat cât de mult ţi-ar lua să treci, în ritmul ăsta, prin toate lumile cunoscute?

— Da. De mai multe ori.

Pritcher nu simţea nicio chemare în a-i veni celuilalt în întâmpinare, dar găsea că este important să afle ce îi trecea prin minte lui Channis… o minte nesupusă, deci imprevizibilă.

— Bine, atunci hai să facem o analiză şi să ne hotărâm ce anume căutăm.

— A Doua Fundaţie, spuse Pritcher aspru.

— O Fundaţie de psihologi, îl corectă Channis. La fel de slabi în tehnologie precum era Prima Fundaţie în psihologie. Deci… tu faci parte din Prima Fundaţie, iar eu nu. Concluziile îţi sunt probabil evidente. Trebuie să găsim o lume care cârmuieşte prin intermediul puterilor mentale, şi care este totuşi foarte înapoiată din punct de vedere tehnologic.

— Crezi că este obligatoriu ca lucrurile să stea astfel? întrebă calm Pritcher. „Uniunea Lumilor” nu este înapoiată tehnologic, deşi conducătorul nostru îşi datorează puterea calităţilor mentale.

— Pentru că a preluat realizările Primei Fundaţii, veni un răspuns uşor nerăbdător, iar Prima Fundaţie este, în întreaga Galaxie, singurul rezervor de astfel de cunoştinţe. A Doua Fundaţie trăieşte probabil printre rămăşiţele anoste rezultate din fărâmiţarea Imperiului Galactic. De acolo n-ai ce să preiei.

— Deci susţii că puterea mentală, deşi este însoţită de o slăbiciune tehnologică, este suficientă pentru a-şi impune dominaţia asupra unui grup de lumi?

— Slăbiciune fizică *relativă*. Împotriva decadenţilor lor vecini, se pot apăra singuri. Dar nu pot face faţă forţelor dezlănţuite ale Catârului, care are sprijinul unei mature economii atomice. Altfel, de ce ar fi amplasarea lor aşa de bine ascunsă, atât la început, de către fondatorul Hari Seldon, cât şi acum, de către ei înşişi? Prima Fundaţie, din care făceai şi tu parte, nu-şi ţinea ascunsă existenţa. Şi nu a luat legătura cu A Doua Fundaţie, atunci când era un biet oraş fără apărare, pe o planetă singuratică, acum trei sute de ani.

Trăsăturile calme de pe figura întunecată a lui Pritcher se contorsionară într-o expresie sarcastică:

— Şi acum că ai sfârşit cu profunda-ţi analiză, ce-ai zice să-ţi dau o listă cu toate regatele, republicile, planetele statale şi dictaturile de un fel sau altul, aflate în talmeş-balmeş-ul politic de dincolo de Uniune, care corespund criteriilor tale, plus câtorva alţi factori?

— Deci ţi-a trecut şi ţie prin minte?

Channis nu pierduse nimic din impertinenţă.

— Lista n-o vei găsi aici, desigur, spuse Pritcher, dar am pus la punct un ghid complet al factorilor politici din Periferia Oponentă. Tu chiar crezi despre Catâr că ar lucra aşa, la întâmplare?

— Bine, atunci..., şi vocea tânărului crescu într-o explozie de energie, ... ce-ai zice de Oligarhia din Tazenda?

Pritcher îşi mângâie gânditor urechea.

— Tazenda? Aha, cred că o ştiu. Nu sunt la Periferie, nu-i aşa? Mi se pare că sunt exact la o treime din distanţa până în centrul Galaxiei.

— Da. Şi, ce-i cu asta?

— Documentele pe care le deţinem plasează A Doua Fundaţie la celălalt capăt al Galaxiei. Spaţiul ştie că este singurul lucru pe care îl cunoaştem despre ea. Dar, oricum, ce rost are să vorbim despre Tazenda? Împreună cu Prima Fundaţie şi cu centrul Galaxiei face un unghi de doar o sută zece sau o sută douăzeci de grade. E departe de o sută optzeci.

— În documente se mai spune ceva. A Doua Fundaţie a fost întemeiată pe „Sfârşitul Stelei”.

— Nu s-a descoperit niciodată în Galaxie o regiune cu denumirea asta.

— Pentru că era un nume local, suprimat mai târziu pentru o mai mare discreţie. Sau unul inventat dinadins de către Seldon şi grupul său. Totuşi, nu ai impresia că există o oarecare legătură între „Sfârşitul Stelei” şi „Tazenda”?

— Pentru că există o vagă asemănare în pronunţie?[2] Este nesemnificativ.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Totuşi, apare în însemnările tale…

— Unde? Aaa, da, dar n-am fost decât pentru a mă aproviziona cu mâncare şi cu apă. Sunt sigur că în lumea aceea nu era nimic interesant.

— Ai coborât pe planeta conducătoare? Pe cea care guverna?

— N-aş putea să spun.

Channis rămase pe gânduri, sub privirea rece a celuilalt. Apoi spuse:

— Îmi acorzi câteva clipe, ca să privim amândoi Lupa?

— Desigur.

* * *

Lupa era probabil cel mai nou echipament al crucişătoarelor interstelare. De fapt, era o complicată maşină de calcul care putea reproduce cerul întunecat pe un ecran, din orice punct dat al Galaxiei.

Channis potrivi coordonatele, şi lumina de fond din cabina pilotului se stinse. În lumina roşie şi difuză a panoului de comandă, faţa lui Channis căpătase o strălucire arămie. Pritcher se aşeză în scaunul pilotului, cu picioarele lungi încrucişate, şi cu faţa pierdută în semiîntuneric.

Încetul cu încetul, pe măsură ce aparatul se apropia de regimul nominal de funcţionare, pe ecran începură să strălucească puncte luminoase. Spre centrul Galaxiei erau mai dese şi mai strălucitoare. Acolo se aflau grupuri de stele puternic populate.

— Acesta, explică Channis, este cerul de noapte pe timp de iarnă, aşa cum se vede el de pe Trantor. Este un amănunt important care, după câte mi-am dat seama, a fost neglijat în căutările voastre. Orice orientare inteligentă trebuie să aibă ca punct de plecare Trantor-ul. Trantor a

---

[2] „Sfârşitul Stelei” („Star’s End”) şi „Tazenda” au, în limba engleză, o pronunţie vag asemănătoare *(n.t.)*

fost capitala Imperiului Galactic. Şi, mai mult decât o capitală politică, a fost o capitală a ştiinţei şi culturii. În consecinţă, semnificaţia oricărei denumiri trebuie să-şi aibă originea, în nouă cazuri din zece, într-o orientare Trantoriană. Adu-ţi aminte, în legătură cu aceasta, că deşi Seldon s-a născut pe Helicon – o lume dinspre Periferie – el şi grupul său au lucrat chiar pe Trantor.

Vocea calmă a lui Pritcher se împlântă ca un sloi de gheaţă în entuziasmul exuberant al celuilalt:

— Ce anume vrei să-mi demonstrezi?

— O să-ţi explic pe hartă. Vezi nebuloasa aceea întunecată?

Umbra braţului său căzu asupra ecranului şi se plimbă peste punctele luminoase ale Galaxiei. Degetul arătător se opri deasupra unui petic întunecat, care părea o gaură tăcută într-un material împestriţat cu puncte strălucitoare.

— Documentele stelagrafice, continuă el, o numesc Nebuloasa Pelot. Priveşte-o. Am să măresc imaginea.

Pritcher nu privea pentru prima oară fenomenul de mărire a Imaginii Lupei, dar şi de data aceasta îşi ţinu răsuflarea. Era ca şi cum s-ar fi aflat pe video-platforma unei nave ce se năpustea nebuneşte într-o Galaxie cumplit de aglomerată, fără să fi intrat în hiperspaţiu. Stelele se repezeau spre ei pornind dintr-un centru comun, se dilatau, şi dispăreau la marginea ecranului. Punctele luminoase se dublau ca mărime, apoi deveneau sfere. Petele de ceaţă se transformau în nenumărate puncte. Şi mereu era prezentă acea iluzie a mişcării.

În tot acest timp, Channis vorbi:

— Ai să observi că ne mişcăm după linia dreaptă dintre Trantor şi Nebuloasa Pelot, aşa că privim în continuare cerul înstelat dintr-o poziţie echivalentă cu cea de pe Trantor. Există probabil o mică eroare datorită deviaţiei gravitaţionale a luminii, pe care nu am cum s-o calculez, dar sunt sigur că nu poate fi semnificativă.

Pe ecran se lăţea întunericul. Pe măsură ce viteza de mărire scădea, stelele se furişau spre cele patru colţuri ale ecranului, ca într-un trist rămas-bun. Pe conturul nebuloasei

incandescente, universul de stele strălucea neaşteptat de puternic. În dreptul nebuloasei, într-un volum de mulţi parseci cubi, lumina era absorbită de vârtejurile atomilor de sodiu şi calciu.

Channis arătă din nou cu degetul.

— Aceasta a fost numită „Gura” de către locuitorii zonei. Şi este un lucru foarte important, pentru că arată ca o gură doar dacă este privită dinspre Trantor.

Degetul său se plimba peste o fisură în corpul Nebuloasei, care avea forma unei guri văzută din profil, zimţată şi rânjită, puternic strălucitoare.

— Urmăreşte „Gura”, spuse Channis. Urmăreşte „Gura” înspre gâtlej, şi observă cum se îngustează, până ajunge o dungă strălucitoare, subţire ca un tăiş.

Imaginea de pe ecran se mări din nou, un pic. Nebuloasa făcu loc „Gurii” să umple ecranul, apoi mişcarea continuă şi degetul lui Channis coborî uşor în jos, se opri, apoi coborî din nou, până la un punct unde nu strălucea decât o stea singuratică; şi acolo degetul său se opri, pentru că mai departe era un întuneric absolut.

— „Sfârşitul stelei”, spuse tânărul pe un ton firesc. Nebuloasa este mai puţin densă acolo, şi lumina acelei stele îşi îndreaptă strălucirea într-o singură direcţie: spre Trantor.

— Încerci să spui că aia…

Generalul Catârului începu să vorbească, dar vocea i se stinse, cufundată în neîncredere.

— Nu încerc. Aceea chiar *este* Tazenda – Sfârşitul Stelei.

Luminile se aprinseră. Imaginea de pe ecranul Lupei pâlpâi, apoi dispăru. Din trei paşi mari, Pritcher ajunse lângă Channis:

— Cum de ţi-a venit ideea?

Channis se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie nedumerită:

— Întâmplător. Mi-ar fi plăcut să spun că a fost o deducţie logică, dar a fost doar o întâmplare. Oricum, indiferent pe ce cale am ajuns la concluzie, totul se leagă. Conform datelor de care dispunem, Tazenda este o

oligarhie. Domină douăzeci şi şapte de planete locuite. Nu este avansată din punct de vedere tehnologic. Şi, cel mai important, este o lume anonimă, a adoptat o neutralitate fermă în politica acelei regiuni stelare, şi nu este expansionistă. Cred că ar trebui să o cercetăm.

— L-ai informat pe Catâr că vrei s-o vezi?

— Nu. Şi nici n-o să-l informăm. Pentru că acum ne aflăm în spaţiu, gata să facem primul salt.

Pritcher, cuprins brusc de groază, se năpusti spre video-platformă. O reglă, şi ochii săi întâlniră spaţiul rece. Privirea îi rămase fixată pe imagine, apoi se întoarse. Automat, îndreptă mâna spre curbura dură şi liniştitoare a blasterului.

— Din ordinul cui?

— Din ordinul meu, generale.

Era pentru prima oară când Channis i se adresa celuilalt folosind gradul.

— În timp ce te reţineam aici, cu demonstraţia mea. Probabil că n-ai simţit nicio acceleraţie, deoarece s-a întâmplat în momentul în care măream Imaginea Lupei. Fără îndoială, ţi-ai închipuit că este o iluzie datorată mişcării aparente a stelelor de pe ecran.

— De ce? Ce vrei de fapt să faci? Şi ce rost au avut toate aiurelile alea despre Tazenda?

— N-a fost nicio aiureală. Am vorbit foarte serios. Acolo mergem. Am pornit astăzi din cauză că eram programaţi să pornim peste trei zile. Generale, tu nu crezi că există o A Doua Fundaţie. Dar eu cred. *Tu* execuţi ordinele Catârului, însă fără convingere; *eu* îmi dau seama că există un mare pericol. A Doua Fundaţie a avut cinci ani de răgaz pentru a se pregăti. În ce fel s-au pregătit, nu-mi dau seama. Dar dacă au agenţi pe Kalgan? Dacă am să port în minte faptul că am aflat unde se găseşte A Doua Fundaţie, ei şi-ar putea da seama de acest lucru. Viaţa mea ar putea să nu mai fie în siguranţă, iar eu ţin mult la ea. Chiar dacă probabilitatea ca lucrurile să stea astfel este mică, eu tot nu vreau să risc. Aşa că nimeni nu a mai aflat de Tazenda în afară de tine,

iar tu ai aflat după ce am ieşit în spaţiu. Şi chiar şi aşa, nu ştiu dacă echipajul este de încredere.

Channis zâmbea din nou, ironic, absolut stăpân pe situaţie.

Mâna lui Pritcher căzu fără vlagă de pe blaster, şi pentru o clipă fu străbătut de un vag sentiment de împotrivire. Ce anume îl oprea *pe el* să acţioneze? Din ce cauză era *el* lipsit de vlagă? Pe vremea când era căpitan în imperiul comercial al Primei Fundaţii, indisciplinat şi fără şanse de promovare, *el* ar fi putut lua decizii din acestea, prompte şi îndrăzneţe, mult mai repede decât Channis. Să aibă Catârul dreptate? Să fie mintea lui într-atât de preocupată cu obedienţa încât să-şi piardă iniţiativa? Simţi cum deznădejdea puternică îl scufundă într-o stranie moleşeală.

— Ai procedat foarte bine, spuse el. Însă pe viitor îmi vei cere şi mie părerea înainte de a lua astfel de decizii.

Atenţia îi fu atrasă de semnalul care începuse să clipăie.

— Este camera motoarelor, spuse Channis fără să pară neliniştit. Ţin motoarele încălzite de cinci minute, şi le-am cerut să mă anunţe dacă se iveşte vreo problemă. Te las singur.

Pritcher aprobă muţeşte, din cap, şi în singurătatea de după aceea, se gândi la necazurile care se apropiau odată cu vârsta de cincizeci de ani. Prin video-platformă putea zări câteva stele, puţine la număr şi dispersate. Partea centrală a Galaxiei forma un fel de ceaţă, la unul din colţuri. Ce-ar fi dacă ar scăpa de influenţa Catârului…

Dar respinse imediat acest gând, îngrozit.

* * *

Inginerul şef Huxlani îl examină cu severitate pe tânărul fără uniformă care avea încrederea în sine a unui ofiţer de Flotă, şi care părea a fi învestit într-o funcţie de comandă. Huxlani, înrolat în Flotă de pe vremea când încă mai bea lăptic, confunda de obicei autoritatea cu unele însemne specifice.

Dar acest om fusese numit de către Catâr şi, desigur, Catârul avea ultimul cuvânt. Mai exact, *singurul* cuvânt.

Nici măcar în subconştient nu punea acest lucru la îndoială. Controlul emoţional intrase în straturile cele mai adânci ale fiinţei sale.

Îi înmână lui Channis micul obiect oval, fără niciun comentariu.

Channis cântări obiectul în mână, apoi zâmbi cu bunăvoinţă:

— Eşti din Fundaţie, nu-i aşa, şefule?

— Da, domnule. Am intrat în serviciul Flotei Fundaţiei cu optsprezece ani înainte ca aceasta să fie cucerită de Primul Cetăţean.

— Ce calificare ai primit în Fundaţie?

— Tehnician Calificat, Clasa întâi – Şcoala Centrală din Anacreon.

— Destul de bine. Şi ai găsit chestia asta în circuitele de comunicaţie, acolo unde ţi-am spus eu să cauţi?

— Da, domnule.

— E normal să găseşti acolo un astfel de obiect?

— Nu, domnule.

— Atunci, ce reprezintă?

— Un hiper-locator, domnule.

— Fii mai explicit. Eu nu aparţin Fundaţiei. Ce anume este?

— Un aparat care permite ca nava să fie localizată în hiperspaţiu.

— Cu alte cuvinte, putem fi urmăriţi, oriunde ne-am afla.

— Da, domnule.

— În regulă. Este o invenţie recentă, nu-i aşa? Realizată de unul dintre Institutele de Cercetare înfiinţate de Primul Cetăţean. Am dreptate?

— Cred că da, domnule.

— Este un secret guvernamental. Corect?

— Cred că da, domnule.

— Şi totuşi, uite-l aici. Foarte curios!

Preţ de câteva secunde, Channis plimbă hiper-locatorul metodic, dintr-o mână într-alta. Apoi, cu un gest rapid, i-l întinse lui Huxlani:

— Bine, atunci ia-l şi pune-l la loc. Exact acolo unde l-ai găsit şi exact aşa cum l-ai găsit. Ai înţeles? Apoi ai să uiţi această întâmplare. În întregime!

Inginerul şef îşi mormăi aproape mecanic salutul, se întoarse scurt şi plecă.

* * *

Nava înainta în salturi prin Galaxie, traiectoria sa printre stele fiind marcată de puncte distanţate. Punctele respective reprezentau zece până la şaizeci de secunde-lumină străbătute în spaţiul normal. Golurile dintre ele erau spaţii de peste o sută de ani-lumină şi reprezentau „salturile” prin hiperspaţiu.

Bail Channis stătea la panoul de comandă al Lupei, contemplând-o, şi se simţi încă o dată, fără să vrea, cuprins de un fel de veneraţie. Nu făcea parte din Fundaţie, şi fenomenele care apăreau şi interacţionau la răsucirea unui buton sau la închiderea unui contact nu erau pentru el ceva obişnuit.

Asta nu însemna că, pentru un om din Fundaţie, Lupa era o banalitate. Carcasa sa incredibil de compactă adăpostea suficiente circuite electronice pentru a putea reprezenta cu precizie o sută de milioane de stele şi influenţa pe care o avea fiecare asupra celorlalte. Şi, ca şi cum minunea asta n-ar fi fost suficientă, era în plus capabilă să translateze Imaginea Galactică în lungul oricăreia dintre cele trei axe spaţiale, sau să o rotească în jurul unui centru dat.

Datorită acestor posibilităţi, Lupa realizase aproape o revoluţie în călătoriile interstelare. Pe vremuri, calcularea fiecărui „salt” în hiperspaţiu însemna o muncă ce putea dura de la o zi până la o săptămână... şi cea mai mare parte a efortului era calcularea mai mult sau mai puţin exactă a „Poziţiei Navei” la scara Galactică de referinţă. În esenţă, aceasta însemna observarea cu precizie a cel puţin trei stele îndepărtate una de alta, a căror poziţie în raport cu originea sistemului Galactic de referinţă, arbitrar ales, era cunoscută.

Iar aici, cuvântul-cheie era „cunoscută”. Pentru cineva care cunoaşte bine o hartă stelară dintr-un anumit punct de referinţă, stelele sunt uşor de recunoscut, la fel de uşor ca şi oamenii. Sari însă zece parseci din acel punct, şi nu-ţi vei mai recunoaşte nici măcar propriul soare. S-ar putea să nici nu mai fie vizibil.

Soluţia era, bineînţeles, analiza spectroscopică. Timp de secole, principalul obiect al tehnologiei interstelare fusese analiza „amprentei luminoase” a din ce în ce mai multe stele, din ce în ce mai în detaliu. Cu aceasta, şi odată cu creşterea preciziei „saltului”, au fost adoptate traseele standard ale călătoriilor prin Galaxie. Astfel, călătoriile interstelare au devenit mai puţin o artă şi mai mult o tehnică.

Şi totuşi, chiar şi în Fundaţie, care avea maşini superioare de calcul şi o nouă metodă de explorare mecanică a câmpului de stele pentru o „amprentă luminoasă” cunoscută, era uneori nevoie de câteva zile pentru a localiza trei stele şi pentru a calcula apoi poziţia în regiuni cu care pilotul nu era dinainte familiarizat.

Lupa schimbase totul. În primul rând, nu avea nevoie decât de o singură stea cunoscută. În al doilea rând, chiar şi un ageamiu în ale spaţiului, cum era Channis, se putea descurca cu ea.

În acel moment, conform calculelor pentru „salt”, cea mai apropiată dintre stelele mari era Vincetori. Iar în centrul video-platformei se zărea o stea strălucitoare. Channis spera să fie Vincetori.

Imaginea de pe ecranul Lupei se afla în legătură directă cu cea a video-platformei, şi Channis introduse de la tastatură, cu grijă, coordonatele lui Vincetori. Închise un releu, şi Imaginea prinse viaţă. Această Imagine avea şi ea în centru o stea strălucitoare, dar în rest părea că nu are nicio legătură cu imaginea de pe video-platformă. Reglă Lupa după Axa-Z şi mări Imaginea până când fotometrul arătă că ambele stele centrale aveau aceeaşi strălucire.

Channis căută pe imaginea video-platformei o a doua stea cu strălucire puternică, apoi găsi una corespunzătoare

pe Imaginea de pe ecran. Roti încet Imaginea până la o deflexie unghiulară identică. Gura i se strâmbă şi dezaprobă rezultatul, cu o grimasă. Roti din nou şi aduse în poziţie o altă stea strălucitoare, apoi o alta. Şi atunci surâse. Asta era. Probabil că un specialist cu o percepţie comparativă foarte bine antrenată ar fi potrivit imaginile din prima încercare. El reuşise din trei.

Mai rămânea de făcut reglarea fină. În ultima fază, cele două imagini se suprapuseră şi se contopiră pe un fond în care aproape coincideau. Majoritatea stelelor erau de puţin dublate. Dar reglajul fin nu durǎ mult. Stelele se suprapuseră perfect, rămase o singură imagine, şi „Poziţia Navei” putea fi acum citită direct de la indicatoare. Întreaga operaţie durase mai puţin de o jumătate de oră.

* * *

Channis intră în camera lui Pritcher şi îl găsi pe acesta pregătindu-se de culcare. Pritcher ridică privirea:

— Ceva nou?

— Nimic deosebit. După următorul salt vom ajunge în Tazenda.

— Ştiu.

— Văd că vrei să te culci. Nu vreau să te sâcâi, dar te-ai uitat prin filmul pe care l-am luat de pe Cil?

Han Pritcher aruncă o privire dispreţuitoare articolului cu pricina, care stătea într-o învelitoare neagră pe raftul de jos destinat cărţilor.

— Da, spuse el.

— Şi ce părere ai?

— Cred că în această regiune a Galaxiei nu s-au petrecut niciodată evenimente care să merite a fi luate în seamă de Istorie.

Channis abordă un zâmbet larg:

— Înţeleg ce vrei să spui. Foarte plictisitoare, nu-i aşa?

— Dacă îţi plac cronicile personale ale domnitorilor, nu. Probabil că nu te poţi încrede în ele. Acolo unde istoria se preocupă doar de personalităţi, descrierile devin fie în alb,

fie în negru, în funcţie de interesele cronicarului. Găsesc că totul este absolut inutil.

— Dar se vorbeşte despre Tazenda. Asta am vrut să-ţi arăt atunci când ţi-am dat filmul. Până acum nu am găsit altul care să-i menţioneze.

— Bine. Au avut conducători buni şi conducători răi. Au cucerit câteva planete, au câştigat câteva bătălii, şi au pierdut puţine. Nu au nimic deosebit. N-am prea mare încredere în teoria ta, Channis.

— Dar ţi-au scăpat câteva puncte importante. N-ai remarcat că nu au format niciodată coaliţii? Au rămas întotdeauna complet în afara politicii acestui colţ aglomerat de stele. După cum ai spus, au cucerit câteva planete, dar apoi s-au oprit... Şi asta fără să fi suferit vreo înfrângere neaşteptată şi usturătoare. Ca şi cum s-au extins suficient de mult pentru a-şi asigura protecţia, dar exact atât cât să nu atragă atenţia.

— Foarte bine, veni răspunsul rece. Nu am nimic împotrivă să coborâm acolo. În cel mai rău caz, pierdem puţin timp.

— Aaa, nu. În cel mai rău caz, ne aşteaptă o înfrângere totală. Dacă *este* A Doua Fundaţie. Ţine cont că ar fi o lume de Spaţiul-ştie-câţi Catâri.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Să coborâm pe o planetă minoră. Să aflăm mai întâi tot ce se poate afla despre Tazenda. Apoi vom hotărî ce trebuie să facem.

— În regulă. N-am nimic împotrivă. Acum, dacă nu te superi, aş *dori* să sting lumina.

Channis plecă schiţând un salut din mână.

Şi în întunericul unei micuţe cabine, într-o insulă de metal navigând pierdută în imensitatea spaţiului, Generalul Han Pritcher rămase treaz, urmărindu-şi gândurile care îl purtau pe tărâmuri fantastice.

Dacă impresiile pe care şi le formase cu atâta greutate erau adevărate – şi cât de perfect începeau să se potrivească toate faptele – atunci Tazenda *era* A Doua Fundaţie. Nu se putea altfel. Dar cum? Cum?

Putea fi Tazenda? O lume banală? Fără nimic special? O mahala pierdută printre dărâmăturile unui Imperiu? O aşchie printre sfărâmături? Îşi aduse aminte, ca din depărtare, de figura zbârcită a Catârului şi de vocea piţigăiată pe care o avea atunci când vorbea despre psihologul fostei Fundaţii. Despre Ebling Mis, singurul om care aflase – poate – secretul celei de-A Doua Fundaţii.

Pritcher îşi aminti de încordarea din cuvintele Catârului: „A fost ca şi cum uimirea îl copleşise pe Mis. Ca şi cum ceea ce aflase despre A Doua Fundaţie îi depăşise toate aşteptările, îl condusese într-o direcţie complet diferită de cea pe care o presupusese. Dacă aş fi putut măcar să-i citesc *gândurile*, nu emoţiile. Şi cu toate astea, emoţiile îi erau evidente, sincere... predomina acea imensă surpriză."

Surpriza era punctul esenţial. Ceva fantastic de uimitor! Acum vine băiatul ăsta, tânărul ăsta zâmbăreţ, vorbind cu convingere şi cu voie bună despre Tazenda şi despre subnormalitatea ei banală. Şi trebuia să aibă dreptate. *Trebuia.* Altfel, nimic nu mai avea sens.

Ultimul gând conştient al lui Pritcher avu o umbră de îndârjire răzbunătoare. Hiper-locatorul din Tubul Eteric era tot acolo. Îl verificase cu o oră în urmă, când Channis nu era prin preajmă.

Al doilea interludiu

Era o întâlnire întâmplătoare în anticamera Sălii de Consiliu – cu doar câteva momente înainte de a intra în Sală şi de a trece la rezolvarea problemelor înscrise pe ordinea de zi – şi cele câteva gânduri fulgerară repede în toate direcţiile.

— Deci Catârul a pornit la drum.

— Am auzit. Este riscant! Teribil de riscant!

— Nu şi dacă lucrurile merg conform scenariului.

— Catârul nu este un om obişnuit... şi este dificil să-i manipulezi marionetele fără să-şi dea seama. Minţile controlate sunt greu de „lucrat”. Se spune că s-a prins deja, în câteva cazuri.

— Da, nu văd cum se putea evita acest lucru.

— Minţile necontrolate sunt mai simplu de „lucrat”. Dar sunt atât de puţine acelea care nu se află sub controlul lui...

Intrară în Sală, urmaţi de alţi membri ai celei de-A Doua Fundaţii.

3. Doi bărbaţi şi un ţăran

Rossem este una dintre acele lumi marginale, de obicei neglijate de istoria Galactică, şi care arareori se impune atenţiei oamenilor din nenumărate alte planete mai norocoase.

În zilele de odinioară ale Imperiului Galactic, pustietăţile sale erau locuite de câţiva prizonieri politici. Un observator şi o garnizoană Navală reprezentau singura legătură dintre această lume şi restul Imperiului. Mai târziu, în zilele nefaste ale dezbinării, şi chiar înainte de vremea în care a trăit Hari Seldon, oamenii mai slabi, obosiţi de desele decenii de nesiguranţă şi primejdie, agasaţi de atâtea planete distruse şi de o fantomatică succesiune de Împăraţi efemeri care îşi făceau drum spre Tron pentru câţiva ani nenorociţi şi nefolositori… aceşti oameni, deci, părăsiră centrele populate şi îşi căutară adăpost în văgăunile pustii ale Galaxiei.

Pe întinderile îngheţate din Rossem se ridicară în dezordine câteva sate. Soarele era un afurisit zgârcit care-şi păstra pentru sine amărâta de căldură, în timp ce zăpada cădea din abundenţă timp de nouă luni ale anului. Cerealele indigene, rezistente, rămâneau amorţite în sol până treceau lunile pline de zăpadă, apoi creşteau şi se maturizau cu o viteză vecină cu panica, atunci când radiaţia şovăielnică a soarelui aducea temperatura până aproape de zece grade Celsius.

Animale mici, asemănătoare caprelor, păşteau pe pajişti dând la o parte zăpada groasă cu picioruşele lor subţiri înzestrate cu trei copite.

Locuitorii Rossem-ului aveau astfel pâine şi lapte, şi – atunci când îşi puteau permite să sacrifice un animal – chiar carne. Pădurile întunecate şi ameninţătoare care se întindeau pe aproape jumătate din regiunea ecuatorială, asigurau un lemn tare, cu granulaţie fină, pentru locuinţe. Acest lemn putea fi exportat, împreună cu anumite piei şi minerale. Navele Imperiului veneau din când în când şi aduceau în schimb utilaje pentru agricultură, sobe atomice, chiar şi televizoare. Acestea din urmă nu erau deloc inutile, pentru că lunga iarnă impunea ţăranilor o hibernare singuratică.

Istoria Imperială trecu în zbor peste ţăranii din Rossem. Navele comerciale mai aduceau veşti în scurtele lor escale; din când în când soseau noi refugiaţi – odată a sosit un grup relativ mare, şi nu a mai plecat – aducând cu ei veşti despre Galaxie.

Rossemiţii aflau atunci despre războaie mari, despre populaţii decimate, sau despre împăraţi tiranici şi viceregi rebeli. Oftau, dădeau din cap, şi îşi strângeau gulerele îmblănite peste feţele bărboase, în timp ce stăteau adunaţi în piaţa publică a satului, sub soarele anemic, filozofând despre răul din oameni.

Apoi, după o vreme, nu mai sosi nicio navă comercială, şi viaţa deveni mai grea. Importul de mâncare aleasă, tutun, instalaţii şi echipamente, se opri. Cuvinte vagi, cuprinse în ştirile date la televizor, aduceau cu ele o nelinişte crescândă. Şi în cele din urmă se răspândi vestea că Trantor-ul fusese distrus. Marea lume-capitală a Galaxiei, splendidul, legendarul, inaccesibilul şi incomparabilul domeniu al împăraţilor fusese jefuit, distrus, adus într-o stare de ruină totală.

Era ceva de neconceput, şi multora dintre ţăranii din Rossem, care îşi priveau îngrijoraţi câmpurile, li se părea că sfârşitul Galaxiei era inevitabil.

* * *

Apoi, într-o zi nu ca toate celelalte, sosi din nou o navă. Înţelepţii satelor dădură cuminte din cap şi îşi ridicară

bătrânele pleoape, murmurând că aşa ceva se mai întâmplase pe vremea taţilor lor… dar nu era chiar acelaşi lucru.

Nava nu era una Imperială. Însemnul strălucitor al Imperiului – Nava-Spaţială-şi-Soarele – lipsea de la provă. Era o construcţie grosolană, făcută din rămăşiţe ale unor nave mai vechi. Iar oamenii dinăuntru îşi spuneau soldaţi Tazendieni.

Ţăranii erau derutaţi. Nu auziseră de Tazenda, dar oricum, îi întâmpinară pe soldaţi cu tradiţionala ospitalitate. Noii veniţi se interesară în amănunt de clima planetei, de numărul locuitorilor, de numărul oraşelor – în confuzia care îi cuprinse pe toţi ţăranii, acest cuvânt fu luat drept „sate” – de tipul de economie, şi aşa mai departe.

Sosiră alte nave. Peste tot se răspândiră proclamaţii cum că Tazenda era acum lumea conducătoare, cum că pe toată întinderea ecuatorului – regiunea locuită – se vor înfiinţa centre de colectare a taxelor, cum că anual vor fi colectate procentaje din grâne şi din piei, conform unor formule numerice.

Rossemiţii au clipit solemn din ochi, neştiind prea bine ce însemna cuvântul „taxe”. Când a venit vremea colectării taxelor, mulţi au plătit, iar alţii au stat perplecşi de-o parte în timp ce străinii îmbrăcaţi în uniforme încărcau în marile lor maşini de teren cerealele şi pieile.

Ici-colo, câţiva ţărani indignaţi se uniră şi scoaseră la iveală străvechile arme de vânătoare. Dar nu ajunseră la niciun rezultat. Atunci când veniră oamenii din Tazenda, se răzleţiră bodogănind, şi priviră resemnaţi cum aspra lor luptă pentru existenţă devenea şi mai grea.

Dar se ajunse la o nouă stare de echilibru. Guvernatorul Tazendian ducea o viaţă austeră în satul Gentri, unde toţi Rossemiţii erau săraci. El şi oficialii din subordinea sa, toţi străini, se afişau foarte puţin şi arareori intrau în contact cu Rossemiţii. Fermierii care adunau taxele, Rossemiţi în serviciul Tazendei, veneau periodic. Dar acum erau bine cunoscuţi, şi ţăranul învăţase cum să-şi ascundă grânele, să-şi ducă animalele în pădure, şi să aibă grijă ca locuinţa

sa să nu apară prea prosperă. Apoi, cu o expresie greoaie şi tâmpă, întâmpina toate întrebările viclene despre bunurile sale, arătând cu gesturi ale braţelor doar ceea ce se putea vedea.

Regimul se îmblânzi, taxele se micşorară, ca şi cum Tazenda s-ar fi săturat să stoarcă din avutul unei astfel de lumi.

Comerţul înflori. Tazenda găsea probabil că noua situaţie era mai profitabilă. Rossemiţii nu mai primeau la schimb produsele rafinate ale Imperiului, dar maşinile Tazendiene şi mâncarea Tazendiană erau mai bune decât produsele autohtone. Şi mai era îmbrăcămintea pentru femei, alta decât cea din ţesătură gri, iar ăsta era un lucru foarte important.

Aşa că, încă o dată, istoria Galactică se scurgea destul de liniştit şi ţăranii continuară să trudească la a scoate viaţa din solul dificil.

* * *

Narovi ieşi din colibă suflând în barbă. Pe pământul aspru începeau să cadă primele zăpezi, şi cerul era de un roz mohorât. Privi în sus cu ochii întredeschişi şi decise că nu se întrezărea niciun pericol real de furtună. Putea merge fără probleme până la Gentri, pentru a scăpa de surplusul de grâne şi pentru a face rost în schimb de suficiente conserve de hrană care să-i ajungă pe durata iernii.

Crăpă puţin uşa şi răcni prin ea:

— Yunker, maşina are combustibil?

Dinăuntru se auzi strigând o voce, apoi fiul cel mare al lui Narovi veni şi el afară. Avea o barbă scurtă şi roşcată dar nu suficient de deasă pentru a-i estompa expresia adolescentină.

— Maşina, spuse el posac, are plinul făcut şi merge bine, numai că axele sunt în stare proastă. Şi nu sunt eu de vină. Ţi-am spus că trebuie să le dai la un specialist să le repare.

Bătrânul făcu un pas înapoi, îşi sfredeli fiul cu privirea, încruntând sprâncenele, apoi împinse înainte bărbia acoperită cu fire dese:

— Şi ce, e vina mea? De unde şi cum să fac eu rost de un specialist să le repare? De cinci ani încoace, recolta a fost altfel decât amărâtă? Turmele mele au scăpat de molime? Grânele au…

— *Narovi!*

Bine-cunoscuta voce de dinăuntru îl opri în mijlocul frazei. Bodogăni:

— Bine, bine… acum maică-ta îşi bagă nasul în problemele dintre un tată şi fiul său. Scoate maşina şi ai grijă ca remorcile să fie bine prinse.

Îşi împreună mâinile înmănuşate şi ridică din nou privirea în sus. Nori roşcaţi cu forme nedesluşite începeau să se adune, iar cerul mohorât ce apărea printre zdrenţe nu aducea niciun pic de căldură. Soarele se ascunsese.

Privea în depărtare, când deodată ochii săi întredeschişi se căscară, şi degetul i se ridică automat în sus. Gura i se deschise să strige, uitând complet de aerul rece.

— Nevastă, strigă el puternic. Babo… vino-ncoace.

La fereastră se ivi o figură indignată. Holbă ochii în direcţia pe care o arăta degetul lui Narovi. Năvăli pe scările de lemn cu un ţipăt, apucând la repezeală un palton vechi şi o bucată de pânză. Ieşi afară cu pânza legată neglijent peste cap şi urechi, şi cu paltonul bălăbănindu-i-se pe umeri.

— Este o navă, fonfăi ea. Din spaţiu.

Narovi replică, agitat:

— Păi ce altceva ar putea fi? Avem oaspeţi, bătrâno, oaspeţi!

Nava cobora încet, urmând să aterizeze pe un câmp gol şi îngheţat din partea de nord a fermei lui Narovi.

— Şi ce ne facem? vorbi femeia cu răsuflarea întretăiată. Le putem oferi ospitalitate acestor oameni? O să-i aşezăm pe duşumeaua murdară a coşmeliei şi o să le dăm resturile ultimei turte din săptămâna asta?

— Şi atunci, să-i lăsăm să meargă la vecini?

Narovi se făcuse stacojiu din cauza frigului. Braţele sale acoperite cu mâneci de piele lucioasă se întinseră şi apucară umerii puternici ai femeii.

— Iubita mea nevastă, vorbi el mieros, vei lua cele două scaune din camera noastră şi le vei duce jos; vei avea grijă să fie sacrificat un animal tânăr şi îl vei frige, cu garnitură de cartofi; vei găti o nouă turtă. Eu voi merge acum să-i întâmpin pe aceşti importanţi oameni care vin din spaţiu… şi… şi…

Se opri, îşi frământă căciuloiul pe cap, apoi spuse cu o voce scârţâită şi nesigură:

— Da, şi o să-mi aduc şi ulciorul cu tărie. O băutură zdravănă o să fie binevenită.

Cât timp vorbi Narovi, gura femeii se închisese şi se deschisese aiurea, fără să spună nimic. Când trecu de această fază, nu reuşi să scoată decât o miorlăială stridentă.

Narovi ridică un deget:

— Babo, ce-au spus Bătrânii satului acum o săptămână? Ei? Ia adu-ţi aminte! Bătrânii au mers din fermă-n fermă – ei înşişi!… închipuie-ţi ce importanţă are chestia asta! – ca să ne ceară să-i informăm imediat ce apare vreo navă din spaţiu. *Ordinul guvernatorului!* Şi acum, vrei să nu profit de şansa de a intra în graţiile celor de la putere? Uite la nava aia! Ai mai văzut vreuna la fel? Oamenii ăştia din lumile de afară sunt bogaţi, importanţi. Însuşi guvernatorul a trimis mesaje atât de urgente, încât Bătrânii merg din fermă-n fermă pe vremea asta friguroasă. Poate că mesajul a fost răspândit peste tot în Rossem, şi toţi au aflat că străinii sunt aşteptaţi de Stăpânii din Tazenda… iar ei coboară chiar în ferma *mea*.

Începu să viseze cu ochii deschişi:

— Le oferim acum ospitalitatea pe care o merită… numele meu este menţionat guvernatorului… şi după aceea, nimic nu ni se va mai refuza.

Soţia sa deveni deodată conştientă de frigul care o muşca prin hainele subţiri, de casă. Se repezi spre uşă, strigând peste umăr:

— Bine, atunci du-te repede.

Dar vorbea unui om care alerga deja spre acea parte a orizontului în care nava se apropia de sol.

* * *

Nici frigul acestei lumi, nici întinderile sale pustii şi mohorâte nu îl îngrijorau pe Generalul Han Pritcher. Nici împrejurimile marcate de sărăcie, nici chiar ţăranul plin de transpiraţie.

Ceea ce îl frământa pe el era problema înţelepciunii tacticii adoptate. El şi cu Channis se aflau aici singuri.

Nava, lăsată în spaţiu, îşi putea purta singură de grijă în condiţii normale. Totuşi, se simţea în nesiguranţă. Desigur, Channis era răspunzător de aceasta mişcare. Privi la tânărul de lângă el şi îl surprinse clipind binevoitor în direcţia unei deschizături din peretele acoperit cu blănuri, în care apăruse o femeie cu ochi curioşi şi cu gura căscată.

Channis părea că se simte complet în largul lui. Pritcher savură acest lucru cu o satisfacţie acră. Jocul lui Channis nu avea să se mai desfăşoare multă vreme chiar aşa cum se aştepta el. Totuşi, deocamdată, singura lor legătură cu nava o reprezentau brăţările emiţătoare-receptoare pe ultraunde.

Apoi, ţăranul care le era gazdă afişă un zâmbet imens, îşi legănă capul de câteva ori şi spuse cu o voce onctuoasă, plină de respect:

— Nobili Lorzi, am deosebita cinste să vă anunţ că fiul meu cel mare – un băiat bun şi merituos, pe care sărăcia m-a împiedicat să-i dau o educaţie pe măsura inteligenţei lui – m-a informat că Bătrânii vor sosi în curând. Nădăjduiesc că şederea dumneavoastră aici v-a fost plăcută. Eu m-am străduit din răsputeri în această privinţă, având în vedere mijloacele mele modeste… căci mă copleşeşte sărăcia, deşi sunt un fermier muncitor, cinstit, şi modest, aşa cum oricine poate depune mărturie.

— Bătrâni? întrebă încet Channis. Şefii acestei regiuni?

— Da, chiar aşa, Nobili Lorzi. Şi sunt cu toţii oameni cinstiţi şi vrednici de respect. Satul nostru este renumit pe

tot cuprinsul Rossem-ului pentru dreptatea şi cinstea care domnesc aici... deşi viaţa e grea şi răsplata ogoarelor şi pădurilor este insuficientă. Nobili Lorzi, poate veţi aminti Bătrânilor de respectul şi aprecierea mea pentru dumneavoastră... Astfel s-ar putea ca ei să ceară un nou camion pentru gospodăria noastră, pentru că cel vechi de-abia se mai târâie, şi întreaga noastră existenţă depinde de ceea ce a mai rămas din el.

Avea o înfăţişare umilă şi rugătoare. Han Pritcher dădu din cap cu acea condescendenţă distantă cerută de rolul de „Nobili Lorzi” care le fusese acordat:

— Vom raporta Bătrânilor tăi ospitalitatea cu care ne-ai găzduit.

Pritcher profită de următorul moment în care rămaseră singuri pentru a-i vorbi lui Channis. Acesta părea aproape adormit.

— Nu sunt foarte încântat de întâlnirea cu Bătrânii, spuse el. Pe tine nu te deranjează chestia asta?

Channis părea surprins:

— Nu. Pe tine ce te deranjează?

— Cred că avem lucruri mai bune de făcut decât să atragem atenţia asupra noastră, aici.

Channis vorbi repede, cu o voce înceată şi monotonă:

— S-ar putea ca în următoarele mişcări să fie necesar riscul atragerii atenţiei asupra noastră. Pritcher, oamenii pe care-i căutăm nu pot fi găsiţi băgând pur şi simplu mâna într-un sac întunecos, şi scotocind. Cei care conduc prin puterea minţii nu este neapărat nevoie să deţină puterea *aparentă*. În primul rând, psihologii celei de-A Doua Fundaţii sunt probabil o foarte mică minoritate în raport cu întreaga populaţie. Aşa cum Prima Fundaţie, din care faci şi tu parte, formată din tehnicieni şi savanţi, era o minoritate. Locuitorii obişnuiţi probabil că nu sunt decât locuitori obişnuiţi. Psihologii ar putea sta ascunşi, iar cei care aparent au puterea în mână probabil cred sincer că ei sunt stăpânii adevăraţi. Soluţia acestei probleme ar putea fi găsită chiar aici, pe bucata asta îngheţată de pământ.

— Nu te înţeleg deloc.

— Păi de ce, că e foarte clar! Ascultă aici. Tazenda este probabil o lume uriaşă, cu milioane sau sute de milioane de locuitori. Cum i-am putea identifica pe psihologi într-o asemenea mulţime, şi cum i-am putea face Catârului un raport în care să-i spunem că am găsit A Doua Fundaţie? Dar aici, pe această mică planetă rustică şi supusă, toţi conducătorii Tazendieni, aşa cum ne-au informat gazdele, sunt concentraţi în Gentri, satul principal. Ar putea fi doar câteva sute, Pritcher, şi printre ei *trebuie* să fie unul sau mai mulţi oameni din A Doua Fundaţie. În cele din urmă vom merge şi în Tazenda, dar hai mai întâi să ne întâlnim cu Bătrânii. Este o etapă logică în drumul nostru.

Se depărtară uşor unul de altul, atunci când barba neagră a gazdei lor năvăli din nou în cameră. Ţăranul era foarte agitat:

— Nobili Lorzi, sosesc Bătrânii. Vă implor încă o dată, din suflet, poate scăpaţi şi un cuvânt binevoitor despre mine…

Aproape că se frânse în două aplecându-se, în slugărnicia sa paroxistică.

— Vom aminti negreşit de tine, spuse Channis. Ăştia sunt Bătrânii tăi?

Cu certitudine, ei erau. În număr de trei.

Unul dintre ei se apropie. Se înclină cu un respect plin de demnitate, şi spuse:

— Suntem onoraţi. Au fost aduse mijloacele de transport, Distinşi domni, şi sperăm că ne veţi face plăcerea de a ne însoţi la Sala de Întruniri.

Al treilea interludiu

Primul Vorbitor privea meditativ cerul de noapte. Nori zdrenţuiţi lunecau peste licăririle slabe ale stelelor. Spaţiul părea foarte ostil. În mod normal, chiar şi în cele mai fericite condiţii, era rece şi îţi dădea fiori. Dar acum mai conţinea şi acea stranie creatură, Catârul, care părea să-l transforme într-o ameninţare întunecată şi materială.

Întrunirea luase sfârşit. Nu durase mult. Au existat îndoieli şi întrebări inspirate de dificila problemă matematică a confruntării cu un mutant, posesor al unei structuri mentale necunoscute. Trebuiseră luate în calcul toate situaţiile extreme.

Şi chiar şi acum, puteau fi siguri pe ei? Undeva în această regiune a spaţiului – în această nemărginire a Galaxiei – se afla Catârul. Cum urma să acţioneze?

Era destul de uşor să-i „lucrezi” oamenii. Ei reacţionaseră – şi reacţionau – conform planului.

Dar Catârul?

4. Doi bărbaţi şi Bătrânii

Bătrânii din această zonă a Rossem-ului nu arătau chiar aşa cum s-ar fi aşteptat oricine. Nu erau o simplă extrapolare a ţăranilor: adică mai autoritari şi mai puţin prietenoşi.

Absolut deloc.

Demnitatea pe care o afişaseră la prima întâlnire se amplificase până când devenise evident că era caracteristica lor esenţială.

Stăteau în jurul mesei lor ovale, la fel ca mulţi alţi înţelepţi, gravi şi înceţi în mişcări. Majoritatea trecuseră cu puţin de floarea vârstei. Cei câţiva care aveau bărbi le purtau scurte şi bine îngrijite. Totuşi, erau destui sub patruzeci de ani, astfel încât „Bătrâni” era mai curând o formulare respectuoasă decât o simplă referire la vârstă.

Cei doi bărbaţi veniţi din spaţiu stăteau în capul mesei. În liniştea solemnă care însoţi o masă frugală, mai degrabă ceremonioasă decât consistentă, se cufundară în noua şi neobişnuita atmosferă.

După ce mâncară, aceia dintre Bătrâni care păreau mai respectaţi făcură câteva remarci – prea scurte şi prea simple pentru a putea fi denumite luări de cuvânt. Cu aceasta, asupra adunării se aşternu o atmosferă mai puţin protocolară.

Ca şi cum demnitatea cu care străinii fuseseră întâmpinaţi făcuse loc unei amicalităţi tipic rustice, unde predominau curiozitatea şi prietenia.

Se strânseră în jurul celor doi străini şi îi potopiră cu un torent de întrebări.

Întrebară dacă era greu de condus o navă spaţială, câţi oameni erau necesari pentru acest lucru, dacă se puteau construi motoare mai bune pentru maşinile lor de teren, dacă era adevărat că pe alte lumi ningea rar – aşa cum era cazul Tazendei, câţi oameni trăiau în lumea din care veniseră, dacă aceasta era la fel de mare ca şi Tazenda, dacă era departe, cum îşi confecţionau îmbrăcămintea şi ce anume îi dădea acea lucire metalică, de ce nu purtau blănuri, dacă se bărbiereau zilnic, ce fel de piatră purta Pritcher în inel… Lista nu se oprea aici.

Şi aproape întotdeauna întrebările erau adresate lui Pritcher, ca şi cum, fiind cel mai vârstnic dintre cei doi, îl învestiseră automat cu cea mai mare autoritate. Pritcher se văzu obligat să dea răspunsuri din ce în ce mai lungi. Era ca şi cum intrase în mijlocul unei mulţimi de copii. Întrebările lor erau marcate de o curiozitate sinceră şi dezarmantă. Setea lor de cunoaştere era irezistibilă, şi nu i te puteai sustrage.

Pritcher le spuse că navele spaţiale nu erau greu de condus şi că echipajele variau – în funcţie de mărimea navei – de la unul la mai mulţi oameni, că nu cunoştea în detaliu motoarele maşinilor lor de teren dar că fără îndoială puteau fi îmbunătăţite, că clima lumilor era de o varietate infinită, că pe planeta sa trăiau multe sute de milioane de oameni dar că era de departe mult mai mică şi mai insignifiantă în raport cu marele imperiu al Tazendei, că îmbrăcămintea lor era confecţionată din plastic siliconic în care senzaţia de lucire metalică era creată prin orientarea corespunzătoare a moleculelor superficiale, şi că putea fi încălzită artificial astfel încât nu era nevoie de blănuri, că se bărbiereau zilnic, că piatra din inelul său era un ametist. Răspunsurile nu se opriră aici. Se trezi, aproape împotriva voinţei sale, că începeau să-i placă aceşti provinciali naivi.

Şi întotdeauna după ce răspundea, se producea un murmur rapid între Bătrâni, ca şi cum dezbăteau informaţia obţinută. Aceste discuţii dintre ei erau greu de urmărit, pentru că treceau la propria lor versiune a limbajului

universal Galactic, care printr-o lungă separare de curentele de limbaj, devenise arhaic.

Se putea spune că scurtele comentarii dintre ei erau aproape inteligibile, dar de puţin nu puteau fi înţelese.

Până când, în cele din urmă, Channis îi întrerupse pentru a spune:

— Bunii mei domni, acum trebuie să răspundeţi şi voi la întrebările noastre, pentru că noi suntem străini şi ne interesează foarte tare să aflăm cât mai multe despre Tazenda.

Deasupra tuturor se lăsă o linişte adâncă. Toţi Bătrânii, până atunci volubili, se cufundară în muţenie. Mâinile lor, care se mişcaseră atât de rapid şi de delicat acompaniindu-şi cuvintele ca pentru a le da o importanţă cât mai mare şi diferite semnificaţii, căzură deodată fără vlagă. Se uitau pe furiş unul la altul, şi era clar că fiecare îşi dorea ca altcineva să ia cuvântul.

Pritcher interveni imediat:

— Însoţitorul meu vă cere asta din prietenie, pentru că faima Tazendei s-a răspândit pretutindeni în Galaxie. Iar noi, desigur, îl vom informa pe guvernator despre loialitatea şi dragostea Bătrânilor din Rossem.

Nu se auzi niciun oftat de uşurare, dar feţele se luminară. Unul dintre Bătrâni îşi trecu degetul mare şi arătătorul prin barbă, prinzând uşor şi îndreptându-şi firele ondulate, apoi spuse:

— Noi suntem slujitori credincioşi ai Stăpânilor din Tazenda.

Iritarea lui Pritcher vizavi de întrebarea deloc diplomatică a lui Channis nu dispăruse încă de tot. Cel puţin, îi era limpede că vârsta, pe care în ultima vreme începuse să şi-o simtă, nu îi răpise talentul de a mai diminua din efectul boacănelor altora.

— În regiunea noastră de univers, spuse el, nu cunoaştem prea multe despre istoria trecută a Stăpânilor din Tazenda. Presupunem că domnesc aici cu înţelepciune, de multă vreme.

Răspunse acelaşi Bătrân care vorbise mai înainte. Automat, aproape firesc, el devenise reprezentantul lor. Spuse:

— Nici bunicul celui mai în vârstă dintre noi nu îşi aminteşte de vreo perioadă în care Stăpânii să nu fi domnit aici.

— A fost o domnie paşnică?

— Dacă a fost o domnie paşnică? ezită Bătrânul. Guvernatorul este un Stăpân puternic şi autoritar, care nu ar ezita să-i pedepsească pe trădători. Bineînţeles, niciunul dintre noi nu este trădător.

— Bănuiesc că în trecut a pedepsit pe unii, aşa cum meritau.

Din nou ezitare.

— Nimeni de aici nu a trădat vreodată, nici taţii noştri, nici taţii taţilor noştri. Dar pe alte lumi au existat trădători, şi moartea i-a ajuns repede din urmă. Nu e bine să te gândeşti la aşa ceva, pentru că noi suntem oameni modeşti, fermieri săraci, şi nu ne interesează problemele politicii.

Teama din vocea sa, îngrijorarea din ochii tuturor, erau evidente.

— Ne puteţi informa cum trebuie să procedăm pentru a obţine o audienţă la guvernatorul vostru? spuse Pritcher cu blândeţe.

În atmosferă interveni o subtilă stare de confuzie.

Pentru ca, după un lung moment, Bătrânul să spună:

— Păi, nu ştiaţi? Guvernatorul o să vină mâine aici. El vă aştepta. Pentru noi a fost o mare onoare. Noi… sperăm din suflet că veţi raporta favorabil despre loialitatea noastră faţă de el.

Zâmbetul lui Pritcher se crispă imperceptibil:

— Ne aştepta?

Bătrânii priviră miraţi de la unul la altul:

— Păi… astăzi se face o săptămână de când vă aşteptăm.

* * *

Locuinţele lor erau, fără îndoială, luxoase pentru acea planetă. Pritcher locuise în altele şi mai rele. Channis nu arăta decât o indiferenţă totală faţă de aspectele exterioare.

Dar intervenise între ei un element de tensiune, diferit de cele anterioare. Pritcher simţea că se apropia momentul unei decizii definitive, şi totuşi exista în el dorinţa de a mai aştepta puţin. A-l vedea mai întâi pe guvernator ar fi însemnat să crească periculozitatea jocului, şi totuşi câştigarea acelui joc ar fi însemnat să multiplice câştigurile. Se simţi inundat de furie, văzând uşoara cută dintre sprâncenele lui Channis şi şovăiala delicată cu care buza de jos a tânărului se freca de un dinte de sus. Detesta actoria inutilă şi îşi dori din toată inima să se termine.

— Se pare că sosirea noastră a fost anticipată, spuse.

— Da, făcu Channis simplu.

— Doar atât? Ăsta e cel mai important lucru pe care poţi să-l spui? Ajungem aici, şi descoperim că guvernatorul ne aşteaptă. Probabil vom afla de la guvernator că însăşi Tazenda ne aşteaptă. Atunci, ce valoare mai poate avea toată misiunea asta a noastră?

Channis ridică privirea, fără să facă efortul de a-şi disimula nota de plictiseală din voce:

— Să ne aştepte, e una; să ştie cine suntem şi pentru ce anume am venit, e alta.

— Ai impresia că te poţi ascunde de cei din A Doua Fundaţie?

— Poate. De ce nu? Poţi să bagi mâna-n foc că nu? Să presupunem că nava noastră a fost detectată în spaţiu. E chiar aşa de neobişnuit pentru o împărăţie să aibă posturi de observaţie la frontiere? Chiar dacă am fi nişte străini banali, şi tot am prezenta interes.

— Suficient interes pentru ca guvernatorul să vină *el* la noi, în loc să mergem noi la el?

— Problema asta o vom aborda mai târziu, spuse Channis dând din umeri. Stai să vedem mai întâi ce fel de om este guvernatorul.

Pritcher îşi dezgoli dinţii, şi se încruntă anemic. Situaţia devenea ridicolă.

Channis continuă, cu o însufleţire prefăcută:

— Cel puţin, ştim un lucru. Tazenda este A Doua Fundaţie. Altfel, ar însemna că un milion de elemente evidente arată cu toatele într-o direcţie greşită. Cum interpretezi spaima evidentă pe care cei de-aici o au faţă de Tazenda? Eu nu văd niciun semn de dominare politică. Grupurile lor de Bătrâni se întâlnesc aparent liber, şi fără ingerinţe de vreun fel. Taxa de care vorbesc ei nu mi se pare chiar atât de insuportabilă, şi nici măcar nu este impusă eficient. Băştinaşii vorbesc mult despre sărăcie, dar par zdraveni şi bine hrăniţi. Casele lor sunt grosolane şi satele necivilizate, dar li se potrivesc de minune. De fapt, lumea asta mă fascinează. N-am văzut vreodată una mai greu de suportat, şi totuşi sunt convins că populaţia nu suferă şi că viaţa lor simplă are o fericire bine echilibrată, care lipseşte populaţiilor sofisticate din centrele avansate.

— Deci eşti un admirator al virtuţilor ţărăneşti?

— Astrele nu-mi permit, spuse Channis părând amuzat de idee. Nu vreau decât să scot în evidenţă semnificaţia tuturor acestor lucruri. Cu certitudine, Tazenda este un administrator eficient – eficient într-un sens foarte îndepărtat în raport cu fostul Imperiu sau cu Prima Fundaţie, sau cu propria noastră Uniune. Imperiul, Fundaţia, Uniunea, au adus supuşilor lor o prosperitate mecanică, în schimbul unor valori mult mai puţin perceptibile. Tazenda aduce fericire şi suficienţă. Nu vezi că întreaga orientare a dominaţiei lor este diferită? Nu este fizică, ci psihologică.

— Serios? îşi permise Pritcher să fie ironic. Şi teroarea cu care vorbesc Bătrânii despre pedepsirea trădătorilor de către aceşti administratori-psihologi buni la suflet? Cum se potriveşte asta cu ipotezele tale?

— Au fost ei pedepsiţi vreodată? Nu se vorbeşte decât despre pedepsirea altora. Ca şi cum ideea pedepsei a fost atât de bine implantată în ei încât niciodată nu va fi nevoie să-i pedepseşti. Atitudinile mentale adecvate se află atât de

bine sădite în minţile lor, încât sunt sigur că pe planeta asta nu există niciun soldat Tazendian. Nu *vezi* toate astea?

— Am să văd, poate, spuse Pritcher cu răceală, atunci când am să-l întâlnesc pe guvernator. Şi, apropo, dacă şi minţile *noastre* sunt „lucrate”?

Replica lui Channis fu brutală şi dispreţuitoare:

— *Tu* ar trebui să fii obişnuit cu *aşa ceva*.

Pritcher păli vizibil şi, cu un efort, se întoarse şi plecă. În ziua aceea nu mai vorbiră unul cu altul.

* * *

În noaptea îngheţată, fără vânt, în timp ce asculta respiraţia lentă a somnului celuilalt, Pritcher îşi acordă încet brăţara-transmiţător pe o lungime de ultra-undă cu care brăţara lui Channis nu era prevăzută. Unghia apăsă fără zgomot. Reuşi să stabilească legătura cu nava.

Răspunsul veni în mici durate de vibraţie neafectată de zgomot, care de-abia se ridica deasupra pragului de sensibilitate.

De două ori, Pritcher întrebă: „Aţi luat până acum legătura?”

De două ori, răspunsul veni: „Deloc. Aşteptăm în continuare.”

Se dădu jos din pat. Era frig în cameră, şi se înfăşură cu pătura îmblănită, aşezându-se pe scaun. Privi aglomerarea de stele. Faţă de cele care dominau cerul de noapte al Periferiei sale natale, acestea difereau foarte mult în strălucire şi în desenele pe care le sugerau pe fondul întinsei ceţi a Lentilei Galactice.

Undeva, acolo printre stele, se afla soluţia la complicaţiile care îl copleşiseră, şi îşi dori din tot sufletul ca acea soluţie să sosească şi să sfârşească lucrurile.

Preţ de un moment se întrebă din nou: Avea Catârul dreptate, şi Convertirea îl lăsase fără tăişul ascuţit şi tare pe care i-l conferea încrederea în sine? Sau era doar vârsta şi frământările din aceşti ultimi ani?

De fapt, nici nu-i păsa.

Era obosit.

* * *

Guvernatorul din Rossem sosi fără mare paradă. Singurul său însoţitor era bărbatul în uniformă care îi conducea automobilul.

Automobilul avea un design extravagant, dar lui Pritcher i se părea ineficace. Se dovedi greoi; nu o singură dată se poticni la o prea rapidă schimbare a vitezelor. Era clar, după înfăţişare, că mergea cu combustibil chimic şi nu atomic.

Guvernatorul Tazendian păşi domol pe stratul gros de zăpadă şi înaintă între două rânduri de Bătrâni respectuoşi. Nu le acordă nicio privire, şi intră repede. Bătrânii îl urmară.

Cei doi oameni din Uniunea Catârului priveau, din locurile care le fuseseră repartizate. El – guvernatorul – era voinic, cam îndesat, scund, banal.

Ei, şi?

Pritcher se concentră cu toată forţa pe care o avea pentru a nu-şi pierde controlul. Figura sa păstra însă o expresie glacială, calmă. Nu se făcu de râs în faţa lui Channis… dar îşi dădea foarte bine seama că îi crescuse tensiunea şi că gâtul i se uscase.

Nu era vorba de teama fizică. Nu făcea parte dintre cei săraci cu duhul, oameni fără imaginaţie, carne fără nervi, prea proşti pentru a le fi vreodată frică… dar putea înfrunta teama fizică şi îi putea face faţă.

Aici era altceva. Era cealaltă teamă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Channis. Tânărul avea ochii fixaţi în dorul lelii asupra unghiilor unei mâini, şi căuta tacticos vreo asperitate superficială.

Ceva în interiorul lui Pritcher se revoltă puternic. Cum ar fi putut Channis să se teamă de o „lucrătură” mentală?

Prinse un moment de răgaz şi încercă să se gândească retrospectiv. Cum fusese el pe vremea când era un Democrat convins, înainte de a fi Convertit de către Catâr? Era greu să-şi aducă aminte. Nu îşi putea recunoaşte fosta structură mentală. Nu putea rupe firele puternice care-l legau strâns de Catâr. Îşi amintea că încercase odată să-l asasineze dar, oricât de mult s-ar fi căznit, nu-şi aducea

aminte care îi fuseseră sentimentele în acea perioadă. Aceasta putea fi însăşi reacţia de auto-apărare a propriei sale minţi, pentru că fie şi numai intuind acele sentimente – nedându-şi seama de detalii, dar înţelegându-le în mare – începea să i se facă greaţă.

Şi dacă guvernatorul îi „lucrase” mintea?

Poate cârceii mentali, insesizabili, ai unuia din A Doua Fundaţie, se insinuaseră adânc printre fisurile structurii sale emoţionale, le lărgiseră, intraseră, şi apoi le astupaseră?

Prima dată nu simţise nimic. Nu avusese niciun fel de durere, niciun dezacord mental… nici măcar sentimentul unei discontinuităţi. Îl iubise pe Catâr dintotdeauna. Dacă existase vreodată o perioadă, demult de tot – pe cât de mult puteau să însemne cinci ani scurţi – când crezuse că nu-l iubeşte, că-l urăşte… asta nu era decât o iluzie înfiorătoare. Gândul la această iluzie îl tulbura.

Dar nu avusese niciun fel de durere.

Întâlnirea cu guvernatorul va relua totul? Tot ceea ce se petrecuse înainte – toate serviciile făcute Catârului – tot sensul vieţii sale – va fuziona în visul celeilalte vieţi, care conţinea cuvântul Democraţie? Catârul va fi şi el un vis, iar loialitatea sa va fi pusă în slujba Tazendei…

Brusc, se răsuci.

Avea o puternică senzaţie de vomă.

Apoi vocea lui Channis îi răsună în ureche:

— Generale, cred că a sosit momentul.

Pritcher se întoarse din nou. Un Bătrân deschisese uşa, încet, şi se oprise în prag, afişând un respect demn şi calm.

— Excelenţa Sa, spuse el, Guvernatorul din Rossem, în numele Stăpânilor din Tazenda, vă transmite prin mine că vă acordă cu plăcere o audienţă, şi vă solicită să apăreţi înaintea sa.

— Sigur că da, spuse Channis.

Îşi strânse centura cu un gest scurt şi îşi potrivi pe cap o glugă Rossemiană.

Fălcile lui Pritcher se încleştară. *Acesta* era începutul adevăratului joc.

Guvernatorul din Rossem nu avea o înfăţişare grandioasă. În primul rând, avea capul descoperit iar părul rar, şaten deschis tinzând spre gri, îi dădea un aer de blândeţe. Arcadele osoase dădură impresia că se încruntă la apariţia străinilor, iar ochii, înconjuraţi de o reţea fină de riduri, păreau precauţi. Dar bărbia de curând bărbierită era finuţă, mică, şi prin convenţia universală a adepţilor pseudoştiinţei care citeşte caracterele în funcţie de structura facială, părea „moale”.

Pritcher evită ochii şi privi bărbia. Nu-şi dădea seama dacă îi va folosi la ceva… dacă exista ceva care să îi poată folosi.

Vocea guvernatorului avea un timbru înalt, impersonal:

— Bine aţi venit în Tazenda. Vă întâmpinăm cu gânduri de pace. Aţi mâncat?

Mâna sa – degete lungi, vene răsucite – făcu un gest aproape regal spre masa în formă de U.

Se înclinară şi se aşezară. Guvernatorul se aşeză în exteriorul bazei U-ului, ei în interior; în lungul celor două braţe se aşezară două rânduri de Bătrâni tăcuţi.

Guvernatorul vorbi în fraze scurte şi abrupte, lăudând mâncarea ca fiind importată din Tazenda – şi avea, într-adevăr, o calitate diferită, chiar dacă nu era cu mult mai bună decât mâncarea simplă a Bătrânilor. Deplânse clima Rossemiană. Făcu o aluzie neglijentă la complicaţiile călătoriilor spaţiale.

Channis vorbi puţin. Pritcher, deloc.

Apoi masa luă sfârşit. Fructele mici, în compot, se terminară; şerveţelele fură folosite şi apoi aruncate. Guvernatorul se lăsă pe spate.

Ochii săi micuţi scânteiau:

— M-am interesat de nava voastră. Bineînţeles, doresc să fac astfel încât să primească îngrijirile şi reparaţiile necesare. Mi s-a spus că nu se cunoaşte locul în care a ancorat.

— Aşa este, replică Channis încet. Am lăsat-o în spaţiu. Este o navă mare, destinată călătoriilor lungi, în zone uneori ostile, şi am considerat că dacă am fi aterizat cu ea

aici s-ar fi putut naşte îndoieli referitoare la intenţiile noastre paşnice. Am preferat să aterizăm singuri, neînarmaţi.

— Un gest prietenesc, comentă guvernatorul fără convingere. O navă mare, spuneţi?

— Dar nu un vas de război, excelenţă.

— Aha-hm. Şi de unde veniţi?

— Dintr-o lume mică a sectorului Santanni, excelenţă. S-ar putea să nu fiţi la curent cu existenţa ei, pentru că este o lume neînsemnată. Suntem interesaţi în stabilirea de relaţii comerciale.

— Aha, comerţ. Şi ce aveţi de vânzare?

— Maşini de toate felurile, excelenţă. În schimbul lor vrem hrană, lemn, minereuri…

— Aha-hm.

Guvernatorul părea nehotărât:

— Nu cunosc prea multe despre treburile astea, spuse el. Poate vom aranja o relaţie reciproc avantajoasă. Poate. După ce vă voi examina mai cu atenţie acreditările – pentru că înainte ca lucrurile să continue, guvernul meu va cere multe informaţii – şi după ce vă voi cerceta nava. Atunci vă veţi putea continua drumul spre Tazenda.

Nu primi niciun răspuns, şi atitudinea guvernatorului se răci vizibil:

— Totuşi, este obligatoriu să vă văd nava.

— Din nefericire, în acest moment nava este în reparaţii, spuse Channis pe un ton distant. Dacă excelenţa voastră nu are nimic împotrivă să ne acorde un răgaz de patruzeci şi opt de ore, vă va sta la dispoziţie.

— Nu sunt obişnuit să aştept.

Pentru prima oară, Pritcher întâlni privirea celuilalt, ochi în ochi, şi răsuflarea explodă tăcut în interiorul său. Pentru un moment, avu senzaţia că se sufocă, dar apoi îşi mută privirea în altă parte.

Channis nu şovăi. Spuse:

— Nava nu poate ateriza mai devreme de patruzeci şi opt de ore, excelenţă. Suntem aici, neînarmaţi. Vă îndoiţi de onestitatea intenţiilor noastre?

Urmă o tăcere prelungită, apoi guvernatorul spuse morocănos:

— Vorbiţi-mi despre lumea din care veniţi.

Asta fusese tot. Cu asta, se terminase. Nu mai interveni niciun moment delicat. Guvernatorul îşi îndeplinise misiunea oficială şi era clar că pierduse orice interes. Audienţa se sfârşi în plictiseală.

* * *

Atunci când *totul* se sfârşi, Pritcher, în locuinţa lor, încercă să se adune.

Cu grijă – ţinându-şi răsuflarea – îşi verifică emoţiile. Nu avea senzaţia că se schimbase, asta era sigur, dar *putea* el simţi vreo diferenţă? Se simţise altfel după Convertirea pe care i-o făcuse Catârul? Nu păruse totul natural? Aşa cum şi fusese, de altfel?

Se verifică.

Detaşat, urlă în interiorul cavernelor minţii sale, iar strigătul era: „A Doua Fundaţie trebuie descoperită şi distrusă."

Sentimentul care însoţise strigătul fusese o ură neprefăcută. Nu avusese nici măcar un moment de ezitare.

Apoi avu de gând să înlocuiască „A Doua Fundaţie" cu „Catârul", dar respiraţia i se opri datorită unei emoţii puternice, şi limba i se împletici.

Până aici, totul era bine.

Dar nu fusese oare influenţat în alt mod? Mai subtil? Nu s-au operat oare unele mici schimbări? Schimbări pe care nu le putea detecta pentru că însăşi existenţa lor îi afecta raţionamentul?

Nu avea cum să-şi dea seama.

Dar simţea în continuare o loialitate absolută faţă de Catâr! Dacă acest lucru rămăsese neschimbat, în rest nu mai conta nimic.

Se hotărî să acţioneze din nou. Channis era ocupat în colţul său de cameră. Unghia degetului mare îşi făcu de lucru cu brăţara emiţător-receptor.

La răspunsul care veni se simţi cuprins de un val de uşurare, şi apoi rămase fără vlagă.

Muşchii feţei nu-l trădară, dar în sinea sa urla de bucurie… iar atunci când Channis se întoarse să-l privească, ştia că farsa era pe terminate.

Al patrulea interludiu

Cei doi Vorbitori se întâlniră pe drum. Unul dintre ei îl opri pe celălalt:

— Am vesti de la Primul Vorbitor.

În ochii celuilalt se putea citi un pâlpâit de aproape-teamă:

— Punctul de intersecţie?

— Da. De-am trăi să vedem zorile!

5. Un bărbat şi Catârul

Gesturile lui Channis nu arătau că şi-ar fi dat seama cumva de vreo schimbare subtilă în atitudinea lui Pritcher şi în relaţia dintre ei doi. Se lăsă pe spate în scaunul masiv din lemn şi îşi răscrăcără picioarele.

— Ce impresie ţi-a lăsat guvernatorul? spuse el.

Pritcher ridică din umeri:

— Absolut niciuna. Mie nu mi s-a părut deloc a fi un geniu mental. Un foarte sărman specimen al celei de-A Doua Fundaţii, dacă presupunem că într-adevăr face parte din ea.

— Ştii, eu nu cred că face parte. Nu-mi dau bine seama. Presupunând că ai fi unul din A Doua Fundaţie, spuse Channis devenind foarte serios, *tu* ce-ai face? Să presupunem că ai avea o idee despre intenţiile noastre aici. Ce-ai face cu noi?

— Convertirea, desigur.

— Ca şi Catârul?

Channis ridică deodată privirea:

— Noi ne-am da seama dacă ei ne-ar converti *cu adevărat*? Mă îndoiesc... Dar dacă ar fi nişte simpli psihologi, unii nu foarte inteligenţi?

— În cazul ăsta, dacă aş fi în locul lor, i-aş omorî fără întârziere pe cei doi Străini.

— Şi nava? Nu.

Channis ridică degetul arătător.

— Ni se trage o cacialma, Pritcher bătrâne. Nu poate fi decât o cacialma. Chiar dacă ei au puterea de a controla emoţiile, noi – tu şi cu mine – nu suntem decât avangarda. Cu *Catârul* trebuie ei să lupte, şi sunt la fel de precauţi cu

noi pe cât suntem noi cu ei. Presupun că au aflat cine suntem.

Pritcher îl privea rece.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă el.

— Să aşteptăm, aruncă Channis. Să vină ei la noi. Sunt îngrijoraţi, poate şi din cauza navei, dar sigur din cauza Catârului. Cu guvernatorul au vrut să ne fraierească. Dar n-a mers. Nu ne-am lăsat prinşi în cursă. Următoarea persoană pe care o vor trimite *va fi* una din A Doua Fundaţie, şi ne va propune un fel de târg.

— Şi atunci?

— Şi atunci, vom accepta târgul.

— Nu cred.

— Crezi că prin acest târg îl vom trage pe sfoară pe Catâr? Nu e adevărat.

— Nu acesta e motivul. Catârul nu se lasă păcălit de tine, oricât te-ai strădui. Dar în continuare, nu cred.

— Crezi cumva că nu-i putem fraieri pe cei din A Doua Fundaţie?

— Probabil că nu. Dar nu acesta e motivul.

Privirea lui Channis căzu asupra obiectului pe care celălalt îl ţinea strâns în mână, şi spuse pe un ton sinistru:

— Vrei să spui că *acesta* e motivul.

Pritcher agită blasterul:

— Exact. Eşti arestat.

— De ce?

— Pentru trădare faţă de Primul Cetăţean al Uniunii.

— Ce se întâmplă aici? spuse Channis strângând buzele.

— Trădare, după cum ţi-am mai spus. Iar în ceea ce mă priveşte, repararea situaţiei.

— Şi cum demonstrezi? Ai dovezi, presupuneri, vise? Ai înnebunit?

— Nu. Dar tu? Catârul nu trimite bebeluşi în misiuni ridicole şi fără sens. Atunci mi s-a părut ciudat. Şi am pierdut timp îndoindu-mă de mine însumi. De ce să te fi trimis *pe tine*? Pentru că eşti zâmbăreţ şi te îmbraci bine? Pentru că ai douăzeci şi opt de ani?

— Probabil pentru că sunt om de încredere. Sau nu eşti dispus să accepţi argumentele logice?

— Sau poate pentru că *nu* eşti un om de încredere. Un argument destul de logic, după cum s-a dovedit.

— Ce facem aici, ne întrecem în paradoxuri? Sau este un joc ca să vedem cine poate spune cât mai puţin în cât mai multe cuvinte?

Blasterul înaintă, cu Pritcher în urma lui. Se opri, în picioare, în faţa tânărului:

— Ridică-te!

* * *

Channis se conformă, fără prea mare grabă, şi simţi gura blasterului atingându-i centura, însă fără să apese asupra muşchilor abdominali.

— Catârul dorea să găsească A Doua Fundaţie, spuse Pritcher. A dat greş, am dat şi eu greş, pentru că secretul pe care niciunul din noi nu l-a putut descoperi este păzit cu străşnicie. Aşa că nu mai rămânea decât o singură posibilitate vrednică de a fi luată în considerare… şi anume de a găsi pe cineva care cunoştea deja locul ascunzătorii.

— Şi ăla eram eu?

— Cu certitudine. Pe atunci nu ştiam, desigur, însă deşi mintea îmi merge mai încet, merge încă bine. Cât de uşor am găsit Sfârşitul Stelei! Cât de miraculos ai descoperit şi examinat Imaginea corectă prin Lupă, dintr-un număr infinit de posibilităţi! Şi făcând asta, cât de bine descoperim punctul corect de observare! Nebun lipsit de tact ce eşti! M-ai subestimat chiar atât de mult? Ţi-ai închipuit că am să înghit orice combinaţie de coincidente imposibile?

— Adică am avut prea mult succes?

— Prea mult succes pentru un om loial.

— Pentru că standardele de succes pe care mi le-ai atribuit erau chiar atât de joase?

Presiunea blasterului crescu, deşi figura din faţa lui Channis îşi trăda mânia crescândă doar prin strălucirea rece a ochilor.

— Pentru că eşti în slujba celei de-A Doua Fundaţii, spuse Pritcher.

— Slujba? spuse Channis cu un dispreţ infinit. Dovedeşte-o.

— Sau sub influenţa ei mentală.

— Fără ştirea Catârului? Este ridicol.

— *Cu* ştirea Catârului. Chiar aici este poanta, tinere nerod. *Cu* ştirea Catârului. Crezi că altfel ţi s-ar fi oferit o navă cu care să te joci? Ne-ai condus la A Doua Fundaţie, exact aşa cum s-a presupus că vei face.

— Cu greu te pot urmări prin imensitatea asta de prostii pe care le debitezi. Pot să te întreb de ce s-a presupus că voi face toate astea? Dacă aş fi fost un trădător, de ce să te fi condus până la A Doua Fundaţie? De ce să nu te plimb încolo şi încoace prin Galaxie, sărind fără sens dintr-o parte într-alta, şi găsind nimic altceva decât ceea ce ai găsit şi tu mai înainte?

— Pentru navă. Este evident că cei din A Doua Fundaţie au nevoie de tehnică de luptă atomică pentru a se auto-apăra.

— Alt argument, mai solid, nu ai? O navă nu va însemna nimic pentru ei. Iar dacă au cumva impresia că prin ea au să obţină informaţii şi au să poată construi echipamente atomice în următorul an, atunci A Doua Fundaţie este alcătuită, într-adevăr, din oameni foarte, foarte simpli. Aş spune că la fel de simpli ca şi tine.

— Vei avea ocazia să explici asta Catârului.

— Ne întoarcem pe Kalgan?

— Dimpotrivă. Rămânem aici. Catârul va sosi în cincisprezece minute… aproximativ. Crezi că nu ne-a urmărit, domnul meu inteligent, isteţ, şi plin de auto-admiraţie? Ai fost o momeală pe dos. Nu ai adus victimele la noi, dar cu siguranţă că ne-ai dus pe noi la victime.

— Pot să mă aşez, spuse Channis, ca să-ţi explic ceva? Pot să-ţi fac şi desene, ca să înţelegi mai bine. Te rog.

— Rămâi în picioare!

— Bine, pot să vorbesc şi stând în picioare. Crezi că am fost urmăriţi de Catâr, din cauza hiper-locatorului din circuitele de comunicaţie?

Este posibil ca blasterul să fi tremurat. Channis n-ar fi băgat mâna în foc că nu.

— Nu pari surprins, spuse el. Dar n-am să pierd timp întrebându-mă dacă eşti într-adevăr surprins. Da, ştiam de el. Şi acum, după ce ţi-am demonstrat că ştiam ceva ce nu credeai că ştiu, am să-ţi spun ceva ce *tu* nu ştii, iar eu ştiu că nu ştii.

— Introducerea e cam lungă, Channis. Credeam că spiritul tău inventiv este ceva mai bine dezvoltat.

— Bine, atunci ascultă aici o născocire. *Au existat* trădători, desigur, sau agenţi inamici, dacă-ţi place mai mult termenul. Dar Catârul a aflat acest lucru într-un mod foarte curios. Vezi tu, se pare că unii dintre oamenii lui Convertiţi au fost „lucraţi” mental, fără ştirea lui.

De data aceasta, blasterul tremurase. Fără niciun dubiu.

— Subliniez acest lucru, Pritcher. De aceea avea nevoie de mine. Eu eram Neconvertit. Nu ţi-a atras şi ţie atenţia că avea nevoie de un Neconvertit? Indiferent dacă ţi-a dat sau nu adevăratul motiv?

— Încearcă altceva, Channis. Dacă aş fi împotriva Catârului, aş şti-o.

Tăcut, rapid, Pritcher îşi cercetă mintea. Era la fel. Clar, celălalt minţea.

— Vrei să spui că te simţi credincios Catârului. Poate. Loialitatea nu ţi-a fost afectată. După cum a spus şi Catârul, e prea uşor de detectat. Dar mintea, cum ţi-o simţi? Lentă? De când ai pornit în această expediţie, te-ai simţit normal tot timpul? Sau te-ai simţit uneori ciudat, ca şi cum nu ai fi fost tu însuti? Ce vrei să faci, mă găureşti fără să apeşi pe trăgaci?

Pritcher retrase blasterul un centimetru:

— Ce vrei să spui?

— Spun că mentalul ţi-a fost „lucrat”. Ai fost manevrat. Nu l-ai văzut pe Catâr instalând acel hiper-locator. Pur şi simplu l-ai găsit acolo, ai presupus că trebuia să fi fost

instalat de Catâr, şi de atunci ai crezut tot timpul că ne urmăreşte. Sigur, brăţara-receptor pe care o porţi poate lua legătura cu nava, pe o lungime de undă de care brăţara mea nu dispune. Crezi că nu ştiam?

Acum vorbea repede, cu furie. Mânia îi dizolvase învelişul de indiferenţă.

— Dar nu Catârul este cel care vine acum spre noi. Nu este Catârul.

— Atunci cine, dacă nu el?

— Ei, cine crezi? Am descoperit acel hiper-locator în ziua în care am pornit în expediţie. Dar nu cred că l-a pus Catârul. El nu avea motive să umble cu şmecherii din astea. Nu înţelegi ce aberant ar fi fost? Dacă aş fi fost un trădător, el ar fi ştiut-o. Puteam fi Convertit la fel de uşor ca şi tine, şi ar fi aflat, citindu-mi mintea, secretul ascunzătorii celei de-A Doua Fundaţii. Fără să mă trimită să cutreier jumătate din Galaxie. *Tu* poţi să ţii ascuns un secret faţă de Catâr? Iar dacă *nu* ştiam, atunci nu aveam cum să-l duc la A Doua Fundaţie. Aşa că, în ambele situaţii, ce rost ar fi avut să mă trimită? Este clar, acel hiper-locator trebuie să fi fost pus acolo de către un agent al celei de-A Doua Fundaţii. Iată *cine* se îndreaptă acum spre noi. Iar tu te-ai fi lăsat păcălit dacă preţioasa-ţi minte nu ar fi fost „lucrată”? Ce fel de normalitate ai tu, atunci când iei o imensă absurditate drept înţelepciune? *Eu*, să le aduc o navă celor din A Doua Fundaţie? Ce să facă ei cu o navă? Pe *tine* te vor, Pritcher. Ştii despre Uniune mai multe decât oricine, în afară de Catâr. Iar tu nu eşti periculos pentru ei, în timp ce Catârul este. De aceea au pus în mintea mea direcţia în care să caut. Sigur, mi-ar fi fost absolut imposibil să găsesc Tazenda cu ajutorul Lupei căutând la întâmplare. Ştiam asta. Dar ştiam că A Doua Fundaţie este pe urmele noastre, şi am dedus că ei au aranjat acest lucru. De ce să nu jucăm jocul lor? A fost o bătălie cu cacialmale. Ei ne voiau pe noi, iar eu voiam să le aflu ascunzătoarea… şi neantul îl va înghiţi pe acela care nu va reuşi să-l păcălească pe celălalt. Iar atâta timp cât ţii blasterul ăla îndreptat spre mine, noi suntem cei care pierdem. Ideea nu este a ta, cu siguranţă.

Este a lor. Dă-mi blasterul, Pritcher. Ştiu că ţi se pare o greşeală, dar nu mintea ta vorbeşte, ci A Doua Fundaţie, prin tine. Dă-mi blasterul, Pritcher, şi vom înfrunta împreună ceea ce va veni.

Pritcher simţea cu groază cum îl copleşeşte zăpăceala. Plauzibilitatea! Era posibil să se fi înşelat? De unde această permanentă îndoială de sine? De ce nu era sigur? Ce-l făcea pe Channis să sune atât de plauzibil?

Plauzibilitatea!

Sau era propria lui minte torturată, luptându-se cu invazia unor influenţe străine?

Era spintecat în două?

Ca prin ceaţă, îl văzu pe Channis în picioare, în faţa sa, cu mâna întinsă… şi deodată ştiu că avea să-i dea blasterul.

Dar atunci când muşchii erau pe cale de a se contracta pentru a face mişcarea respectivă, uşa se deschise, fără grabă, în spatele său… şi se întoarse.

* * *

Există probabil în Galaxie oameni care pot fi confundaţi cu alţii, chiar şi de către cei cu mintea clară şi odihnită. Pot exista de asemeni stări ale minţii în care un om poate fi confundat cu un altul, foarte deosebit ca înfăţişare. Dar Catârul se ridica deasupra acestor două situaţii.

Toată agonia din mintea lui Pritcher nu reuşi să împiedice valul instantaneu de prospeţime şi vigoare mentală care îl înghiţi.

Din punct de vedere fizic, Catârul nu putea domina nicio situaţie. Nu o domina nici pe aceasta.

Era mai degrabă un personaj ridicol în îmbrăcămintea care îl făcea să pară mult mai solid decât în realitate, dar care nici aşa nu reuşea să-i dea nişte dimensiuni normale. Avea faţa înfofolită, iar ceea ce mai rămăsese era acoperită de trompa enormă, o proeminenţă de culoare roşu-îngheţat.

Nu putea exista o nepotrivire mai mare decât între el şi imaginea unui salvator.

— Păstrează blasterul, Pritcher, spuse el.

Apoi se întoarse spre Channis, care ridicase din umeri şi se aşezase:

— Contextul emoţional din această încăpere pare foarte încurcat şi foarte conflictual. Ce-i cu povestea asta în care altcineva în afară de mine este pe urmele voastre?

Pritcher interveni brusc:

— A fost plasat, din ordinele tale, un hiper-locator pe nava noastră?

Catârul îşi întoarse ochii inexpresivi spre Pritcher:

— Bineînţeles. Este posibil ca vreo organizaţie din Galaxie, alta decât Uniunea Lumilor, să aibă acces la el?

— El a spus…

— Păi, generale, el se află aici. Nu e nevoie de o citare indirectă. Ai spus ceva referitor la problema asta, Channis?

— Da. Dar, după cum se vede, am spus lucruri greşite. Părerea mea era că acel locator a fost pus acolo de cineva aflat în slujba celei de-A Doua Fundaţii, că am fost aduşi aici dintr-un motiv de-al lor, şi mă pregăteam să ripostez. Mai aveam şi o altă impresie, anume că generalul era mai mult sau mai puţin în mâinile lor.

— Din cele ce spui, se pare că ţi-ai schimbat părerea.

— Da. Altfel, pe uşa aceea nu ai mai fi intrat tu.

— Bun, atunci hai să lămurim lucrurile.

Catârul se dezbrăcă de îmbrăcămintea de deasupra, căptuşită şi încălzită electric.

— Aveţi ceva împotrivă să mă aşez şi eu? Aşa… aici suntem în siguranţă şi nu există pericolul să fim deranjaţi de cineva. Niciun băştinaş de pe bolovanul ăsta de gheaţă nu va dori să se apropie de locul acesta. Vă garantez.

Insistase asupra puterilor sale, cu o seriozitate sumbră.

Channis îşi manifestă dezacordul:

— De ce intimitatea asta? Vine cineva să ne servească ceaiul şi să ne aducă dansatoare?

— Absolut deloc. Ce era cu teoria asta a ta, tinere? Unul din A Doua Fundaţie vă urmărea cu un echipament pe care nu-l deţine nimeni în afară de mine şi… cum spuneai că ai descoperit locul ăsta?

— Domnule, este clar, dacă ţinem cont de faptele pe care le cunoaştem, că mi-au fost introduse anumite idei în cap.

— De către aceiaşi indivizi din A Doua Fundaţie?

— Îmi închipui că da.

— Bun, şi atunci nu ţi-a trecut prin minte că dacă un individ din A Doua Fundaţie te-ar putea forţa, sau atrage, sau ademeni, să te îndrepţi spre A Doua Fundaţie, în interesul lui – şi cred că ţi-ai imaginat că a folosit metode asemănătoare cu ale mele, deşi, fii atent, eu nu pot să induc decât sentimente, nu şi idei… deci nu ţi-a trecut prin minte că dacă ar putea face asta nu ar mai avea nevoie să se folosească de hiper-locator?

Channis ridică deodată privirea, întâlnind ochii mari ai suveranului său, şi se înfioră. Pritcher mormăi, şi umerii îi fură cuprinşi de o relaxare vădită.

— Nu, spuse Channis, nu mi-a trecut prin cap.

— Sau, dacă erau obligaţi să te urmărească, înseamnă că nu se simţeau în stare să te îndrume, şi implicit ai fi avut o şansă infimă să găseşti calea, aşa cum ai făcut-o. *Asta* ţi-a trecut prin cap?

— Nu, nici asta.

— De ce nu? Nivelul intelectual ţi-a scăzut până la gradul de normalitate?

— Singurul răspuns este o întrebare, domnule. Te alături Generalului Pritcher, acuzându-mă că aş fi un trădător?

— În caz că da, ai vreun argument cu care să te aperi?

— Doar acela pe care i l-am dat şi generalului. Dacă aş fi fost un trădător şi aş fi cunoscut locul în care se ascunde A Doua Fundaţie, m-ai fi putut Converti şi ai fi putut afla direct informaţia de care aveai nevoie. Dacă ai simţit că trebuie să mă urmăreşti, înseamnă că nu ştiam dinainte locul celei de-A Doua Fundaţii, deci nu sunt un trădător. Am răspuns la paradoxul tău cu un altul.

— Deci, care e concluzia ta?

— Că nu sunt un trădător.

— Lucru cu care trebuie să fiu de acord, întrucât argumentul tău este de necontestat.

— Atunci pot să te întreb pentru ce ne-ai urmărit în secret?

— Pentru că toate aceste fapte au o a treia explicaţie. Atât tu cât şi Pritcher aţi explicat în felul vostru unele fapte, dar nu pe toate. Eu – dacă-mi acorzi puţin timp – am să-ţi explic totul. Şi încă foarte repede, aşa încât nu există pericolul să te plictiseşti. Aşează-te Pritcher, şi dă-mi blasterul. Nu mai suntem în pericol de a fi atacaţi. Nici de-aici, dinăuntru, nici din afară. De fapt, nici A Doua Fundaţie nu mai reprezintă vreun pericol. Şi asta mulţumită ţie, Channis.

Camera era luminată în maniera obişnuită a Rossemiţilor, cu fire incandescente încălzite electric. De tavan atârna o singură sferă luminoasă. În lumina sa galbenă şi difuză, cei trei aveau fiecare câte o umbră.

— Din moment ce am simţit că este necesar să-l urmăresc pe Channis, spuse Catârul, era clar că urmăream astfel să obţin ceva. Din moment ce a plecat spre A Doua Fundaţie cu o grabă neaşteptată şi cu multă hotărâre, putem să presupunem, fără să greşim, că asta mă şi aşteptasem să se întâmple. Din moment ce nu am obţinut informaţia direct de la el, ceva trebuie să mă fi împiedicat. Acestea sunt faptele. Channis, desigur, ştie care este răspunsul. La fel şi eu. Tu, Pritcher, îl întrezăreşti?

— Nu, domnule, spuse Pritcher cu înverşunare.

— Atunci am să-ţi explic. Un singur grup de oameni ar putea să cunoască locul în care se găseşte A Doua Fundaţie, împiedicându-mă în acelaşi timp pe mine să le citesc mintea. Channis, mă tem că tu însuţi eşti un membru al celei de-A Doua Fundaţii.

Channis se aplecă înspre înainte sprijinindu-şi cotul de genunchi şi spuse, printre buze rigide şi mânioase:

— Care este dovada? Deducţia a dat de două ori greş pe ziua de azi.

— Există şi o dovadă, Channis. A fost destul de uşor. Ţi-am spus că oamenii mei au fost „lucraţi” mental. Cel care a

făcut-o trebuie să fi fost, evident, a) Neconvertit, şi b) suficient de aproape de miezul evenimentelor. Câmpul de căutare era mare, dar nu nelimitat. Aveai prea mult succes, Channis. Oamenii te plăceau prea mult. Am început să te suspectez... Apoi te-am solicitat să conduci această expediţie, şi nu ai dat înapoi. Ţi-am supravegheat emoţiile. Nu ţi-ai făcut probleme. Ai avut prea mare încredere în tine, Channis. Niciun om cu adevărat competent nu ar fi putut evita măcar o umbră de nesiguranţă într-o treabă ca asta. Întrucât mintea ta a evitat această nesiguranţă, era ori o minte nebunatică, ori una controlată. A fost uşor să verific alternativele. Ţi-am captat mintea într-un moment de relaxare, ţi-am umplut-o pentru o clipă cu mâhnire adâncă, şi apoi ţi-am eliberat-o. După aceea ai fost furios, şi ai jucat atât de bine încât aş fi putut jura că era o reacţie firească. Dar asta numai la început. Pentru că atunci când am încercat să-ţi forţez emoţiile, preţ de un moment, un foarte scurt moment înainte de a-ţi da seama ce se întâmplă, mintea ta a rezistat. Era tot ceea ce aveam nevoie să ştiu. Nimeni nu mi-ar fi putut rezista, chiar şi o infimă fracţiune de moment, dacă nu ar fi avut un control mental asemănător mie.

Vocea lui Channis era înceată şi amară:

— Bun. Şi acum?

— Acum vei muri... din moment ce faci parte din A Doua Fundaţie. Este un lucru foarte necesar, cred că îţi dai seama.

Şi, încă o dată, Channis se holbă la gura ţevii unui blaster. O ţeavă dirijată de această dată de o minte nu ca a lui Pritcher, pe care o putea oricând suci după bunul plac, ci de una la fel de matură ca şi a lui. Şi la fel de capabilă de a se opune oricărei penetrări.

Iar perioada de timp pe care o avea la dispoziţie pentru a schimba cursul evenimentelor era scurtă.

* * *

Ceea ce urmă este greu de descris pentru cineva înzestrat cu simţuri normale şi cu o incapacitate firească de a-şi controla sentimentele.

Iată în esenţă ceea ce a realizat Channis în scurta perioadă de timp în care degetul mare al Catârului apăsa asupra trăgaciului.

Structura emoţională a Catârului arăta o hotărâre fermă, fără nici cea mai mică umbră de ezitare. Dacă după aceea Channis ar fi fost interesat să calculeze timpul dintre hotărârea de a trage şi eliberarea energiilor dezintegratoare, ar fi aflat că răspunsul era: o cincime de secundă.

Un răgaz foarte scurt.

În această scurtă perioadă de timp, Catârul a realizat că potenţialul emoţional al creierului lui Channis crescuse brusc, fără însă ca propria lui minte să simtă vreun impact, şi că în acelaşi timp, dintr-o direcţie neaşteptată, se prăvălise asupra lui un val de ură, sinceră şi ameninţătoare.

Acel nou element emoţional îl făcu să ia degetul de pe contact. Nimic altceva nu l-ar fi putut determina să o facă şi, aproape simultan cu această mişcare, îşi dădu seama de noua situaţie.

Un tablou care dură mult mai puţin decât o cerea importanţa sa, din punct de vedere dramatic: Catârul, cu degetul luat de pe trăgaciul blasterului, fixându-l cu intensitate pe Channis. Channis, încordat, neîndrăznind încă să respire. Şi Pritcher, care avea convulsii; fiecare muşchi îi tremura spasmodic, aproape să se rupă; fiecare tendon se contorsiona în efortul de a se năpusti înainte; figura sa cioplită în lemn şi bine controlată se schimbase în cele din urmă, şi devenise de nerecunoscut, o mască a morţii şi a urii înfiorătoare; iar ochii săi îl fixau pe Catâr, doar pe el, ca şi cum nimic altceva nu ar mai fi avut importanţă.

Channis şi Catârul nu schimbară decât un cuvânt sau două – un cuvânt sau două şi acel extrem de semnificativ flux emoţional conştient care rămâne întotdeauna adevărata cale de înţelegere între cei ca ei. Din cauză că

noi suntem fiinţe limitate, este necesar să traducem în cuvinte ceea ce s-a petrecut atunci şi după aceea.

Channis spuse, crispat:

— Te afli între două focuri, Prim Cetăţean. Nu poţi controla două minţi în acelaşi timp, dacă una dintre ele este a mea – aşa că ai de ales. Pritcher a scăpat de Convertire. I-am rupt lanţurile. Acum este vechiul Pritcher; cel care mai demult a încercat să te ucidă; cel care crede că tu reprezinţi duşmanul a tot ceea ce este liber şi drept şi sfânt; în plus, ştie că l-ai pervertit să te aduleze neputincios timp de cinci ani. Acum îl ţin în frâu suprimându-i voinţa, dar dacă mă omori, va fi liber, şi în mai puţin timp decât ţi-ar lua ţie să-ţi îndrepţi blasterul sau chiar atenţia asupra lui… te va ucide.

Catârul îşi dădea foarte bine seama de asta. Nu făcea nicio mişcare.

— Dacă te întorci ca să-l preiei sub control, continuă Channis, sau să-l omori, sau să-i faci orice altceva, nu vei fi suficient de rapid ca să te întorci după aceea spre a mă opri pe mine.

Catârul nu făcea, în continuare, nicio mişcare. Scoase însă un uşor oftat, semn că înţelegea care era situaţia.

— Aşa că aruncă blasterul, spuse Channis, să ne înfruntăm cu şanse egale, şi îl vei putea avea din nou în stăpânire pe Pritcher.

— Am făcut o greşeală, spuse Catârul în cele din urmă. Am făcut o greşeală admiţând o a treia prezenţă în confruntarea dintre mine şi tine. A fost o variabilă în plus peste ceea ce era necesar. Presupun că este o greşeală care trebuie plătită.

Dădu drumul blasterului, cu un gest neglijent, şi îl lovi ca să ajungă în celălalt capăt al camerei. În acelaşi timp, Pritcher se mototoli şi căzu într-un somn adânc.

— Atunci când se va trezi va fi iar ca înainte, spuse Catârul cu indiferenţă.

Întregul schimb emoţional dintre momentul în care Catârul începuse să apese pe trăgaci şi momentul în care

aruncase blasterul durase mai puţin de o secundă şi jumătate.

Dar chiar la marginea conştiinţei, într-o perioadă de timp aflată la limita posibilităţii de detecţie, Channis prinse o zvâcnire emoţională efemeră în mintea Catârului. Şi era una de triumf sigur şi încrezător.

6. Un bărbat, Catârul... şi încă un bărbat

Doi bărbaţi, aparent relaxaţi şi simţindu-se pe de-a-ntregul în largul lor, la poli opuşi din punct de vedere fizic. Fiecare nerv ce le putea servi ca detector de emoţii tremura de încordare.

Catârul, pentru prima oară după mulţi şi lungi ani, era insuficient de sigur pe forţele sale. Channis, la rândul său, ştia că deşi momentan se putea proteja, o făcea cu greutate... iar oponentul său nu depunea un efort similar atacându-l. Într-un test de rezistenţă, Channis era sigur că va pierde.

Dar gândul acesta putea fi mortal. A te da de gol în faţa Catârului cu o slăbiciune emoţională este echivalent cu a-i da o armă. Deja în mintea Catârului licărise ceva – ceva care semăna cu o victorie.

Să câştige timp...

De ce întârziau ceilalţi? Care era motivul încrederii pe care o avea Catârul? Ce ştia duşmanul său, iar el nu? Mintea pe care o supraveghea nu spunea nimic. Dacă ar putea citi gândurile! Şi totuşi...

Channis îşi întrerupse cu brutalitate vârtejul mental. Nu mai rămase decât atât: să câştige timp...

— Acum este clar, spuse el, şi în urma micii noastre dispute asupra lui Pritcher nu pot tăgădui că sunt membru al celei de-A Doua Fundaţii. Dar ce-ar fi să-mi spui pentru ce am venit pe Tazenda?

— Aaa, nu!

Catârul râse ascuţit şi cu multă încredere în sine:

— Eu nu sunt Pritcher. Eu nu am nevoie să-ţi dau explicaţii. Ai avut ceea ce tu ai numit motive. Oricare au fost, acţiunile tale mi-au servit interesul, şi altceva nu mai contează.

— Totuşi, trebuie să existe unele lacune în povestea ta. Este Tazenda ceea ce te aşteptai să găseşti: A Doua Fundaţie? Pritcher a vorbit mult despre încercările tale de a o găsi şi despre unealta ta, psihologul Ebling Mis. Din când în când şi-a dat drumul la gură, pentru că l-ammm… încurajat eu puţin. Adu-ţi aminte de Ebling Mis, Prim Cetăţean.

— La ce mi-ar folosi?

Încredere!

Channis simţi cum încrederea celuilalt se întinde din ce în ce mai mult în spaţiu. Ca şi cum, odată cu trecerea timpului, orice sentiment de nelinişte pe care l-ar fi putut avea Catârul devenea din ce în ce mai puţin probabil.

Spuse, alungând cu hotărâre disperarea ce îi dădea târcoale:

— Deci, nu eşti deloc curios? Pritcher mi-a povestit despre imensa surpriză a lui Mis faţă de *ceva*. A avut un imbold teribil, nemaipomenit, de a câştiga răgaz, de a preveni repede A Doua Fundaţie? De ce? De ce? Ebling Mis a murit. A Doua Fundaţie nu a fost prevenită. Şi totuşi, A Doua Fundaţie există.

Catârul zâmbi, sincer încântat, cu o bruscă şi surprinzătoare izbucnire de cruzime, pe care Channis o simţi lovind şi apoi retrăgându-se imediat:

— Dar se pare că A Doua Fundaţie *a fost* prevenită. Altfel, cum şi de ce a sosit pe Kalgan un anume Bail Channis, pentru a-mi manevra oamenii şi pentru a-şi asuma sarcina ingrată de a mă trage pe sfoară? Avertismentul a sosit, însă prea târziu. Asta-i tot.

Channis îşi permise să emită compasiune.

— Atunci, spuse el, nici măcar nu ştii ce este A Doua Fundaţie, şi nu ştii nimic despre sensurile mai profunde ale celor întâmplate.

Să câştige timp!

Catârul simţi compasiunea celuilalt, şi miji deodată ochii, cu duşmănie. Îşi frecă nasul cu toate cele patru degete, într-un gest care devenise un tic, şi se răsti:

— Bine, hai să-ţi fac pe plac, amuză-te. *Ce* este A Doua Fundaţie?

Channis vorbi intenţionat cu cuvinte, în loc să folosească simbologia emoţională.

— Din câte am auzit, spuse el, Mis a fost descumpănit în principal de misterul care înconjura A Doua Fundaţie. Hari Seldon a fondat cele două nuclee după două principii complet diferite. Prima Fundaţie a fost o explozie de lumină, care în două secole a cuprins jumătate din Galaxie. A Doua, a fost un abis întunecat. Nu vei înţelege de ce a procedat astfel decât dacă îţi vei da seama care a fost atmosfera intelectuală în zilele Imperiului muribund. A fost o vreme a extremelor, a marilor generalizări decisive, cel puţin în gândire. Faptul că în faţa viitoarelor evoluţii în planul ideilor au fost puse bariere este, desigur, un semn al culturii decadente. Revolta sa împotriva acestor bariere l-a făcut faimos pe Seldon. Această ultimă scânteie de putere creatoare din el a luminat Imperiul în apusul său şi a prevestit răsăritul celui de-Al Doilea Imperiu.

— Foarte emoţionant. Ei, şi?

— Aşa că a creat cele două Fundaţii în conformitate cu legile psihoistoriei. Dar cine putea să ştie mai bine decât el că până şi acele legi erau relative? *El* nu a creat niciodată un produs finit. Produsele finite sunt pentru minţile decadente. Al lui era un mecanism care putea să evolueze, iar instrumentul acelei evoluţii era A Doua Fundaţie. *Noi*, Prim Cetăţean al Efemerei Uniuni a Lumilor, *noi* suntem protectorii Planului Seldon. Doar noi!

— Vorbeşti ca să-ţi faci singur curaj, sau ca să mă impresionezi? întrebă Catârul cu dispreţ. Pentru că A Doua Fundaţie, Planul Seldon, Al Doilea Imperiu, nu mă impresionează niciun pic. Şi nici nu trezesc în mine vreo urmă de simpatie, compasiune, responsabilitate, sau altă sursă de sprijin emoţional pe care încerci să-l capeţi. Şi,

sărmane nebun, vorbeşte la timpul trecut despre A Doua Fundaţie, pentru că a fost distrusă.

Channis simţi cum potenţialul emoţional care apăsa asupra sa creştea în intensitate. Catârul se ridicase de pe scaun şi se apropia de el. Se împotrivi cu disperare, dar ceva se strecură nemilos înăuntrul său, zdrobindu-i şi supunându-i mintea… din ce în ce mai puternic.

Simţi peretele în spate. Catârul se opri în faţa lui, cu braţele costelive sprijinite în şolduri, şi cu buzele schimonosite într-un zâmbet înfiorător sub nasul cât un munte.

— Jocul tău s-a terminat, Channis, spuse Catârul. Jocul tuturor – al tuturor celor care făceaţi parte din A Doua Fundaţie. Făceaţi parte! *Făceaţi!* Ce anume aşteptai stând aici şi pălăvrăgind cu Pritcher, când ai fi putut foarte bine să-l dobori şi să-i iei blasterul fără niciun efort fizic? Mă aşteptai pe mine, nu-i aşa? Aşteptai să mă întâmpini într-o situaţie care să nu-mi ridice prea multe bănuieli. Păcat pentru tine, dar eu nu aveam nevoie să-mi fie stârnite bănuielile. Eu te ştiam. Te ştiam bine, Channis din A Doua Fundaţie. Dar acum, ce aştepţi? Arunci în continuare cuvinte spre mine, cu disperare, ca şi cum simpla auzire a vocii tale ar putea să mă înţepenească în scaun. Şi în tot timpul ăsta în care vorbeşti, ceva în mintea ta aşteaptă, şi aşteaptă, şi aşteaptă în continuare. Dar nimeni nu soseşte, nimeni dintre aceia pe care îi aştepţi – nimeni dintre ai tăi. Eşti singur aici, Channis, şi vei rămâne singur. Ştii de ce? Pentru că A Doua Fundaţie s-a înşelat asupra mea, de la început şi până la sfârşit. Ştiam mai demult de planul lor. Credeau că am să vin aici după tine şi am să le cad în tigaie ca să mă gătească ei aşa cum vor. Tu trebuia să fii o momeală sigură – o momeală pentru un sărman mutant, nechibzuit şi debil, atât de nerăbdător să-şi definitiveze Imperiul încât va cădea orbeşte, într-o capcană evidentă. Dar sunt eu oare prizonierul lor? Mă întreb dacă le-a trecut prin minte că voi veni aici cu flota… şi că împotriva artileriei oricărei unităţi din flotă ei nu pot manifesta decât o neputinţă jalnică şi totală. Le-a trecut prin minte că n-am să

mă opresc pentru a sta la discuţii sau pentru a aştepta să se întâmple ceva? Navele mele au fost lansate asupra Tazendei acum douăsprezece ore, şi în acest moment şi-au terminat misiunea, şi-au îndeplinit-o până în cel mai mic detaliu. Tazenda a fost prefăcută în ruine; centrele populate au fost şterse de pe suprafaţa ei. N-au opus nicio rezistentă. A Doua Fundaţie nu mai există, Channis… iar eu, monstrul ciudat şi urât, sunt stăpânul Galaxiei.

Channis nu mai putea decât să dea uşor din cap:

— Nu… Nu…

— Ba da… Ba da…, îl imită Catârul în bătaie de joc. Iar dacă tu eşti ultimul rămas în viaţă, şi probabil că aşa este, nici asta nu va mai dura mult.

Urmă apoi o pauză scurtă, semnificativă, şi Channis aproape că urlă datorită durerii bruşte care însoţi penetrarea nemiloasă în cele mai adânci ţesuturi ale minţii sale.

Catârul se dădu înapoi şi murmură:

— Nu este suficient. Nu ai trecut testul. Disperarea ta este falsă. Teama ta nu este acea teamă intensă şi copleşitoare care apare la distrugerea unui ideal, ci teama anemică şi meschină care însoţeşte distrugerea personală.

Şi mâna lipsită de forţă a Catârului îl apucă pe Channis de gât într-o strânsoare slabă, pe care acesta era însă incapabil să o înlăture.

— Tu eşti garanţia mea, Channis. Tu eşti cel care mă va ghida şi mă va proteja împotriva oricărei subestimări pe care aş fi putut-o face.

Ochii săi îl cuprinseră pe Channis. Insistenţi… Poruncitori…

— Am calculat corect, Channis? I-am păcălit pe cei din A Doua Fundaţie? Tazenda *este* distrusă, Channis, a fost distrusă într-un mod îngrozitor; atunci, de ce este falsă disperarea ta? Care este realitatea? Trebuie să aflu care este realitatea, adevărul! Vorbeşte, Channis, vorbeşte. N-am penetrat oare suficient de adânc? Mai există încă pericolul? *Vorbeşte, Channis.* Unde am greşit?

Channis simţi cum cuvintele îi sunt scoase afară din gură, cu forţa. Nu ieşeau de bună voie. Le opri, încleştând dinţii, îşi muşcă limba, îşi încordă fiecare muşchi al gâtului.

Dar cuvintele ieşiră… bolborosite… trase cu de-a sila, sfâşiind în calea lor gâtul, limba şi dinţii.

— Adevărul, scheună el, adevărul…

— Da, adevărul. Ce a mai rămas de făcut?

— Seldon a aşezat A Doua Fundaţie aici. Aici, aşa cum ai auzit. Nu te mint. Psihologii au sosit şi au devenit stăpânii băştinaşilor.

— Din Tazenda?

Catârul plonjă adânc în structurile emoţionale torturate ale celuilalt, penetrându-le cu brutalitate.

— Tazenda am distrus-o, spuse el. Ştii ce anume vreau. Dă-mi ceea ce vreau.

— *Nu* Tazenda. *Ţi-am spus* că cei din A Doua Fundaţie s-ar putea să nu fie aparenţii conducători; Tazenda este paravanul…

Cuvintele erau aproape de nerecunoscut, formându-se totuşi împotriva fiecărui atom de voinţă a celui din A Doua Fundaţie:

— Rossem… Rossem… *Rossem este lumea…*

Catârul slăbi strânsoarea şi Channis trecu printr-un amestec de durere şi tortură.

— Şi ai crezut că mă păcăleşti? spuse încet Catârul.

— *Ai fost* păcălit.

Fusese ultima sclipire a rezistenţei muribunde din Channis.

— Da, dar din păcate pentru tine şi pentru ai tăi, nu pentru multă vreme. Sunt în legătură cu Flota. După Tazenda, va veni rândul Rossem-ului. Dar mai întâi…

Channis simţi întunericul nemilos ridicându-se înspre el. Ridicarea automată a braţelor spre ochii torturaţi nu reuşi să-l stăvilească. Era un întuneric care îl sugruma. În timp ce mintea sa sfâşiată şi rănită se retrăgea ameţită înapoi, înapoi, în negrul veşniciei, văzu ultima imagine a Catârului triumfător – vergea râzândă – şi acel nas lung şi cărnos ce tremura din cauza râsului.

Sunetul se stinse, întunericul îl îmbrăţişă cu dragoste.

Totul se sfârşi cu o senzaţie de rupere asemănătoare exploziei orbitoare a unui fulger de lumină. Channis căzu încet pe podea, în timp ce vederea îi reveni, cu imagini neclare pătrunzându-i prin ochii înlăcrimaţi.

Capul îl durea insuportabil, şi doar cu o suferinţă agonizantă reuşi să-şi ducă mâna la el.

Trăia, asta era clar. Încet, ca nişte fulgi prinşi în plasa unui curent de aer, gândurile sale se liniştiră şi se odihniră în nemişcare. Se simţi pătruns de o senzaţie binefăcătoare… din exterior. Încet, cu o mişcare chinuitoare, întoarse gâtul… şi uşurarea îi provocă o durere ascuţită.

Pentru că uşa era deschisă; iar înăuntru, chiar în faţa pragului, stătea Primul Vorbitor. Încercă să vorbească, să strige, să-l pună în gardă… dar limba îi amorţi şi îşi dădu seama că o parte din mintea puternică a Catârului îl avea în continuare sub control, blocându-i orice cuvânt.

Îşi roti încă o dată gâtul. Catârul se mai afla încă în cameră. Era furios şi ochii îi scăpărau. Nu mai râdea, dar dinţii îi erau dezgoliţi într-un zâmbet feroce.

Channis simţi influenţa mentală a Primului Vorbitor învăluindu-i cu blândeţe mintea într-o atingere tămăduitoare. Apoi avu o senzaţie de amorţeală, atunci când influenţa Primului Vorbitor intră în contact cu riposta Catârului şi se retrase după un moment de încleştare.

Catârul spuse pe un ton strident, cu o furie grotescă pentru trupul lui firav:

— Uite că mai vine cineva să mă întâmpine.

Mintea sa agilă îşi întinse tentaculele afară din cameră… afară… afară…

— Eşti singur, spuse el.

Primul Vorbitor interveni, consimţind:

— Sunt singur-singurel. Este obligatoriu să fiu singur, din moment ce *eu* ţi-am estimat greşit viitorul, acum cinci ani. Voi avea o oarecare satisfacţie dacă îmi voi răscumpăra greşeala făcută, fără niciun alt ajutor. Din nefericire, nu am luat în considerare puterea Câmpului

Emoţional de Respingere care înconjura acest loc. Mi-a luat mult timp pentru a-l penetra. Te felicit pentru iscusinţa cu care l-ai construit.

— N-am de ce să-ţi mulţumesc, veni replica ostilă. Scuteşte-mă de complimente. Ai venit aici, lângă rămăşiţele falnicei minţi ale celui ce făcea parte din regatul vostru, ca să i te alături cu aşchiile creierului tău?

Primul Vorbitor zâmbi:

— Dar de ce vorbeşti astfel? Omul pe care tu îl numeşti Bail Channis şi-a îndeplinit bine misiunea, cu atât mai bine cu cât nu era nici pe departe egalul tău mental. Văd, desigur, că te-ai purtat urât cu el, şi totuşi s-ar putea să îl refacem complet. Este un om curajos, domnule. S-a oferit voluntar pentru această misiune, deşi noi i-am prezis, pe cale matematică, posibilitatea extrem de mare ca mintea să-i fie distrusă… o alternativă mult mai îngrozitoare decât mutilarea fizică.

Mintea lui Channis pulsa zadarnic încercând să spună ceva şi nereuşind; voia să-şi strige avertismentul şi nu era în stare. Nu putea decât să emită acel flux continuu de teamă… teamă…

Catârul era calm:

— Ai aflat, desigur, de distrugerea Tazendei.

— Am aflat. Atacul flotei tale a fost prevăzut.

— Da, te cred că a fost prevăzut, spuse Catârul pe un ton cinic. Dar nu a fost împiedicat, aşa-i?

— Nu, nu a fost împiedicat.

Starea emoţională a Primului Vorbitor era limpede şi neprefăcută. Era aproape o oroare faţă de sine; un complet dezgust faţă de propria persoană.

— Iar greşeala este mai mult a mea decât a ta, spuse el. Cine şi-ar fi putut imagina, acum cinci ani, care erau puterile tale? Am bănuit de la început – din momentul în care ai pus stăpânire pe Kalgan – că aveai puterea de a controla emoţiile. După cum îţi voi explica, nu era o surpriză foarte mare. Posibilitatea de contact emoţional pe care tu şi cu mine o avem nu este ceva nou. De fapt, este latentă în creierul fiecărei fiinţe umane. Majoritatea

oamenilor pot citi sentimentele într-un mod primitiv, asociindu-le cu expresia feţei, tonul vocii, şi aşa mai departe. O mulţime de animale se bucură chiar mai des de această posibilitate; ele se folosesc foarte mult de simţul mirosului, iar emoţiile implicate sunt, bineînţeles, mai puţin complexe. De fapt, oamenii sunt capabili de mult mai mult, dar posibilitatea unui contact emoţional direct a început să se atrofieze odată cu dezvoltarea vorbirii, acum un milion de ani. Marea realizare a Fundaţiei noastre – A Doua Fundaţie – a fost că am revigorat acest simţ uitat, măcar până la unele din posibilităţile sale. Dar noi nu ne naştem cu capacitatea de a-l folosi pe de-a-ntregul. Un milion de ani de decădere reprezintă un obstacol formidabil, şi trebuia să ne educăm acest simţ, să-l antrenăm, aşa cum ne antrenăm muşchii. Şi aici este marea diferenţă în comparaţie cu tine. *Tu* te-ai născut cu el. Asta am putut estima. Am putut estima de asemeni efectul unui astfel de simţ asupra unei persoane care trăieşte într-o lume care nu îl are. Văzătorul în împărăţia orbilor... Am estimat intensitatea cu care megalomania va pune stăpânire pe tine şi am avut impresia că eram pregătiţi. Dar din două puncte de vedere *nu* eram pregătiţi. Primul era sfera mare de acţiune a simţului tău. *Noi* putem realiza contactul emoţional doar la vedere, şi de aceea, împotriva armelor fizice suntem mai neajutoraţi decât ai putea crede. Vederea are o importanţă enormă. Cu tine, lucrurile nu stau la fel. Se ştie sigur că ai avut oameni sub control şi, mai mult, ai avut contact emoţional intim cu ei atunci când nu-i puteai vedea sau auzi. Acest aspect l-am descoperit prea târziu. Al doilea aspect: nu aflasem de deficienţele tale fizice, mai ales de aceea care ţi s-a părut atât de importantă încât ai adoptat porecla de Catârul. Nu ne-am dat seama că nu erai un simplu mutant, ci un mutant steril, şi am neglijat perturbarea psihică datorată complexului tău de inferioritate. Am luat în considerare doar o megalomanie, nu şi o intensă paranoia psihopatică. Iar cel care poartă responsabilitatea acestor omisiuni sunt eu, pentru că eu eram liderul celei de-A Doua Fundaţii atunci când ai pus

stăpânire pe Kalgan. Atunci când ai îngenuncheat Prima Fundaţie, ne-am dat seama de greşeala noastră – dar era prea târziu – şi datorită acestei greşeli, milioane de oameni au murit pe Tazenda.

— Şi vrei să îndrepţi acum lucrurile?

Buzele subţiri ale Catârului se curbară, mintea pulsându-i cu ură.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el. Să mă îngraşi? Să-mi dai vigoare masculină? Să înlături din trecutul meu o lungă copilărie petrecută într-un mediu străin? Suferinţele *mele*, le regreţi? Nefericirea *mea*, o regreţi? Eu nu am niciun regret pentru ceea ce am făcut în drumul meu. Galaxia, să se apere singură cât o putea ea de bine, din moment ce nu s-a deranjat niciun pic pentru a mă apăra pe mine atunci când aveam nevoie.

— Sentimentele pe care le ai sunt, desigur, rezultatul evoluţiei tale, şi nu trebuiesc condamnate, spuse Primul Vorbitor. Trebuiesc numai schimbate. Distrugerea Tazendei a fost inevitabilă. Alternativa ar fi fost o mult mai mare distrugere în întreaga Galaxie, care ar fi putut dura câteva secole. Am făcut tot ce am putut, în măsura posibilităţilor noastre limitate. Am dus de pe Tazenda cât mai mulţi oameni posibil. Am descentralizat restul planetelor. Din nefericire, din punct de vedere al necesităţilor pe care le impunea situaţia, măsurile noastre au fost departe da a fi adecvate. Multe milioane de oameni au rămas, şi au murit… asta nu regreţi?

— Absolut deloc. Aşa cum nu regret nici suta de mii care în cel mult şase ore va trebui să moară aici, pe Rossem.

— Pe Rossem? spuse repede Primul Vorbitor.

Se întoarse spre Channis, care se sforţase să ajungă într-o poziţie semi-aşezat, şi îşi exercită forţa mentală. Channis simţi duelul fluxurilor mentale care se dădea asupra lui, apoi, cătuşele i se desfăcură deodată şi cuvintele îi ieşiră de-a valma din gură:

— Domnule, am ratat totul. Mi-a smuls secretul cu nici zece minute înainte de sosirea ta. Nu i-am putut rezista, şi

nici nu încerc să-mi găsesc scuze. Ştie că Tazenda nu este A Doua Fundaţie. A aflat că Rossem este.

Şi cătuşele se închiseră la loc.

Primul Vorbitor se încruntă:

— Înţeleg. Şi ce ai de gând să faci?

— Te mai întrebi? Ţi-e atât de greu să distingi ceea ce este evident? În tot timpul ăsta în care mi-ai predicat despre natura contactului emoţional... tot timpul ăsta în care mi-ai adresat cuvinte ca megalomanie sau paranoia, eu am lucrat. Am luat contact cu Flota mea şi i-am dat ordine. În şase ore, dacă nu-mi voi contramanda ordinul dintr-un motiv sau altul, vor bombarda tot Rossem-ul, în afară de acest sat izolat şi o zonă de două sute de kilometri pătraţi în jurul lui. Îşi vor face treaba conştiincios, apoi vor ateriza aici. Ai şase ore la dispoziţie, şi în şase ore nu-mi poţi înfrânge mintea, şi nici nu poţi salva restul Rossem-ului.

Catârul îşi desfăcu braţele începând din nou să râdă, în timp ce Primul Vorbitor dădu impresia că îi era greu să admită această nouă stare de lucruri.

— Şi care este alternativa? spuse el.

— De ce ar trebui să existe o alternativă? Găsesc că nu există o alternativă care să îmi ofere mai mult câştig. Să mă îndur de vieţile celor de pe Rossem? Poate, dacă veţi permite navelor mele să aterizeze şi vă veţi supune cu toţii – toţi cei din A Doua Fundaţie – controlului meu mental, aşa cum vreau eu... poate că atunci voi contramanda ordinele de bombardament. S-ar putea să merite să am sub control atâţia oameni cu o inteligenţă deosebită. Dar, pe de altă parte, ar însemna un efort considerabil care poate nu merită a fi făcut, aşa că nu sunt foarte nerăbdător să accept supunerea voastră. Ce spui, membru al celei de-A Doua Fundaţii? Ce arme aveţi împotriva minţii mele, care este cel puţin la fel de tare ca şi a voastră, şi împotriva navelor mele, care sunt mai puternice decât orice aţi visat voi vreodată să aveţi?

— Ce am? repetă încet Primul Vorbitor. Păi nimic… doar un grăunte… un grăunte de informaţie, atât de mic încât nici măcar acum nu îl ai.

— Vorbeşte repede, râse Catârul, şi încearcă să fii interesant. Pentru că oricât te agiţi, din situaţia asta n-ai cum să ieşi.

— Sărmane mutant, spuse Primul Vorbitor, nici nu am din ce să ies. Te-ai întrebat de ce a fost trimis Bail Channis ca momeală pe Kalgan? Bail Channis care, deşi tânăr şi curajos, îţi este la fel de inferior din punct de vedere mental ca şi ofiţerul adormit, Han Pritcher. De ce n-am venit eu, sau oricare dintre lideri? Am fi fost mai pe măsura ta.

Răspunsul veni extrem de sigur pe sine:

— Poate că aţi fost precauţi. Aţi considerat că niciunul dintre voi nu se poate măsura cu mine.

— Adevăratul motiv este mai logic. Ştiai că Channis făcea parte din A Doua Fundaţie. Şi ştiai de asemeni că îi erai superior, aşa că nu te-ai temut să îi faci jocul şi să îl urmăreşti precum dorea el, pentru ca mai târziu să-l întorci după bunul tău plac. Dacă aş fi mers eu pe Kalgan, m-ai fi omorât, pentru că aş fi fost un pericol real. Iar dacă aş fi evitat moartea ascunzându-mi identitatea, n-aş fi reuşit să te conving să mă urmăreşti în spaţiu. Nu te-ai fi lăsat ademenit decât dacă ai fi ştiut cu siguranţă că momeala îţi era inferioară. Dacă ai fi rămas pe Kalgan, A Doua Fundaţie nu ţi-ar fi putut face nimic, oricât de mult s-ar fi străduit, pentru că erai protejat de oamenii tăi, de maşini, şi de puterea ta mentală.

— Puterile mentale le am încă, vorbăreţule, spuse Catârul, iar oamenii mei şi maşinile nu sunt departe.

— Este adevărat, dar acum nu mai eşti pe Kalgan. Te afli aici, în regatul Tazendei, care ţi-a fost prezentată ca fiind A Doua Fundaţie. Ţi-au fost aduse argumente logice… foarte logice. Era obligatoriu, pentru că tu eşti o fiinţă inteligentă, Prim Cetăţean, şi nu asculţi decât de argumente logice.

— Corect, şi aţi şi obţinut o victorie efemeră, dar eu am mai avut totuşi timp să smulg adevărul din omul tău,

Channis, şi am mai avut suficientă înţelepciune să îmi dau seama că un astfel de adevăr ar putea exista.

— Iar noi, la rândul nostru, fiinţă-nu-suficient-de-subtilă ce eşti, ne-am dat seama că ai putea face acest pas în plus, aşa că Bail Channis a fost special pregătit pentru tine.

— În mod sigur n-a fost, pentru că i-am jupuit creierul de informaţii, aşa cum aş fi jumulit o găină. Creierul lui tremura gol, expus în faţa mea, şi atunci când a spus că Rossem este A Doua Fundaţie, spunea adevărul-adevărat, pentru că i-l întinsesem la pământ şi i-l tăbăcisem. Era atât de neted încât nu avea nicio adâncitură, oricât de microscopică, în care să ascundă vreo înşelăciune.

— Foarte adevărat. Cu atât mai întemeiate s-au dovedit precauţiile noastre. Ţi-am mai spus că Bail Channis s-a oferit voluntar. Şi ştii ce fel de voluntar? Înainte de a părăsi Fundaţia noastră cu destinaţia Kalgan şi Catârul, a fost supus unei intervenţii chirurgicale asupra emoţiilor. Operaţia a fost drastică. Crezi că a fost suficient pentru a te înşela? Crezi că Bail Channis, dacă nu ar fi suferit operaţia mentală, ar fi fost în stare să te înşele? Nu, Bail Channis a fost el însuşi înşelat, din necesitate şi cu consimţământul lui. Bail Channis crede sincer, până în străfundurile esenţiale ale minţii sale, că Rossem este A Doua Fundaţie. Şi de acum trei ani, noi, cei din A Doua Fundaţie, ne-am străduit să construim această aparenţă aici, în Regatul Tazendei, aşteptându-te pe tine. Am reuşit, nu-i aşa? Ai ajuns până la Tazenda, şi mai mult, până la Rossem… dar mai departe nu poţi merge.

Catârul sărise în picioare:

— Îndrăzneşti să-mi spui că nici Rossem nu este A Doua Fundaţie?

Channis, aflat la podea, simţi cum lanţurile i se rup definitiv, sub un puternic flux mental venind din partea Primului Vorbitor, şi se chinui să ajungă într-o poziţie verticală. Scoase un strigăt lung şi neîncrezător:

— Vrei să spui că Rossem *nu* este A Doua Fundaţie?

Amintirile vieţii sale, cunoştinţele pe care le avea în minte – totul – îi cuprinseră fiinţa zăpăcită ca într-un vârtej de ceaţă.

Primul Vorbitor zâmbi:

— Vezi, Prim Cetăţean, Channis este la fel de tulburat ca şi tine. Sigur, Rossem nu este A Doua Fundaţie. Crezi că suntem nebuni să te aducem pe tine, cel mai puternic, cel mai periculos duşman, în lumea noastră? A, nu! Lasă-ţi Flota să bombardeze Rossem-ul, Prim Cetăţean, dacă aşa crezi că este necesar. Să distrugă tot ce poate. Pentru că în cel mai rău caz, ne vor omorî pe Channis şi pe mine… iar situaţia ta nu va fi cu nimic mai bună. Pentru că Expediţia celei de-A Doua Fundaţii care de trei ani s-a aflat aici, pe Rossem, şi a funcţionat temporar pe post de Bătrâni în acest sat, s-a îmbarcat ieri cu destinaţia Kalgan. Bineînţeles că îţi vor evita Flota, şi vor ajunge pe Kalgan cu cel puţin o zi înaintea ta, motiv pentru care îţi şi dezvălui toate astea. Dacă eu nu voi contramanda ordinele, atunci când te vei întoarce vei găsi un Imperiu în plină revoltă, o Uniune dezintegrată, şi doar oamenii din Flotă care te însoţesc acum îţi vor fi loiali. Vor fi, inevitabil, copleşiţi numeric. Mai mult, A Doua Fundaţie va fi alături de Baza Flotei şi va avea grijă să nu reconverteşti pe nimeni. Imperiul tău s-a sfârşit, mutantule.

Catârul aplecă încet capul, în timp ce furia şi disperarea îi învăluiau complet mintea.

— Da, spuse el. E prea târziu. Prea târziu… Acum văd.

— Acum vezi, fu de acord Primul Vorbitor, şi acum nu mai vezi.

În disperarea momentului, când mintea Catârului se oferea cu garda deschisă, Primul Vorbitor – pregătit pentru această eventualitate şi ştiind dinainte care va fi starea sufletească a Catârului – intră repede. Pentru a opera modificarea radicală în mintea Catârului, nu avu nevoie decât de o nesemnificativă fracţiune de secundă.

Catârul ridică privirea şi spuse:

— Deci am să mă întorc pe Kalgan?

— Desigur. Cum te simţi?

— Excelent.

Sprâncenele sale se încruntară:

— Tu cine eşti?

— Are vreo importanţă?

— Bineînţeles că nu.

Catârul îşi luă gândurile de la omul din faţa sa, şi atinse umărul lui Pritcher:

— Trezeşte-te, Pritcher, mergem acasă.

* * *

De-abia după două ore se simţi Bail Channis în stare să meargă pe propriile picioare. Spuse:

— N-o să-şi aducă aminte?

— Niciodată. Îşi păstrează puterile mentale şi Imperiul… dar motivaţiile sale sunt acum complet diferite. Numele de A Doua Fundaţie nu îi mai spune nimic, şi este un om paşnic. De acum încolo va fi mult mai fericit, în cei câţiva ani de viaţă pe care fizicul său inadaptat i-l mai oferă. Şi apoi, după ce va fi murit, Planul Seldon va merge mai departe… într-un fel sau altul.

— Şi este adevărat, vru Channis să ştie, este adevărat că Rossem nu este A Doua Fundaţie? Aş putea jura… îţi spun, *ştiu* că este. Nu sunt nebun.

— Nu eşti nebun, Channis, ci doar schimbat, aşa cum ţi-am mai spus. Rossem *nu* este A Doua Fundaţie. Vino! Şi noi ne vom întoarce, la rândul nostru, acasă.

Ultimul interludiu

Bail Channis stătea în micuţa cameră acoperită cu faianţă albă şi îşi relaxa mintea. Era mulţumit să trăiască în prezent. Pereţii, fereastra, şi iarba de afară. Nu aveau nume. Erau doar lucruri. Un pat şi un scaun, şi video-cărţile care se derulau alene pe un ecran aflat la picioarele patului. Mai era şi sora care îi adusese de mâncare.

La început făcuse eforturi să pună laolaltă fragmente din discuţiile auzite. Ca cea dintre acei doi oameni. Unul spusese: „Acum este într-o afazie completă. Toate informaţiile din creier i-au fost şterse, şi cred că fără consecinţe negative. Nu mai rămâne decât să-i redăm înregistrarea structurii originale a undelor sale cerebrale."

Îşi amintea sunetele pe de rost şi, cine ştie din ce motiv, îi păreau nişte sunete aparte... ca şi cum ar fi însemnat ceva. Dar ce rost avea să-şi bată capul?

Mai bine să urmărească culorile acelea drăguţe care evoluau pe ecranul de la picioarele patului în care stătea întins.

Apoi intră cineva şi îi făcu nişte lucruri, după care dormi vreme îndelungată.

Şi când totul se termină, patul era deodată pat, şi ştia că se afla într-un spital, iar cuvintele pe care şi le amintea căpătară sens. Se ridică în capul oaselor:

— Ce se întâmplă?

Primul Vorbitor era lângă el:

— Te afli în A Doua Fundaţie, şi ţi-ai recăpătat mintea – mintea originală.

— Da! Da!

Channis îşi dădu seama că era el însuşi, *şi strigătul lui oglindea un triumf şi o bucurie incredibile.*

— Şi acum spune-mi, zise Primul Vorbitor, ştii unde se află A Doua Fundaţie?

Adevărul se prăvăli ca un val imens şi Channis nu răspunse. Ca şi Ebling Mis, înaintea sa, era conştient numai de surpriza enormă, paralizantă.

În cele din urmă aprobă cu o mişcare a capului, spunând:

— Pe Stelele Galaxiei... acum ştiu!

Partea a doua –
FUNDAŢIA ÎN CĂUTARE

DARELL, ARKADY – … romancier, 11.5.362 E.F. – 1.7.443 E.F. Deşi în esenţă scriitoare de ficţiune, Arkady Darell este celebră pentru biografia bunicii sale, Bayta Darell. Această biografie a oferit, timp de secole, singurele informaţii credibile referitoare la Catâr şi la vremurile sale... Ca şi „Memorii Descifrate”, romanul „Mereu şi Mereu şi Mereu” este o reflectare a strălucitoarei societăţi Kalganiene din Inter-Regnum-ul timpuriu. La baza documentării a stat, se spune, o vizită pe Kalgan în tinereţea sa...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

7. Arcadia

Arcadia Darell dictă cu voce tare în microfonul Fono-printerului:

„Viitorul Planului Seldon, de A. Darell.”

Apoi se gândi în sinea sa că mai târziu, când va deveni o mare scriitoare, îşi va scrie capodoperele sub pseudonimul Arkady. Doar Arkady. Fără al doilea nume.

„A. Darell” era semnătura care *trebuia* să apară pe temele de la orele de Compunere şi Retorică – atât de insipide! Toţi ceilalţi copii erau şi ei obligaţi să-şi facă aceste teme, cu excepţia lui Olynthus Dam, pentru că atunci când îşi prezentase prima temă, clasa se prăpădise de râs. „Arcadia” era un nume de fetiţă. Îi fusese pus din cauză că aşa se numise străbunica ei; părinţii ăştia, nu aveau *deloc* imaginaţie!

Şi acum, la două zile după ce împlinise paisprezece ani, ce credeţi, au să recunoască faptul evident că devenise o adultă, spunându-i „Arkady”? Strânse buzele gândindu-se la tatăl ei care o să-şi ridice privirea din proiectorul de video-cărţi, doar atât cât să zică: „Dar Arcadia, dacă acum pretinzi că ai nouăsprezece ani, ce-ai să faci atunci când vei avea douăzeci şi cinci, şi toţi băieţii au să creadă că ai treizeci?”

De acolo de unde stătea tolănită, cu braţele încrucişate şi sprijinite în scobiturile fotoliului ei special conceput, putea zări oglinda măsuţei de toaletă. Nu se vedea prea bine din cauza piciorului, care rotea papucul de casă în jurul degetului mare, aşa că şi-l trase şi se ridică în capul oaselor. Gâtul avea o rigiditate nefirească şi asta, era

sigură, i-l făcea lung de cinci centimetri, dându-i o delicateţe regală.

Preţ de o clipă, îşi studie cu atenţie faţa… Prea dolofană. Depărtă fălcile un centimetru, ţinând buzele închise şi privi rezultatul din toate unghiurile: o alungire nefirească. Îşi umezi buzele trecându-şi repede limba peste ele, apoi ţuguindu-le. Moi şi umede. Coborî genele cu un gest de expertă, puţin plictisit… Uf, ce porcărie… dacă n-ar avea culoarea aia roz-prostuţ în obraji…

Îşi duse degetele la colţurile ochilor şi îşi înclină puţin pleoapele, ca să obţină acea misterioasă, languroasă şi exotică privire a femeilor din sistemele stelare centrale. Dar nu-şi putea vedea prea bine faţa, din cauza mâinilor.

Ridică bărbia, se privi din semi-profil. Cu ochii uşor încordaţi din cauză că trebuia să privească dintr-o parte, şi cu muşchii gâtului începând să o doară puţin, spuse, cu o octavă mai jos decât tonul ei natural:

— Serios, tată, dacă ai impresia că mă interesează *vreun pic* ceea ce gândesc prostănacii ăia de *băieţi* mai mari, atunci n-ai…

Apoi îşi aduse aminte că ţinea încă în mână microfonul cuplat, şi spuse exasperată:

— Uf, ce porcărie.

Apoi îl decuplă.

Hârtia violet-pal, cu marginea din stânga de culoarea piersicii, conţinea următoarele:

„VIITORUL PLANULUI SELDON

Serios, tată, dacă ai impresia că mă interesează vreun pic ceea ce gândesc prostănacii ăia de băieţi mai mari, atunci n-ai…

Uf, ce porcărie.”

Scoase enervată hârtia din maşină. Cu un clic, o altă foaie, curată, apăru în locul ei.

În cele din urmă, figura îşi pierdu expresia de iritare, iar guriţa i se lăţi într-un zâmbet de satisfacţie. Mirosi cu gingăşie foaia de hârtie. Perfect. Exact ceea ce trebuia

pentru farmec şi eleganţă. Iar setul de caractere era ultimul strigăt în materie.

Aparatul îi fusese oferit acum două zile, cu ocazia primei aniversări ca adult. Ea pretinsese: „Dar tată, orice coleg – *orice* coleg din clasă cu cea mai mică pretenţie că este *cineva* – are un astfel de aparat. Nimeni în afară de nişte babalâci plictisitori n-ar folosi o maşină manuală....”

Iar vânzătorul spusese: „Nu există un alt model care să fie pe de-o parte atât de compact, iar pe de altă parte atât de adaptabil. Desparte în silabe şi pune semnele de punctuaţie corect, în funcţie de sensul propoziţiei. Bineînţeles că este de mare ajutor în educaţie, din moment ce stimulează utilizatorul să adopte o formulare corectă şi un ritm adecvat pentru a realiza o ortografie perfectă. Ca să nu mai spun nimic despre o dicţie clară şi elegantă, în scopul unei punctuaţii corecte.”

Chiar şi atunci, tatăl său încercase să-i facă rost de o maşină cu tastatură, mecanică, de parcă ar fi trebuit să ofere cadoul unei profesoare, fată-bătrână şi uscată.

Dar atunci când fusese livrat, descoperi că era modelul pe care îl dorise – obţinut poate cu ceva mai multe plânsete şi suspine decât s-ar fi potrivit cu vârsta ei de adult: paisprezece ani. Iar textul apărea cu un scris încântător, complet feminin, şi cu cele mai frumoase majuscule văzute vreodată.

Chiar şi fraza „Uf, ce porcărie” avea parcă un oarecare farmec acum, după ce fusese scrisă de Fono-printer.

Dar era cazul să-i dea drumul, aşa că se aşeză cu spatele drept în fotoliu, îşi puse repede în faţă prima ciornă şi începu din nou, precis şi clar; cu abdomenul supt, pieptul ridicat, şi respiraţia controlată cu grijă. Intonă, cu pasiune:

„Viitorul Planului Seldon.

Istoria trecută a Fundaţiei ne este, sunt sigură, binecunoscută tuturor celor care am avut deosebita şansă de a fi instruiţi în sistemul nostru educaţional, eficient şi cu cadre competente.”

(Aşa! Începutul o să-i placă Domnişoarei Erlking, scorpia aia bătrână şi rea.)

„Această istorie este în mare măsură istoria marelui Plan al lui Hari Seldon. Cele două istorii sunt de fapt una singură. Dar întrebarea pe care şi-o pun astăzi cei mai mulţi oameni este dacă acest Plan va continua în toată marea sa înţelepciune, sau dacă va fi distrus mişeleşte, sau dacă nu cumva a fost deja compromis.

Pentru a înţelege acest lucru, poate că cel mai bine ar fi să trecem repede peste unele puncte principale ale Planului, aşa cum au fost ele relevate omenirii până în acest moment.”

(Partea asta era uşoară, pentru că învăţase Istoria Modernă în semestrul anterior.)

„Acum patru secole, pe când Imperiul Galactic intra în paralizia care anticipa moartea definitivă, un om – marele Hari Seldon – a prevăzut apropierea sfârşitului. Prin intermediul ştiinţei psihoistoriei, al cărei complex aparat matematic a fost de multă vreme uitat,”

(Se opri, uşor nedumerită. Era sigură că pronunţase „complex” cu un *x* moale, dar ortografia nu părea să fie corectă. Ei, în sfârşit, maşina nu avea cum să greşească…)

„el şi oamenii care au lucrat cu el au avut posibilitatea de a prevedea cursul marilor curente sociale şi economice ce vor străbate Galaxia. Au putut să-şi dea seama că, lăsat liber, Imperiul se va sfărâma, iar după aceea omenirea va trece printr-o perioadă de haos anarhic care va dura cel puţin treizeci de mii de ani, înaintea înfiinţării unui nou Imperiu.

Era prea târziu pentru a împiedica marea Prăbuşire, însă mai era încă posibilă scurtarea perioadei haosului intermediar. În consecinţă, Planul a fost astfel elaborat încât Al Doilea Imperiu să fie separat de Primul printr-un singur mileniu. Cu noi se va încheia cel de-al patrulea secol al acestui mileniu, şi multe generaţii de oameni au trăit şi au murit în timp ce Planul se derula neabătut.

Hari Seldon a înfiinţat două Fundaţii, la capete opuse ale Galaxiei, într-un asemenea mod şi în astfel de circumstanţe încât să obţină cea mai bună soluţie matematică la problema lui psihoistorică. În una din ele,

Fundaţia *noastră* înfiinţată aici pe Terminus, era concentrată întreaga ştiinţă tehnologică a Imperiului. Beneficiind de această ştiinţă, Fundaţia a putut înfrunta atacurile regatelor barbare de la hotarul Imperiului, care se separaseră şi deveniseră independente.

La rândul ei, Fundaţia a fost capabilă să cucerească aceste regate efemere. Ea a avut la conducere o serie de oameni înţelepţi şi viteji, cum ar fi Salvor Hardin şi Hober Mallow, care au ştiut să interpreteze în mod inteligent Planul şi au cârmuit cu pricepere în situaţiile”

(În ciornă apărea din nou cuvântul „complexe”, dar se hotărî să nu rişte a doua oară.)

„dificile. Toate planetele noastre le mai respectă încă memoria, deşi au trecut secole de la moartea lor.

În cele din urmă, Fundaţia a creat un sistem comercial care controla o mare parte din sectoarele Siwenna şi Anacreon, şi chiar a învins rămăşiţa vechiului Imperiu, aflată sub comanda ultimului mare general Imperial, Bel Riose. Se părea că nimic nu mai putea opri acum derularea Planului Seldon. Fiecare criză prevăzută de el venise la momentul planificat şi fusese rezolvată. Cu fiecare rezolvare, Fundaţia făcuse câte un salt uriaş către Al Doilea Imperiu şi spre pace.

Şi apoi,”

(În acest moment, respiraţia ei deveni sacadată şi începu să şuiere cuvintele printre dinţi, dar Fono-printerul le transcria pur şi simplu, calm şi cu graţie.)

„după ce dispăru şi ultima rămăşiţă a Primului Imperiu, când mai rămăseseră doar câteva lumi războinice nesemnificative care domneau peste fărâmele colosului distrus,”

(Fraza *asta* o luase dintr-o melodramă văzută la video săptămâna trecută, dar Domnişoara Erlking nu asculta decât simfonii şi conferinţe, aşa că n-o să ştie *niciodată*.)

„apăru Catârul.

Acest om neobişnuit nu fusese prevăzut în Plan. Era un mutant a cărui naştere nu putuse fi anticipată. Avea strania şi misterioasa putere de a controla şi manipula emoţiile

umane, şi de a supune astfel oamenii voinţei sale. Cu o repeziciune uluitoare, cuceri multe lumi şi întemeie un Imperiu. În cele din urmă, învinse însăşi Fundaţia.

Cu toate acestea, nu cuceri totul, pentru că în primul său asalt biruitor fu oprit de înţelepciunea şi îndrăzneala unei remarcabile femei”

(Acum venea iarăşi vechea problemă. Tata *va insista* să nu aducă niciodată în discuţie faptul că era nepoata Baytei Darell. Toată lumea ştia de Bayta Darell, cea mai remarcabilă femeie care existase vreodată. Şi *îl oprise* pe Catâr, de una singură.)

„într-o manieră pe care foarte puţini o cunosc în amănunt.”

(Aşa! Dacă va trebui să o citească în faţa clasei, această ultimă afirmaţie va fi spusă pe un ton misterios, şi cu siguranţă că cineva va întreba care erau faptele adevărate. Şi atunci… păi atunci *nu va putea* să nu spună adevărul, din moment ce va fi rugată, nu-i aşa? În mintea ei căuta deja o scuză convingătoare la întrebarea pe care i-o va pune severul ei părinte.)

„După cinci ani de domnie într-o zonă restrânsă, se petrecu o schimbare, ale cărei motive nu sunt cunoscute, şi Catârul îşi abandonă toate planurile de cucerire. În ultimii cinci ani de viaţă se dovedi a fi un despot luminat.

Unii spun că schimbarea suferită de Catâr a fost determinată de intervenţia celei de-A Doua Fundaţii, însă nimeni nu a descoperit vreodată locul exact al acestei Fundaţii, A Doua, şi nici nu i se cunoaşte cu certitudine menirea, aşa că ipoteza rămâne nedovedită.

De la moartea Catârului s-a scurs o generaţie. Ce se poate spune despre viitor acum, după ce Catârul s-a dus? El a întrerupt Planul Seldon, şi s-a părut că l-a făcut fărâme. Cu toate acestea, imediat după moartea sa, Fundaţia s-a ridicat din nou, ca o novă din cenuşa moartă a unei stele muribunde.”

(Asta o concepuse singură.)

„Încă o dată, planeta Terminus constituie centrul unei federaţii comerciale aproape la fel de grandioasă şi de

bogată ca cea de dinaintea cuceririi. Acum este chiar mai paşnică şi mai democratică.

Acest lucru a fost oare plănuit? Visul lui Seldon trăieşte încă, şi peste şase sute de ani se va forma totuşi un Al Doilea Imperiu? Eu una, cred că da, pentru că”

(Aici venea partea importantă. Domnişoara Erlking mâzgălea întotdeauna, cu litere mari şi urâte, cu creionul roşu: „Dar aici nu este decât o descriere. Care sunt propriile tale păreri? Gândeşte-te! Exprimă-te! Penetrează în propriul tău suflet!” Penetrează în propriul tău suflet! Mult ce ştia ea despre suflete, cu faţa ei ca o lămâie care n-a zâmbit niciodată în viaţă…)

„niciodată până acum situaţia politică nu a fost mai favorabilă. Vechiul Imperiu este definitiv îngropat, iar perioada de domnie a Catârului a pus capăt erei de războaie interplanetare care au precedat-o. Majoritatea zonelor din Galaxie sunt civilizate şi paşnice.

Mai mult, sănătatea internă a Fundaţiei este mai bună ca oricând. Vremurile despotice ale primarilor de dinaintea Cuceririi, care primeau funcţia prin moştenire, au apus. S-a revenit la alegerile democratice din zilele de început. Nu mai există lumile dizidente ale Comercianţilor independenţi: nici nedreptăţile şi disfuncţionalităţile care însoţesc acumularea de mari bogaţii în mâinile celor puţini.

În consecinţă, nu avem niciun motiv să ne temem de un eşec, decât dacă este adevărat că A Doua Fundaţie reprezintă ea însăşi un pericol. Cei care cred acest lucru nu au nicio dovadă care să le susţină ipoteza, ci doar temeri vagi şi superstiţii. Eu cred că încrederea în noi înşine, în naţiunea noastră, şi în marele Plan al lui Hari Seldon ar trebui să înlăture din sufletele şi minţile noastre orice dubii, şi”

(Hm-m-m. Era cumplit de banal, dar ce să-i faci, nu te puteai aştepta la o altfel de încheiere.)

„părerea mea este că…”

Aici luă sfârşit, pentru moment, „Viitorul Planului Seldon”, pentru că se auzi o bătaie foarte uşoară în fereastră. Arcadia se ridică sprijinindu-se de un braţ al

fotoliului, şi văzu o figură zâmbitoare, cu trăsături perfect simetrice, aflată în spatele geamului. Simetria feţei era accentuată într-un mod interesant de degetul pe care şi-l ţinea vertical în faţa buzelor.

După o mică pauză, necesară pentru a-şi compune o atitudine de surprindere, Arcadia coborî din fotoliu, merse până la canapeaua din faţa ferestrei mari în care se arăta noul-venit şi, îngenunchind pe ea, privi cu interes.

Zâmbetul de pe faţa bărbatului se stinse repede. În timp ce degetele de la o mână îi erau încleştate pe pervaz, cu cealaltă mână făcu un gest rapid. Arcadia se conformă calm, şi închise contactul care deplasa treimea inferioară a ferestrei în lăcaşul special prevăzut în perete, permiţând astfel aerului cald şi primăvăratic să se amestece cu aerul condiţionat de dinăuntru.

— Nu poţi să intri, spuse ea foarte sigură pe sine. Ferestrele sunt toate ecranate, şi nu răspund decât la codul celor din casă. Dacă intri, au să se pornească tot felul de alarme.

După o pauză, adăugă:

— Arăţi cam caraghios încercând să-ţi menţii echilibrul pe bordura de sub fereastră. Dacă nu eşti atent ai să cazi, ai să-ţi rupi gâtul, şi ai să strici o grămadă de flori valoroase.

Omul de la fereastră, care se gândea la acelaşi lucru – numai că din punctul lui de vedere, gâtul şi florile schimbaseră adjectivul – spuse:

— În cazul ăsta, ce-ar fi să decuplezi ecranul şi să mă laşi să intru?

— N-ar avea niciun rost, spuse Arcadia. Ai confundat probabil casa. Eu nu sunt genul de fată care să permită unor bărbaţi străini să intre în dormitorul lor… în dormitorul ei, în această perioadă a nopţii.

În timp ce vorbea, pleoapele îi căzură obosite peste ochi… sau poate că se prefăcea, fără niciun rost.

De altfel, de pe figura străinului dispăruse orice urmă de amuzament.

— Asta este casa Doctorului Darell, nu-i aşa? murmură el.

— De ce ţi-aş spune?

— Oh, Galaxie Mare… La revedere…

— Tinere, dacă sari, pornesc alarma cu mâna mea.

(Asta se dorea o înţepătură ironică, rafinată şi sofisticată. Arcadia se lămurise de fapt că intrusul era un matur de treizeci de ani… poate chiar mai în vârstă.)

O pauză destul de lungă. Apoi, încordat, tânărul spuse:

— Asta-i bună! Ascultă aici, fetiţo, dacă nu vrei să rămân, şi dacă nu vrei să plec, atunci *ce vrei* să fac?

— Cred că poţi să intri. Dr. Darell *locuieşte* aici. Acum am să decuplez ecranul.

Prudent, după ce aruncă o privire iscoditoare, tânărul întinse mâna prin fereastră, se îndoi şi pătrunse înăuntru. Îşi frecă genunchii cu un gest nervos şi repezit, apoi se îndreptă spre ea cu o figură stacojie:

— Eşti sigură că reputaţia ta n-o să sufere atunci când au să mă găsească aici?

— Nu mai mult decât a ta, pentru că imediat ce am să aud paşi venind din afară, am să încep să strig şi să urlu că ai pătruns aici cu forţa.

— Da? replică el cu o politeţe prefăcută şi ostentativă. Şi cum ai de gând să explici decuplarea ecranului protector?

— Phaa! Foarte simplu! În primul rând, nu există niciun ecran protector.

Ochii bărbatului se umplură cu supărare:

— A fost o cacialma? Câţi ani ai tu, puştoaico?

— Găsesc că este o întrebare foarte impertinentă, tinere. Şi nu sunt obişnuită să mi se spună „puştoaică”.

— Nici nu mă mir. Probabil că eşti mama-mare a Catârului, deghizată. Te deranjează dacă plec acum, înainte să-mi aranjezi o partidă de linşaj, avându-mă pe mine în rolul principal?

— Ar fi mai bine să nu pleci… tatăl meu te aşteaptă.

Privirea bărbatului deveni din nou îngrijorată. O sprânceană îi coborî încet, şi spuse:

— Serios? Mai este cineva cu tatăl tău?

— Nu.

— L-a căutat cineva de curând?

— Doar comercianţi… şi tu.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit?

— Doar tu.

— Lasă-mă pe mine, vrei? Sau nu, nu mă lăsa. Spune-mi, de unde ştii că tatăl tău mă aştepta?

— Aaa, simplu. Ştii, săptămâna trecută a primit o Capsulă Confidenţială, cu cifrul lui, şi cu un mesaj auto-oxidabil. A aruncat carcasa capsulei în Dezintegratorul de Gunoaie, iar ieri i-a dat lui Poli – menajera noastră, ştii – o lună de vacanţă pentru a-şi vizita sora din Terminus City. Iar în această după-amiază a făcut patul în camera de oaspeţi. Aşa am aflat că aşteaptă pe cineva despre care eu nu trebuie să ştiu nimic. De obicei îmi spune totul.

— Serios? Mă mir că mai este nevoie. Am senzaţia că afli totul înainte ca el să-ţi spună.

— De obicei da, spuse ea râzând.

Începea să se simtă foarte în largul ei. Vizitatorul era mai în vârstă decât ea, dar avea o înfăţişare foarte distinsă, cu părul castaniu şi cârlionţat, cu ochii foarte albaştri. Poate că odată, când va fi şi ea mai în vârstă, va putea întâlni pe cineva care să semene cu el.

— Şi de unde ştii, întrebă el, că *eu* sunt cel aşteptat?

— Păi, cine *altcineva* ar putea fi? Tata aştepta pe cineva într-un secret atât de mare, dacă înţelegi ce vreau să spun… şi apoi vii tu, tiptil-tiptil, încercând să te strecori prin fereastră. Dacă ai fi avut vreun pic de minte, veneai pe uşa din faţă.

Îşi aduse aminte de o expresie favorită şi o folosi cu promptitudine:

— Bărbaţii sunt atât de proşti!

— Te crezi foarte grozavă, nu-i aşa, puştoaico? Vreau să spun, Domnişoară. Ştii, ai putea să te înşeli. Dacă ţi-aş spune că eu nu ştiu nimic despre toate astea, şi că tatăl tău aşteaptă pe altcineva, nu pe mine?

— Ooo, nu cred. Nu ţi-am spus să intri decât după ce am văzut cum ţi-ai aruncat servieta.

— *Ce* am aruncat?

— Servieta, tinere. Nu sunt oarbă. Nu ţi-a scăpat din greşeală, pentru că *mai întâi* ai privit în jos, ca să te asiguri că va cădea acolo unde trebuie. Apoi probabil ţi-ai dat seama că va cădea sub gardul viu, şi i-ai dat drumul, *fără* să mai priveşti în jos. Şi din moment ce ai ales fereastra în loc de uşa principală, înseamnă că aveai oarecari reţineri să te încrezi în cei din casă înainte de a cerceta locul. După ce ai întâmpinat greutăţi cu mine, ai avut grijă de servietă înainte de a avea grijă de tine. Deci ceea ce există în servietă are mai mare importanţă decât propria ta siguranţă, iar *asta* înseamnă că atâta vreme cât te afli aici înăuntru şi servieta se află acolo afară, şi noi ştim că acolo se află, eşti probabil legat de mâini şi de picioare.

Făcu o pauză, pentru a lua o bine-venită gură de aer. Bărbatul profită, pentru a spune pe un ton ameninţător:

— Cu excepţia faptului că aş putea să te strâng de gât până cazi lată şi apoi voi ieşi de aici, *cu* servieta.

— Cu excepţia faptului că se întâmplă să am o bâtă de baseball sub pat, tinere, pe care în două secunde am să pot pune mâna, de aici de unde mă aflu. Şi sunt foarte puternică pentru o fată.

Impas. În cele din urmă, cu o politeţe forţată, „tânărul” spuse:

— Să mă prezint, din moment ce am devenit atât de buni prieteni. Mă cheamă Pelleas Anthor. Pe tine?

— Arca… Arkady Darell. Încântată de cunoştinţă.

— Şi acum, Arkady, vrei să fii fetiţă cuminte şi să îl chemi pe tatăl tău?

— Nu sunt fetiţă, izbucni Arcadia. Găsesc că eşti foarte grosolan… mai ales că-mi ceri o favoare!

Pelleas Anthor oftă.

— Foarte bine. Vrei să fii o domnişoară cuminte, bună, drăguţă, parfumată ca o levănţică… şi să-l chemi pe tatăl tău?

— Nici să exagerezi n-aş fi dorit, dar am să-l chem. Numai că am să fac astfel încât să-mi ţin ochii pe *tine*, tinere.

Şi bătu cu piciorul în podea.

Se auziră paşi grăbiţi în hol, apoi uşa fu dată de perete.

— Arcadia…

După ce dădu afară aerul din piept, cu zgomot, Dr. Darell spuse:

— Cine eşti dumneata, domnule?

Pelleas zvâcni în picioare, evident uşurat.

— Dr. Toran Darell? Sunt Pelleas Anthor. Ai primit, cred, veşti de la mine. Cel puţin, aşa spune fiica dumitale.

— *Fiica* mea spune?

Privirea lui coborî şi se lovi fără niciun efect de ochii larg deschişi şi de carcasa impenetrabilă de inocenţă cu care ea întâmpină acuzaţia.

În cele din urmă, Dr. Darell spuse:

— *Într-adevăr*, te-am aşteptat. Vrei să mă urmezi jos, te rog?

Dar se opri, pentru că ochiul său detectă o mişcare imperceptibilă. Arcadia prinse şi ea mişcarea, şi se repezi spre Fono-printer, dar degeaba, pentru că tatăl ei se afla chiar lângă aparat.

— L-ai uitat cuplat, Arcadia, spuse el pe un ton sever.

— Tată, scoase ea un chiţăit suferind, este foarte nepoliticos să citeşti corespondenţa personală a altcuiva, mai ales atunci când este corespondenţă vorbită.

— Da, spuse tatăl ei, dar „corespondenţă vorbită” cu un străin în dormitorul tău! Arcadia, eu, ca tată, trebuie să te apăr de rele.

— Uf, ce porcărie… Nu a fost deloc *aşa ceva*.

Pelleas izbucni în râs:

— O, ba da, Dr. Darell, a fost. Tânăra domnişoară avea de gând să mă acuze de tot felul de lucruri, aşa că insist să citeşti, fie şi pentru a-mi lăsa *mie* reputaţia neştirbită.

— Oh…

Arcadia îşi stăpânea cu greu lacrimile. Nici măcar propriul ei tată nu avea încredere în ea. Şi nenorocitul ăla

de Fono-printer… Dacă n-ar fi apărut prostănacul care se zgâise prin fereastră, făcând-o să uite să-l decupleze! Acum, tatăl ei o să-i ţină predici lungi şi bine intenţionate despre ceea ce tinerele domnişoare nu au voie să facă. S-ar părea că nu există ceva ce *au* voie să facă, decât, poate, să se strângă de gât şi să moară.

— Arcadia, spuse tatăl ei cu blândeţe, eu zic că o tânără domnişoară…

Na! Ştia ea că aşa o să se întâmple! Ştia ea!

— … nu ar trebui să fie atât de obraznică cu bărbaţii mai în vârstă decât ea.

— Păi, el ce căuta să tragă cu ochiul prin fereastra mea? O tânără domnişoară are dreptul la intimitate… Acum o să trebuiască să refac toată nenorocita aia de compunere.

— Nu tu trebuie să-i judeci lui manierele, chiar dacă ţi-a apărut la fereastră. Pur şi simplu nu trebuia să-l laşi să intre. Trebuia să mă chemi imediat pe mine… mai ales dacă aveai impresia că îl aşteptam.

— Bine că măcar *tu* nu l-ai observat… Ce prostie, spuse ea iritată. O să dea totul de gol, dacă o să se tot caţere pe ziduri, în loc să intre pe uşi.

— Arcadia, nu ţi-a cerut nimeni părerea într-o problemă despre care nu ştii nimic.

— Ba da, uite că ştiu. Este vorba despre A Doua Fundaţie.

Se făcu linişte. Până şi Arcadia simţi o uşoară agitaţie în stomac.

— De unde ai auzit asta? întrebă încet Dr. Darell.

— De nicăieri, dar ce altă cauză ar putea avea mişcările astea conspirative? Şi nu te teme, n-am să mai spun la nimeni.

— Domnule Anthor, spuse Dr. Darell, îmi cer scuze pentru toate astea.

— Aaa, nu face nimic, veni răspunsul prefăcut al lui Anthor. Nu e vina dumitale că ea este vândută forţelor Întunericului. Dar, îmi dai voie să-i pun o întrebare înainte de a pleca? Domnişoară Arcadia…

— Ce doreşti?

— De ce crezi că e o prostie să intri pe ferestre, în loc să intri pe uşi?

— Pentru că atragi atenţia asupra a ceea ce vrei să ascunzi, nătărăule. Dacă ţin un secret, nu-mi pun bandă adezivă peste gură, ca să *afle* toată lumea că am un secret. Vorbesc la fel de mult ca de obicei, numai că despre altceva. N-ai citit niciodată maximele lui Salvor Hardin? A fost primul nostru Primar, ştii…

— Da, ştiu.

— Ei bine, el obişnuia să spună că o minciună nu poate să reuşească decât dacă nu îi este ruşine de ea însăşi. Mai obişnuia să spună că nimic nu trebuie *să fie* adevărat, ci totul trebuie *să sune* adevărat. Aşa că atunci când intri pe fereastră, asta este o minciună care se ruşinează de ea însăşi, şi care nu sună adevărat.

— Şi tu ce-ai fi făcut în cazul ăsta?

— Dacă aş fi dorit să-l văd pe tatăl meu într-o chestiune strict confidenţială, m-aş fi recomandat în mod direct, deschis, şi m-aş fi întâlnit cu el utilizând procedurile cele mai fireşti. Iar apoi, când toată lumea ar fi aflat despre mine şi m-ar fi condus în mod natural la tatăl meu, aş fi putut fi oricât de secretoasă aş fi dorit, şi nimeni n-ar fi bănuit vreodată ceva.

Anthor aruncă o privire stranie, mai întâi spre fată, apoi spre Dr. Darell.

— Să mergem, spuse el. Am de luat o servietă din grădină. Stai! O ultimă întrebare. Arcadia, tu nu ai o bâtă de baseball sub pat, nu-i aşa?

— Nu, n-am.

— Ha! Nici nu te crezusem.

Dr. Darell se opri în uşă.

— Arcadia, spuse el, atunci când ai să rescrii compunerea despre Planul Seldon, n-are niciun rost să fii misterioasă în ceea ce o priveşte pe bunica ta. De fapt, ar fi bine să eviţi cu totul această parte.

Coborî împreună cu Pelleas Anthor scările, în linişte. Apoi, vizitatorul întrebă cu o voce încordată:

— Scuză-mă, domnule… ce vârstă are fata?

— Paisprezece, împliniţi alaltăieri.

— *Paisprezece?* Galaxie Mare… Ţi-a spus vreodată că are de gând să se mărite într-o zi?

— Nu. Cel puţin, nu mie.

— Ei bine, dacă o face, împuşcă-l. Mă refer la cel cu care o să vrea să se mărite.

Privi cu seriozitate în ochii celui mai în vârstă.

— Vorbesc serios, continuă el. Nimic nu poate fi mai îngrozitor decât să trăieşti alături de ea, când va avea douăzeci de ani. Bineînţeles, nu vreau să te jignesc.

— Nu mă jigneşti. Cred că înţeleg ce vrei să spui.

* * *

În camera de sus, subiectul discuţiei lor se opri în faţa Fono-printerului cu o plictiseală plină de nervi, şi mormăi:

— Viitorulplanuluiseldon.

Fono-printerul, cu un aplomb de neegalat, transcrise fraza folosind litere mari, elegante, înflorite:

„Viitorul Planului Seldon.”

MATEMATICI – ... Sinteza calculului cu n variabile şi a geometriei n-dimensionale stă la baza a ceea ce Seldon a numit odată „mica mea algebră a omenirii”...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

8. Planul Seldon

Imaginaţi-vă o cameră!

Localizarea acestei camere nu este importantă deocamdată. Este suficient să spunem doar că A Doua Fundaţie exista în această cameră mai mult decât oriunde altundeva.

O cameră care de-a lungul secolelor fusese sediul ştiinţei pure. Şi totuşi, nu avea nimic din aparatura cu care ştiinţa a fost asociată timp de milenii, şi cu care a ajuns să fie confundată. Dimpotrivă, era o ştiinţă care lucra numai cu concepte matematice, într-un mod asemănător teoriilor raselor străvechi din vremurile primitive, preistorice, de dinaintea naşterii tehnologiei; înainte ca Omul să se răspândească dincolo de hotarele unei singure lumi, acum uitată.

În primul rând, în această cameră se afla – protejat de o ştiinţă mentală care deocamdată nu cedase în faţa întregii forţe tehnologice a restului Galaxiei – Primul Radiant, conţinând în măruntaiele sale Planul Seldon, în întregime.

În al doilea rând, în această cameră se afla un bărbat – Primul Vorbitor.

Era al doisprezecelea în linia protectorilor-şefi ai Planului, iar titlul său nu însemna altceva decât că la întrunirile liderilor celei de-A Doua Fundaţii, el vorbea primul.

Predecesorul său îl învinsese pe Catâr, dar aşchiile care rezultaseră din acea luptă gigantică încă mai împiedicau derularea Planului… De douăzeci şi cinci de ani, el şi administraţia sa încercau să aducă înapoi pe traseu o

întreagă Galaxie de oameni încăpăţânaţi şi stupizi… Era un efort teribil.

Primul Vorbitor ridică privirea spre uşa care se deschidea. Deşi se gândea, în singurătatea camerei, la cele două decenii şi jumătate de eforturi care acum se apropiau încet şi inevitabil de apogeu, deşi era atât de ocupat, mintea sa îl primi pe noul venit cu o atitudine binevoitoare. Un tânăr, un student, care mai târziu ar putea să îi succeadă.

Tânărul stătea nehotărât în uşă, astfel încât Primul Vorbitor trebui să meargă până la el şi să îl conducă înăuntru, punându-i o mână prietenoasă pe umăr.

Studentul zâmbi timid, iar Primul Vorbitor spuse:

— Pentru început, trebuie să-ţi fac cunoscut motivul prezenţei tale aici.

Acum stăteau faţă în faţă, de o parte şi de cealaltă a biroului. Niciunul dintre ei nu vorbea, în sensul recunoscut de orice alt om din Galaxie, şi care nu făcea parte din A Doua Fundaţie.

La început, vorbirea a fost mijlocul prin care Omul a învăţat, în mod imperfect, să-şi transmită gândurile şi sentimentele. Stabilind arbitrar sunete şi combinaţii ale acestor sunete pentru a reprezenta anumite nuanţe mentale, el a dezvoltat o metodă de comunicare. Însă una care în stângăcia şi incompletitudinea sa, a tradus delicateţea minţii prin sunete vulgare şi guturale.

Tot mai jos… mai jos… şi iată rezultatele: toată suferinţa pe care a cunoscut-o omenirea se datorează faptului că până la Hari Seldon niciun om din Galaxie nu îi putea înţelege cu adevărat pe ceilalţi. Chiar şi după aceea, foarte puţini au reuşit. Fiecare fiinţă umană a trăit în spatele unui zid impenetrabil, într-o ceaţă sufocantă în care nu mai exista altcineva în afară de el. Din când în când se mai auzeau semnale confuze din adâncul cavernei în care se afla cealaltă fiinţă umană… astfel încât fiecare putea să bâjbâie după celălalt. Însă din cauză că nu se cunoşteau, şi nu se puteau înţelege, şi nu îndrăzneau să se încreadă unul în celălalt, şi simţeau încă din copilărie teroarea şi

nesiguranţa acelei depline izolări... erau vânaţi de frica omului faţă de om, şi de rapacitatea sălbatică a omului în relaţiile cu ceilalţi oameni.

Timp de mii de ani, picioarele s-au împotmolit şi s-au târât prin noroi, ţinând mintea prizonieră împreună cu ele. Mintea, care în tot acest timp ar fi trebuit să se găsească în compania stelelor.

Încet-încet, Omul a ajuns aproape instinctiv să se gândească la a scăpa de barierele închisorii pe care o reprezenta vorbirea obişnuită. Semantica, logica simbolică, psihoanaliza... toate au fost mijloace prin care vorbirea putea fi rafinată sau evitată.

Psihoistoria a reprezentat ştiinţa mentalului, în care matematizarea a învins, în cele din urmă. Prin elaborarea matematicilor necesare înţelegerii, psihologiei neurale şi electrochimiei sistemul nervos, care la rândul lor trebuiau – *trebuiau* – tratate prin prisma forţelor nucleare, a devenit posibilă pentru prima oară dezvoltarea adevăratei psihologii. Şi prin generalizarea psihologiei de la individ la grup, a fost matematizată şi sociologia.

Grupuri din ce în ce mai mari; bilioanele care ocupau planetele; trilioanele care ocupau Sectoarele; cvadrilioanele care ocupau întreaga Galaxie au devenit nu simple fiinţe umane, ci forţe gigantice care puteau fi supuse studiului statistic... astfel încât, pentru Hari Seldon viitorul a devenit clar şi inevitabil. Planul a putut fi pus la punct.

Aceleaşi rezultate esenţiale ale ştiinţei mentalului care conduseseră la elaborarea Planului Seldon făceau de asemeni inutilă folosirea cuvintelor în mesajul Primului Vorbitor către Student.

Orice reacţie la un stimul, oricât de neînsemnată, dădea informaţii complete despre cele mai mici modificări şi despre licărirea oricărui curent în mintea celuilalt. Primul Vorbitor nu putea simţi instinctiv sentimentul de satisfacţie al Studentului, aşa cum ar fi fost Catârul în stare să facă. Catârul fusese un mutant ale cărui puteri puteau fi înţelese doar cu mare greutate de către un om obişnuit, sau chiar de către un membru al celei de-A Doua Fundaţii. Primul

Vorbitor deducea sentimentele celorlalţi în urma unei intense pregătiri.

Însă, întrucât este de la sine înţeles că într-o societate care se bazează pe vorbire este imposibil să descrii cu adevărat metoda prin care membrii celei de-A Doua Fundaţii comunicau între ei, tot acest aspect va fi ignorat în cele ce urmează. Primul Vorbitor va fi descris ca vorbind în mod obişnuit, iar dacă traducerea nu va fi întotdeauna satisfăcătoare, măcar este cel mai bun lucru care se poate face în aceste condiţii.

Vom presupune, deci, că Primul Vorbitor chiar *a spus*: „Pentru început, să-ţi fac cunoscut motivul prezenţei tale aici”, în loc să zâmbească *aşa* şi să ridice un deget *în acest mod*.

Primul Vorbitor continuă:

— Ai studiat ştiinţa mentalului aproape întreaga ta viaţă, cu râvnă, şi ai făcut-o bine. Ai asimilat tot ceea ce profesorii tăi ţi-au putut oferi. Este timpul, pentru tine şi pentru câţiva ca tine, să începeţi ucenicia pentru a ajunge Vorbitori.

De cealaltă parte a biroului, agitaţie.

— Nu… calmează-te. Ai sperat că te vei califica. Te-ai temut că nu vei reuşi. De fapt, atât speranţa cât şi teama sunt slăbiciuni. *Ştiai* că te vei califica, şi ai ezitat să admiţi acest fapt deoarece această siguranţă în tine însuţi ar fi putut crea în ceilalţi senzaţia că eşti un încrezut, şi deci te vor considera necorespunzător. Absurd! Cel mai stupid om, fără nicio speranţă de vindecare, este acela care nu îşi dă seama de calităţile sale. Calificarea ta se datorează şi faptului că *ştiai* că te vei califica.

De cealaltă parte a biroului, relaxare.

— Exact. Acum te simţi mai bine, şi ai coborât garda. Eşti mai apt să te concentrezi şi să înţelegi. Ţine minte, pentru ca să fii cu adevărat eficient, nu este obligatoriu să-ţi ţii mintea sub controlul unei bariere stricte, astfel încât la un test mai inteligent să fie la fel de puţin informativă ca şi o minte goală. Dimpotrivă, trebuie să-ţi cultivi o inocenţă, o

lipsă de preocupare de sine, o detaşare care nu ascunde nimic. Mintea mea este deschisă pentru tine. Fă şi tu la fel.

— Nu este uşor să fii Vorbitor, continuă el. În primul rând, nu este uşor să fii Psihoistoric; şi chiar dacă eşti cel mai bun dintre Psihoistorici, nu este neapărat necesar să te califici ca Vorbitor. Aici este o deosebire. Un Vorbitor nu trebuie să fie conştient doar de complexitatea matematică a Planului Seldon; trebuie să-l îndrăgească, şi să-i îndrăgească scopul. Trebuie să iubească Planul, trebuie să-l simtă la fel de important ca viaţa şi ca aerul. Mai mult decât atât, trebuie să îl simtă ca pe un prieten viu. Ştii ce este ăsta?

Mâna Primului Vorbitor se plimbă uşor deasupra cubului negru şi strălucitor, aşezat în mijlocul biroului. Era un cub care nu exprima nimic.

— Nu, Vorbitor, nu ştiu.

— Ai auzit de Primul Radiant?

— Ăsta?

Uimire.

— Te aşteptai la ceva mai nobil, care să inspire veneraţie? Ei bine, e normal să arate aşa. A fost creat în zilele Imperiului, de oamenii din timpul lui Seldon. Vreme de aproape patru sute de ani a servit perfect cerinţelor noastre, fără să necesite reparaţii sau reglări. Din fericire, pentru că nimeni din A Doua Fundaţie nu are calificarea care să-i permită să îl înţeleagă din punct de vedere tehnic.

Zâmbi cu blândeţe:

— Cei din Prima Fundaţie l-ar putea reproduce, dar, desigur, ei nu trebuie să afle niciodată.

Apăsă o pârghie aflată pe latura dinspre el a biroului, şi camera se cufundă în întuneric. Dar numai pentru un moment, deoarece cei doi pereţi lungi ai camerei fură însufleţiţi treptat de o culoare strălucitoare. Mai întâi un alb sidefiu, apoi câte o pată întunecată, şi în cele din urmă, ecuaţii scrise cu negru, clar. Şi din când în când, o liniuţă roşie, ca un pârâiaş şovăielnic într-o pădure întunecată.

— Haide, băiete! Vino aici, în faţa peretelui. N-o să faci umbră. Această lumină nu vine de la Radiant într-un mod

obişnuit. Ca să-ţi spun adevărul, n-am nici cea mai vagă idee cum se produce acest efect, dar n-o să faci umbră. Sunt sigur de asta.

* * *

Stăteau unul lângă altul, în lumină. Fiecare perete avea nouă metri în lungime, şi trei în înălţime. Scrisul era mic, şi acoperea fiecare centimetru pătrat.

— Ăsta nu e tot Planul, spuse Primul Vorbitor. Dacă ar fi să-l pun în întregime pe pereţii ăştia doi, ecuaţiile ar căpăta dimensiuni microscopice… dar nu este cazul. Ceea ce vezi tu aici reprezintă principalele secţiuni ale Planului, până acum. Ai învăţat despre ele, nu-i aşa?

— Da, Vorbitor.

— Şi recunoşti fiecare secţiune.

Linişte adâncă. Studentul arătă cu degetul, şi imediat liniile de ecuaţii începură să coboare pe perete până când unica serie de funcţii la care se gândise – cineva din afară cu greu şi-ar fi putut închipui că gestul făcut cu degetul fusese suficient de precis – ajunse la nivelul ochilor.

Primul Vorbitor râse încetişor:

— Vei descoperi că Primul Radiant este acordat cu mintea ta. Te poţi aştepta şi la alte surprize de la şmecheria asta mică. Ce aveai de gând să spui despre ecuaţia pe care ai selectat-o?

— Este o integrală Regelliană, bolborosi Studentul, care foloseşte o distribuţie planetară a unei tendinţe ce indică prezenţa a două clase economice puternice pe planetă, sau poate într-un Sector, plus o structură emoţională instabilă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Reprezintă limita unei tensiuni, din moment ce aici avem… Arătă cu degetul, şi ecuaţiile defilară încă o dată.

— … o serie convergentă.

— Bun, spuse Primul Vorbitor. Şi spune-mi, ce crezi despre toate astea? O operă completă, nu-i aşa?

— Absolut!

— Absolut greşit! Nu este, spuse Primul Vorbitor cu asprime. Asta este prima lecţie pe care trebuie să o înveţi.

Planul Seldon nu este nici complet, nici corect. Este doar cel mai bun lucru care a putut fi făcut în acea vreme. Mai mult de o duzină de generaţii de oameni s-au concentrat asupra acestor ecuaţii, au lucrat la ele, le-au descompus până la ultima zecimală, şi le-au pus din nou la loc. Au făcut chiar mai mult decât atât. Au privit scurgerea a aproape patru sute de ani, au dirijat realitatea conform predicţiilor şi ecuaţiilor, şi au învăţat. Au învăţat mai mult decât a ştiut Seldon vreodată, şi dacă am putea reface opera lui folosindu-ne de cunoştinţele acumulate în aceste secole, am putea face o treabă mai bună. Îţi este perfect clar?

Studentul părea un pic şocat.

— Înainte de a ajunge Vorbitor, continuă Primul Vorbitor, va trebui să-ţi aduci tu însuţi o contribuţie originală la Plan. Nu este o blasfemie chiar atât de mare. Fiecare semn roşu pe care îl vezi pe perete reprezintă contribuţia unuia dintre noi, cei care păzim Planul după moartea lui Seldon. Ei bine… *Ei bine…*

Privi în sus:

— Uite acolo!

Peretele veni parcă peste el.

— Asta, spuse el, este a mea.

O linie subţire şi roşie încercuia două săgeţi bifurcate care cuprindeau patruzeci de centimetri pătraţi de deducţii, pe fiecare rând. Între cele două rânduri se afla un şir de ecuaţii scrise cu roşu.

— Nu pare cine ştie ce, spuse Vorbitorul. Se referă la un punct din Plan care nu va surveni decât peste o perioadă cel puţin egală cu cea care a trecut până acum. Este vorba de perioada de fuziune, atunci când Al Doilea Imperiu va depinde de diferite personalităţi rivale, care vor ameninţa să îl sfărâme dacă lupta va fi prea egală, sau îl vor menţine în rigiditate dacă lupta va fi prea inegală. Aici sunt luate în considerare ambele posibilităţi, studiate, şi se indică metoda pentru a le evita.

— Totuşi, continuă el, acestea sunt probabilităţi. Poate exista şi un al treilea curs. Unul cu o probabilitate relativ mică – doisprezece virgulă şaizeci şi patru la sută, ca să fiu

exact – dar *deja* s-au întâmplat evenimente cu o probabilitate şi mai mică, iar Planul Seldon nu este parcurs decât patruzeci la sută. A treia probabilitate constă dintr-un posibil compromis între două sau mai multe personalităţi aflate în conflict. Acest lucru, am arătat eu, mai întâi va bloca Al Doilea Imperiu într-un şablon ineficient, iar apoi, în cele din urmă, va implica pierderi prin războaie civile, mai mari decât dacă nu s-ar fi făcut niciun compromis. Din fericire, şi acest lucru a putut fi prevăzut, şi va putea fi împiedicat. Aceasta a fost contribuţia mea.

— Îmi permit să vă întrerup, Vorbitor… Cum se face o schimbare?

— Prin intermediul Radiantului. De exemplu, în cazul tău, vei descoperi că matematicile tale vor fi verificate cu rigurozitate de către cinci comitete diferite; şi că va trebui să le susţii, împotriva unui atac concentrat şi nemilos. Vor trece apoi doi ani, şi munca ta va fi din nou analizată. Nu o singură dată s-a întâmplat ca o lucrare aparent perfectă să-şi dezvăluie erorile de-abia după o perioadă de câteva luni sau câţiva ani de la aplicare. Câteodată, autorul însuşi descoperă eroarea. Dacă după doi ani va trece de încă o examinare, nu mai puţin riguroasă decât prima, şi dacă – spre binele lui – tânărul om de ştiinţă va aduce între timp detalii în plus, şi va face demonstraţii suplimentare, contribuţia sa va fi integrată în Plan. A fost apogeul carierei mele; va fi apogeul carierei tale. Primul Radiant poate fi acordat cu mintea ta, şi toate corecţiile sau adăugirile se pot face prin raport mental. Nu va exista nimic care să indice că adăugarea sau corectura îţi aparţine. În întreaga istorie a Planului, nu a existat nicio nominalizare. Este o realizare a tuturor, în comun. Înţelegi?

— Da, Vorbitor.

— Atunci, ajunge cu asta.

Se îndreptă spre Primul Radiant şi pereţii deveniră din nou goi, mai puţin regiunea situată la marginea de sus, destinată iluminării camerei.

— Aşează-te aici, la biroul meu, şi hai să-ţi spun ceva. În mod normal, pentru un Psihoistoric este suficient să

cunoască Biostatica şi Electromatematica Neurochimică. Unii nu ştiu nimic altceva, şi nu sunt apţi să devină decât tehnicieni-statisticieni. Însă un Vorbitor trebuie să poată discuta Planul fără să se folosească de matematici. Dacă nu Planul în sine, măcar filozofia şi finalitatea sa. Pentru început, care este finalitatea Planului? Te rog să-mi spui cu cuvintele tale, fără să cauţi o exprimare aleasă. Te asigur că nu după eleganţă şi suavitate vei fi judecat.

Studentul avea pentru prima oară ocazia să spună ceva mai mult decât două propoziţii, şi ezită înainte de a se avânta în spaţiul care i se pusese la dispoziţie. Spuse cu modestie:

— Ca urmare a ceea ce am învăţat, eu cred că intenţia Planului este să creeze o civilizaţie omenească bazată pe o orientare total diferită în raport cu ceea ce a existat mai înainte. O orientare care, conform constatărilor Psihoistoriei, nu s-ar putea realiza niciodată în mod *spontan*…

— Stop!

Primul Vorbitor îl întrerupsese foarte prompt:

— Nu trebuie să spui „niciodată”. Treci cu mare neatenţie peste nişte lucruri evidente. De fapt, psihoistoria prezice doar probabilităţi. Un anumit eveniment poate avea o probabilitate infinit de mică, dar care este totuşi mai mare decât zero.

— Da, Vorbitor. Orientarea dorită, dacă mă pot corecta eu însumi, se ştie că nu are nicio şansă semnificativă de a se realiza spontan.

— Aşa este mai bine. Şi care este orientarea?

— Este aceea a unei civilizaţii bazate pe ştiinţa mentalului. În toată istoria cunoscută a Omenirii, progresele s-au făcut în principal în tehnologie: în capacitatea de a manevra lumea neînsufleţită care înconjoară Omul. Controlul de sine şi al societăţii au fost lăsate hazardului şi bâjbâielilor sistemelor etice intuitive bazate pe inspiraţie şi sentimente. Ca urmare, nu a existat niciodată o cultură cu o stabilitate mai mare de aproximativ cincizeci şi cinci de procente, iar acestea datorate doar marii mizerii umane.

— Şi de ce orientarea de care vorbim este una nespontană?

— Pentru că o mare minoritate de oameni este înzestrată mental pentru a participa la progresul tehnologiei, şi toţi obţin din aceasta beneficii brute şi vizibile. Însă doar o minoritate nesemnificativă se naşte cu capacitatea de a conduce Omul prin Ştiinţa Mentalului; iar beneficiile obţinute de aici nu sunt imediate, sunt mai subtile şi mai puţin vizibile. Mai mult, întrucât o astfel de orientare ar duce la apariţia unei dictaturi a celor mai înzestraţi mental – virtual, o subdiviziune mai înaltă a Omului – va fi nepopulară şi nu va putea fi stabilă fără exercitarea unei forţe care va împinge restul Omenirii înapoi, până la nivelul de brută. Nouă ne repugnă o astfel de evoluţie, şi trebuie evitată.

— Şi atunci, care este soluţia?

— Soluţia este Planul Seldon. Condiţiile au fost astfel aranjate şi menţinute încât la o mie de ani de la începutul Planului – şase sute de ani începând de acum – se va structura un Al Doilea Imperiu Galactic în care Omenirea va fi pregătită pentru supremaţia Ştiinţei Mentalului. În acelaşi interval, A Doua Fundaţie, în *propria sa* evoluţie, va pregăti un grup de Psihologi gata să-şi asume sarcina de a conduce. Deci, aşa cum m-am gândit eu adesea, Prima Fundaţie asigură scheletul fizic pentru un unic factor politic, iar A Doua Fundaţie asigură cadrul mental pentru o clasă conducătoare de-a gata.

— Înţeleg. Foarte exact. Şi crezi că *oricare* Al Doilea Imperiu, chiar dacă se va forma în intervalul stabilit de Seldon, va reprezenta o finalizare corectă a Planului?

— Nu, Vorbitor, nu cred. Sunt posibile mai multe astfel de Imperii, care se pot forma în perioada de timp cuprinsă între nouă sute şi o mie şapte sute de ani de la începutul Planului, dar numai unul singur este *Al Doilea Imperiu*.

— Şi în lumina tuturor acestor lucruri, de ce este necesară nedivulgarea existenţei celei de-A Doua Fundaţii… şi mai presus de toate, faţă de Prima Fundaţie?

Studentul căută în această întrebare un sens mai profund, dar nu reuşi să-l găsească. Răspunse tulburat:

— Din aceleaşi motive pentru care detaliile Planului ca întreg trebuiesc ascunse Omenirii în general. Legile Psihoistoriei au o natură statistică şi devin inoperante atunci când acţiunile oamenilor, luaţi ca indivizi, nu sunt de natură aleatoare. Dacă un grup important de oameni ar afla despre detaliile-cheie ale Planului, acţiunile lor vor fi determinate de cunoaşterea acestor detalii, şi vor înceta să mai fie aleatoare, în sensul axiomelor Psihoistoriei. Cu alte cuvinte, ei nu ar mai fi perfect predictibili. Îmi cer iertare, Vorbitor, dar am senzaţia că răspunsul nu este satisfăcător.

— E bine că ai impresia asta. Răspunsul tău este foarte incomplet. Este vorba despre ascunderea celei de-A Doua Fundaţii înseşi, nu doar a Planului. Al Doilea Imperiu nu este încă format. Avem în continuare o societate căreia nu i-ar conveni o clasă conducătoare formată din psihologi, care s-ar teme de evoluţia acestei clase, şi ar lupta împotriva ei. Înţelegi asta?

— Da, Vorbitor. Acest aspect nu a fost niciodată scos în evidenţă…

— Nu minimaliza. E drept că nu a fost niciodată scos în evidenţă – la orele de curs. Dar ar fi trebuit să îl poţi deduce tu însuţi. Pe acesta, şi multe altele pe care le vom aborda în viitorul apropiat, în timpul uceniciei tale. Ne vom întâlni din nou peste o săptămână. Între timp, aş dori să te gândeşti la aspectele unei probleme pe care ţi-o voi prezenta imediat. Nu vreau o tratare matematică, riguroasă şi completă. Asta ar lua un an unui expert, şi nu o săptămână ţie. Dar vreau un indiciu privind tendinţele şi direcţiile… Uite aici, un punct de bifurcaţie în Plan, care a avut loc acum aproximativ o jumătate de secol. Sunt prezentate şi detaliile necesare. Vei observa că traseul urmat de realitatea presupusă diverge faţă de toate traseele prezise, probabilitatea sa fiind mai mică de un procent. Vei estima cât timp poate continua această divergenţă înainte ca ea să devină de necorectat. Vei estima de asemeni finalul

probabil în caz că rămâne necorectată, şi o metodă convenabilă de corecţie.

Studentul reglă Vizorul la întâmplare şi privi impasibil pasajele prezentate pe micuţul ecran incorporat.

— De ce această problemă concretă, Vorbitor? Este evident că însemnătatea ei nu este pur academică.

— Felicitări, băiete. Eşti la fel de iute la minte pe cât mă aşteptam. Problema nu este o simplă ipoteză. Acum aproape cincizeci de ani, Catârul a dat buzna în istoria Galactică, şi timp de zece ani a fost singura fiinţă importantă în univers. Nu a fost prevăzut, nu a fost luat în calcul. A perturbat în mod serios Planul, dar nu fatal. Însă pentru a-l opri înainte de a *deveni* fatal, noi am fost obligaţi să intervenim activ împotriva lui. Ne-am dezvăluit existenţa şi, infinit mai rău, o parte din puterea noastră. Prima Fundaţie a aflat de noi, şi acţiunile ei de acum sunt influenţate de faptul că a aflat. Observă în problema pe care ţi-am prezentat-o. Aici. Şi aici. Evident, nu vei discuta cu nimeni despre acest lucru.

Se făcu o linişte înfricoşătoare, în timp ce conştientizarea grozăviei situaţiei se infiltra în Student. Spuse:

— În cazul ăsta, Planul Seldon a eşuat!

— Nu încă, spuse Primul Vorbitor. *Ar putea* doar să eşueze. Probabilitatea de succes este *în continuare* de douăzeci şi unu virgulă patru la sută, *la fel* ca şi la ultima evaluare.

9. Conspiratorii

Pentru Dr. Darell şi Pelleas Anthor, serile trecură în discuţii amicale; zilele, într-o plăcută lenevealǎ. Dădea impresia unei vizite obişnuite. Dr. Darell îl prezentă pe tânăr ca fiind un văr de pe altă planetă, iar interesul fu alungat de banalitate.

Din când în când însă, în timpul discuţiilor se menţiona câte un nume. Urma o pauză lejeră pentru chibzuială. Dr. Darell spunea „Nu”, sau spunea „Da”. O chemare făcută pe lungimile de undă destinate comunicaţiilor prilejui o invitaţie: „Aş dori să faceţi cunoştinţă cu vărul meu.”

Pregătirile Arcadiei continuară în acelaşi ritm cu al lor. De fapt, acţiunile ei ar putea fi considerate mai minuţioase chiar.

De exemplu, îl convinse pe Olynthus Dam să îi dea un aparat de ascultare miniaturizat, construit de el. Metodele folosite promiteau pentru viitor un mare pericol pentru toţi bărbaţii cu care Arcadia ar fi putut veni în contact. Ca să nu intrăm în amănunte, să spunem doar că a manifestat un mare interes pentru hobby-ul cu care se lăuda Olynthus – avea un atelier acasă – combinat cu un transfer al acestui interes către trăsăturile durdulii ale băiatului. Arcadia a jucat atât de bine, încât nefericitul s-a trezit: 1) ţinând o prelegere lungă şi însufleţită despre principiile motorului rezonator cu hiper-unde; 2) dându-şi seama, zăpăcit, de ochii mari şi interesaţi care se odihneau atât de dulce într-ai săi; şi 3) împingând în mâinile ei pofticioase cea mai mare creaţie a lui, sus-numitul aparat de ascultare.

După aceea, Arcadia l-a tratat pe Olynthus cu din ce în ce mai puţin interes, o perioadă suficient de lungă pentru a

înlătura orice bănuială că aparatul de ascultare fusese motivul prieteniei lor. Timp de câteva luni după aceea, Olynthus a rememorat în repetate rânduri acea scurtă perioadă a vieţii sale, inspectând-o cu tentaculele minţii; până când în cele din urmă, neputând găsi nimic, s-a dat bătut şi a uitat-o cu totul.

Când veni cea de-a şaptea seară, cinci oameni stăteau în camera de oaspeţi a lui Darell. Mâncare da, tabac nu. Biroul Arcadiei era ocupat de acest produs greu de identificat, rezultat al inventivităţii lui Olynthus.

* * *

Deci, cinci bărbaţi. Dr. Darell, desigur, cu părul grizonat, îmbrăcat cu grijă, părând oarecum mai în vârstă decât în realitate – avea patruzeci şi doi de ani. Pelleas Anthor, serios şi aruncând priviri rapide în toate direcţiile, părând tânăr şi nesigur pe sine.

Şi cei trei bărbaţi nou-veniţi: Jole Turbor, redactor la postul local, mătăhălos şi cu buze groase; Dr. Elvett Semic, profesor emerit de fizică la Universitate, slab şi sfrijit, umplând doar pe jumătate hainele cu care era îmbrăcat; Homir Munn, bibliotecar, deşirat şi foarte stingherit.

Dr. Darell vorbi calm, pe un ton normal şi realist:

— Domnilor, această întâlnire a fost aranjată pentru ceva mai mult decât nişte simple motive sociale. Probabil că aţi ghicit acest lucru, întrucât aţi fost aleşi în mod deliberat, datorită profesiilor voastre, puteţi de asemeni ghici şi pericolul implicat. Nu îl voi minimiza, însă vă voi spune că în orice caz suntem cu toţii oameni condamnaţi. Luaţi aminte că niciunul dintre voi nu a fost invitat în secret. Nimănui nu i s-a cerut să vină pe furiş. Ferestrele nu au fost opacizate. În jurul camerei nu se află niciun ecran, de niciun fel. Pentru a fi distruşi, este suficient să atragem atenţia duşmanului asupra noastră; iar cel mai bun mod de a atrage atenţia este de a acţiona într-o falsă şi teatrală conspirativitate.

(Ha! gândi Arcadia aplecându-se deasupra vocilor care ieşeau – un pic cam stridente – din micuţa cutie.)

— Înţelegeţi?

Elvett Semic îşi contractă buza inferioară şi îşi dezgoli dinţii trecându-i pe deasupra ei, o grimasă care îi preceda întotdeauna vorbele:

— Haide, dă-i drumul. Spune-ne despre acest tânăr.

— Numele său este Pelleas Anthor, spuse Dr. Darell. A fost student al vechiului meu coleg, Kleise, care a murit anul trecut. Înainte de a muri, Kleise mi-a trimis encefalograma studentului său, până la al cincilea subnivel. Am verificat-o. Ştiţi, desigur, că o encefalogramă nu poate fi falsificată până la acest subnivel, nici de către oamenii care se ocupă cu Ştiinţa Psihologiei. Dacă nu ştiţi, va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

Turbor spuse, cu buzele strânse:

— Trebuie să începem odată. Te vom crede pe cuvânt, mai ales că eşti cel mai mare electroneurolog din Galaxie, Kleise fiind mort. Cel puţin aşa te-am descris în reportajul meu, şi cred eu însumi în cele ce am spus. Ce vârstă ai, Anthor?

— Douăzeci şi nouă, Domnule Turbor.

— Hm-m-m. Eşti şi tu electroneurolog? Unul bun?

— Doar un student în ştiinţă. Dar muncesc din greu, şi am beneficiat de pregătirea pe care mi-a dat-o Kleise.

Munn interveni. În momentele de tensiune, avea o uşoară bâlbâială:

— A… Aş vrea să în… începeţi. Am impresia că se v… vorbeşte prea mult.

Dr. Darell privi spre Munn ridicând o sprânceană:

— Ai dreptate, Homir. Pelleas, te rog să iei cuvântul.

— Încă nu, spuse încet Pelleas Anthor, deoarece înainte de a începe – deşi împărtăşesc opinia Domnului Munn – doresc să analizez nişte encefalograme.

Darell se încruntă.

— Ce înseamnă asta, Anthor? La ce encefalograme te referi?

— La ale voastre, ale tuturor. Ai avut-o pe a mea, Dr. Darell. Trebuie să le iau şi eu pe ale voastre. Iar măsurătorile trebuie să le fac eu însumi.

— Nu are niciun motiv să se încreadă în noi, Darell, spuse Turbor. Are tot dreptul să ni le ceară.

— Vă mulţumesc, spuse Anthor. Dacă o să mă conduci în laborator, Dr. Darell, vom putea începe. Mi-am permis să verific aparatura, azi de dimineaţă.

* * *

Ştiinţa encefalografiei era nouă şi veche în acelaşi timp. Era veche în sensul că microcurenţii generaţi de celulele nervoase ale fiinţelor erau cunoscuţi demult, aparţinând acelei imense categorii de cunoştinţe a căror origine fusese complet pierdută. Cunoaşterea lor mergea înapoi în timp, spre cele mai vechi vestigii ale istoriei oamenilor.

Cu toate acestea, era şi nouă. Existenţa microcurenţilor a trecut neglijată de-a lungul zecilor de mii de ani ai Imperiului Galactic. Cunoaşterea lor era considerată un domeniu exotic şi interesant, dar absolut inutil. Unii au încercat să clasifice undele cerebrale în treze şi adormite, calme şi excitate, sănătoase şi bolnave... dar chiar şi concepţiile cele mai deschise aveau o mulţime de excepţii care le viciau.

Alţii au încercat să demonstreze existenţa grupelor de unde cerebrale, analoge binecunoscutelor grupe ale sângelui, şi să arate că mediul înconjurător era factorul determinant. Aceştia erau mental-rasiştii, care pretindeau că Omul putea fi împărţit în subspecii. Dar o astfel de filozofie nu putea rezista în faţa copleşitorului curent ecumenic ce luase naştere în chiar miezul Imperiului Galactic. Imperiul devenise o unitate politică reunind douăzeci de milioane de sisteme stelare, şi înglobând toţi Oamenii, începând cu lumea centrală, Trantor – acum o splendidă şi imposibilă amintire a măreţului trecut – şi până la cel mai singuratic asteroid de la periferie.

Şi apoi, din nou, într-o societate cum era cea a Primului Imperiu, abandonată ştiinţelor fizicii şi tehnologiei neînsufleţite, se produse o *depărtare* de la ştiinţa mentalului. Aceasta era mai puţin respectabilă pentru că

avea o aplicabilitate mai puţin imediată; şi era mai slab finanţată, pentru că era mai puţin profitabilă.

După dezintegrarea Primului Imperiu, a venit fragmentarea ştiinţei organizate, până la un nivel foarte înapoiat, mult, mult în urmă, trecând de puterea atomică şi ajungând la puterea furnizată de cărbune şi petrol pe baze chimice. Singura excepţie o făcea, desigur, Prima Fundaţie. Acolo, scânteia ştiinţei, revitalizată şi intensificată, fusese menţinută şi transformată în flacără. Cu toate acestea, şi în Fundaţie domnea tehnologia. Creierul, exceptând chirurgia pe creier, era un domeniu neglijat.

Hari Seldon a exprimat primul ceea ce după aceea a fost acceptat ca fiind adevărat.

„Microcurenţii neurali,” a spus el odată, „poartă în ei scânteia tuturor impulsurilor şi răspunsurilor conştiente şi inconştiente. Undele cerebrale înregistrate pe hârtia milimetrică, prezentând vârfuri şi adâncituri tremurate, sunt oglinda impulsurilor-gând ale milioanelor de celule. Teoretic, analiza ar trebui să determine gândurile şi sentimentele subiectului, până la cel din urmă şi până la cel mai neînsemnat. Diferenţele care ar trebui să apară nu se datorează doar caracteristicilor fizice, grosiere, moştenite sau dobândite, ci de asemeni şi trecerii de la o stare emoţională la alta, acumulării de educaţie şi experienţă, şi chiar unor lucruri foarte subtile, cum ar fi o schimbare în filozofia despre viaţă a subiectului.”

Dar nici măcar Seldon nu a putut face mai mult decât speculaţii.

Şi iată că acum cincizeci de ani, oamenii din Prima Fundaţie au spart uşa unei incredibil de vaste şi complicate magazii de noi informaţii. Soluţia, normal, a fost obţinută prin tehnici noi – cum ar fi de exemplu utilizarea în zonele de sutură ale craniului a unor electrozi realizaţi într-o tehnologie de ultim moment şi care permiteau contactul direct cu celulele cenuşii, fără a mai fi necesară raderea unei porţiuni din pielea capului. Şi mai era echipamentul care înregistra automat undele cerebrale, întâi în ansamblu, şi apoi ca funcţii separate de şase variabile independente.

Cel mai semnificativ, poate, era respectul crescând cu care erau trataţi encefalografia şi specialistul în encefalografie. Kleise, cel mai valoros dintre ei, stătea la convenţiile ştiinţifice pe o treaptă egală cu fizicianul. Renumele Doctorului Darell, deşi nu mai lucra în acest domeniu, se datora în foarte mare măsură strălucitelor sale contribuţii în analiza encefalografică, aproape tot atât de mult pe cât se datora faptului că era fiul Baytei Darell, marea eroină a generaţiei trecute.

Acum, Dr. Darell stătea aşezat în scaun, abia simţind pe ţeastă atingerea delicată a electrozilor ca nişte fulgi, în timp ce acele de trasat, închise într-o carcasă vidată, se mişcau încoace şi încolo. Stătea cu spatele la înregistrator – altfel, cum se ştia prea bine, vederea curbelor în mişcare inducea un efort inconştient de a le controla, cu efecte notabile – dar era conştient că discul central afişa o curbă Sigma ritmică şi foarte puţin neregulată, lucru deloc surprinzător având în vedere mintea lui puternică şi bine organizată. În discul auxiliar, care prelucra undele Cerebrale, această undă Sigma va fi amplificată şi „curăţată” de perturbaţii. Se vor vedea salturile bruşte, aproape discontinue, datorate lobului central, şi tremurul moderat datorat regiunilor mai puţin profunde, cu domeniul lor îngust de frecvenţe…

Îşi cunoştea structura propriilor unde cerebrale, aşa cum un artist îşi dădea perfect seama de culoarea propriilor ochi.

Pelleas Anthor nu făcu niciun comentariu atunci când Darell se ridică din scaunul cu spetează reglabilă. Tânărul strânse una lângă alta cele şapte înregistrări, le aruncă o privire rapidă şi cuprinzătoare, ca unul care ştia exact ce anume amănunt, aparent nesemnificativ, trebuia sa caute.

— Dr. Semic, dacă nu te superi…

Figura îngălbenită de vreme a lui Semic era gravă. La vârsta lui înaintată, encefalografia era o ştiinţă din care nu ştia prea multe lucruri; aceasta luase un avânt care pe undeva îl deranja. Ştia că era bătrân, şi că undele cerebrale o vor arăta. Ridurile feţei o arătau, pasul nesigur, tremurul

mâinilor... dar *acestea* nu vorbeau decât despre trupul său. Undele cerebrale ar putea arăta că şi mintea îi îmbătrânise. Un jenant şi nejustificat atac asupra ultimului refugiu al omului, propria sa minte.

Electrozii fură potriviţi. Întreaga procedură a înregistrării undelor cerebrale, de la început până la sfârşit, bineînţeles că nu îi provocă nicio durere. Era doar acea ţiuitură slabă, mult sub pragul senzaţiei.

Apoi veni Turbor, care stătu liniştit şi imperturbabil de-a lungul întregului proces, timp de cincisprezece minute. Şi Munn, care tresări la prima atingere a electrozilor şi apoi îşi petrecu timpul rotindu-şi ochii ca şi cum ar fi dorit să-i îndrepte spre înapoi şi să privească printr-o gaură în occiput.

— Şi acum..., spuse Darell atunci când totul luă sfârşit.

— Şi acum, spuse Anthor pe un ton de scuză, mai există o persoană în casă.

Darell spuse, încruntându-se:

— Fiica mea?

— Da. Dacă îţi aduci aminte, ţi-am sugerat să rămână acasă în această seară.

— Pentru analiza encefalografică? Dar, pe Galaxie, pentru ce?

— Nu pot merge mai departe dacă nu o fac.

Darell dădu din umeri şi urcă scările. Arcadia, bineînţeles prevenită, avea aparatul de ascultare decuplat atunci când el intră în cameră. Apoi îl urmă în jos, cu o supunere calmă. Pentru prima oară în viaţă – exceptând acea ocazie din pruncie când îi fusese prelevată structura mentală fundamentală, pentru identificare şi recensământ – se afla sub electrozi.

După aceea întrebă, întinzând mâna:

— Pot să văd şi eu?

— Nu vei înţelege nimic, Arcadia, spuse Dr. Darell. Nu e cumva vremea să mergi la culcare?

— Ba da, tată, spuse ea cuminte. Noapte bună, tuturor.

Alergă pe scări şi se vârî în pat, după un minimum de pregătiri. Cu aparatul de ascultare al lui Olynthus aşezat

sub pernă, se simţi ca un personaj dintr-o video-carte şi trăi plenar, extatic, fiecare clipă, ca într-o „poveste cu spioni”.

Primele cuvinte pe care le auzi fură ale lui Anthor:

— Analizele, domnilor, sunt satisfăcătoare. Toate. Inclusiv cea a copilului.

Copil, gândi ea dezgustată, şi scoase limba la Anthor, în întuneric.

* * *

Anthor îşi deschise servieta, şi scoase din ea câteva duzini de înregistrări de unde cerebrale. Nu erau originalele. Nici servieta nu avea o încuietoare obişnuită. Dacă altă mână decât a sa ar fi ţinut cheia, conţinutul s-ar fi oxidat instantaneu, în linişte, devenind o cenuşă de nereconstituit. Odată scoase din servietă, înregistrările sufereau, oricum, acelaşi proces de oxidare, însă după o jumătate de oră.

Dar în scurta lor perioadă de viaţă, Anthor vorbi concis.

— Am aici înregistrările câtorva funcţionari mai puţin importanţi ai guvernului de pe Anacreon. Acesta este un psiholog de la Universitatea Locris; acesta este un industriaş din Siwenna. Restul, sunt precum puteţi vedea şi singuri.

Se strânseră să vadă. Pentru toţi în afară de Darell, erau nişte linii tremurate trasate pe hârtie. Pentru Darell, strigau într-un milion de limbi.

Anthor arătă cu degetul:

— Îţi supun atenţiei, Dr. Darell, regiunea de platou dintre undele Tau secundare din lobul frontal, care este comună tuturor acestor înregistrări. Vrei să foloseşti Rigla mea Analitică, pentru a-mi verifica spusele?

Rigla Analitică putea fi considerată o rudă îndepărtată – aşa cum este un zgârie-nori faţă de o cocioabă – a acelei jucării de grădiniţă, Rigla de Calcul Logaritmică. Darell o folosi cu îndemânarea pe care o căpătase în urma unei lungi experienţe. Reprezentă cu mâna liberă rezultatele şi, aşa cum spusese Anthor, în regiunile lobului frontal, acolo

unde erau de aşteptat oscilaţii puternice, descoperi platouri inexpresive.

— Cum interpretezi acest lucru, Dr. Darell? întrebă Anthor.

— Nu sunt sigur. Sunt surprins, şi nu-mi dau seama cum a fost posibil. Chiar şi în cazurile de amnezie se remarcă o comprimare puternică a oscilaţiilor, dar nu o platitudine perfectă. Chirurgie pe creier, poate?

— Ooo, ceva a fost scos, strigă Anthor nerăbdător, da! Însă nu din punct de vedere fizic. Ştiţi, Catârul ar fi fost în stare să facă exact acelaşi lucru. Ar fi putut suprima complet orice posibilitate de manifestare a unui anumit sentiment sau a unei anumite atitudini mentale, iar în loc ar fi putut lăsa chiar o astfel de platitudine. Sau…

— Sau ar putea fi făcute de A Doua Fundaţie. Asta este? întrebă Turbor cu un zâmbet slab.

Nu era deloc necesar să se răspundă la această întrebare precisă şi retorică.

— Ce anume ţi-a trezit bănuielile, Domnule Anthor? întrebă Munn.

— Nu mie. Doctorului Kleise. A adunat structuri ale undelor cerebrale, aşa cum face şi Poliţia Planetară, dar selectiv. S-a specializat în intelectuali, funcţionari ai guvernului, şi oameni de afaceri. Vedeţi, este evident că dacă A Doua Fundaţie dirijează cursul istoriei Galaxiei – al nostru – trebuie să o facă într-un mod subtil, iar intervenţia să fie pe cât posibil minimă. Dacă acţionează prin intermediul mentalului, şi probabil că aşa şi fac, aleg minţile oamenilor influenţi din cultură, industrie, sau politică. Iar Dr. Kleise s-a ocupat în special de minţile acestora.

— Da, obiectă Munn, dar există vreo confirmare? În felul în care acţionează aceşti oameni… mă refer la cei cu platou. Poate că este un fenomen absolut normal.

Privi deznădăjduit la ceilalţi, cu ochi albaştri de copil, dar nu găsi nimic încurajator.

— Îl las pe Dr. Darell să răspundă, spuse Anthor. Întreabă-l de câte ori a văzut acest fenomen în studiile sale,

sau în literatura de specialitate din ultima generaţie. Apoi întreabă-l care este şansa ca un astfel de fenomen să apară într-o mie de subiecţi aparţinând claselor studiate de Dr. Kleise.

— Găsesc că nu încape nicio îndoială, spuse Darell pe un ton îngrijorat. Acestea sunt mentalităţi artificiale. Au fost „lucrate”. Într-un fel, am bănuit asta.

— Ştiu, Dr. Darell, spuse Anthor. Ştiu de asemeni că ai lucrat mai demult împreună cu Dr. Kleise. Aş vrea să aflu de ce te-ai retras.

De fapt, întrebarea sa nu avea nimic ostil. Poate doar precauţie; însă fu urmată de o pauză lungă. Darell îşi privi oaspeţii, mutându-şi privirea de la unul la altul, apoi spuse deodată:

— Pentru că lupta lui Kleise nu avea niciun rost. Înfrunta un adversar mult prea puternic pentru el. A descoperit ceea ce noi – eu şi cu el – ştiam că vom descoperi… şi anume că nu eram proprii noştri stăpâni. *Iar eu nu voiam să aflu asta!* Aveam orgoliul meu. Îmi plăcea să cred că Fundaţia noastră era stăpână pe totalitatea sufletelor care o alcătuiau; că strămoşii noştri n-au luptat şi murit degeaba. Am crezut că cel mai simplu este să nu mai caut, atâta vreme cât nu eram încă sigur. Nu aveam nevoie de slujbă, întrucât pensia Guvernamentală acordată pentru totdeauna familiei mamei mele îmi satisfăcea necesităţile, deloc mari. Laboratorul meu de acasă ar fi de ajuns să-mi alunge plictiseala, şi într-o bună zi voi muri… Apoi a murit Kleise…

Semic îşi arătă dinţii şi spuse:

— Tipul asta, Kleise; nu l-am cunoscut. Cum a murit?

Anthor interveni:

— *A murit.* Ştia că aşa se va întâmpla. Cu o jumătate de an înainte de a muri, mi-a spus că se apropiase prea mult…

— Şi acum, *noi* suntem prea a… aproape, nu-i aşa? insinuă Munn.

Avea gura uscată, şi mărul lui Adam i se ridicase nefiresc de mult.

— Da, spuse Anthor neimpresionat, dar tot aşa eram şi până acum... cu toţii. Pentru asta aţi fost aleşi. Jole Turbor a denunţat pe post faptul că soarta noastră oarbă este condusă de A Doua Fundaţie, până când guvernul i-a închis gura... prin intermediul, trebuie să menţionez, unui puternic bancher al cărui creier prezenta ceea ce Kleise obişnuia să numească Platoul Coruperii. Homir Munn are cea mai mare colecţie particulară a Catâriadei – dacă pot folosi acest cuvânt pentru a desemna datele referitoare la Catâr – care există în acest moment, şi a publicat câteva lucrări conţinând speculaţii despre natura şi rolul celei de-A Doua Fundaţii. Dr. Semic a contribuit mai mult ca oricine la matematicile analizei encefalografice, deşi nu şi-a dat seama că lucrările sale ar fi putut avea o astfel de aplicaţie în practică.

Semic holbă ochii şi cotcodăci, cu răsuflarea întretăiată:

— Nu, tinere, n-am ştiut. Eu am analizat mişcările intramoleculare... problema cu n-corpuri. Encefalografia mă depăşeşte.

— Deci, acum ştim cum stăm. Bineînţeles, guvernul nu poate face nimic în această privinţă. Dacă primarul sau altcineva îşi dă sau nu seama de gravitatea situaţiei, nu ştiu. Dar ştiu un lucru – noi, ăştia cinci, nu avem nimic de pierdut, în schimb putem câştiga mult. Cu cât aflăm mai multe, cu atât mai mult ne putem desfăşura în direcţii sigure. Noi nu suntem decât începutul, cred că vă daţi seama.

— Cât de adâncă este infiltrarea celei de-A Doua Fundaţii? întrebă Turbor.

— Nu ştiu. Nu vă pot da decât un răspuns banal. Toate infiltrările pe care le-am descoperit au fost la periferia naţiunii. Capitala poate fi curată încă, deşi nici acest lucru nu este sigur... altfel nu v-aş fi verificat. Dr. Darell, dumneata ai fost în mod special suspectat, datorită faptului că ai abandonat cercetările pe care le făceai împreună cu Kleise. Ştii, Kleise nu te-a iertat niciodată. Eu am crezut că ai fost corupt de A Doua Fundaţie, dar Kleise a insistat întotdeauna că ai fost un laş. Mă ierţi, Dr. Darell, îţi spun

aceste lucruri ca să înţelegi care este poziţia mea. Eu unul, cred că îţi înţeleg atitudinea şi, dacă a fost laşitate, o consider scuzabilă.

Darell inspiră adânc înainte de a răspunde:

— Am fugit! Spune-i cum vrei. Am încercat să menţin prietenia noastră, dar nu mi-a scris niciodată şi nici nu m-a căutat, până în ziua în care mi-a trimis encefalograma ta. Iar asta s-a întâmplat cu nicio săptămână înainte de a muri…

— Dacă nu te superi, interveni Homir Munn cu o izbucnire teatrală, c… cred că suntem nişte inconştienţi. Suntem o b… biată adunătură de conspiratori, dacă o să stăm să vorbim, şi să vorbim, şi să v… vorbim. Dar, oricum, nici nu văd ce altceva am putea face. Este o c… copilărie. Un… unde cerebrale, puteri supranaturale, şi toate celelalte! Aveţi de gând să *întreprindeţi* ceva?

Ochii lui Pelleas Anthor străluceau:

— Da. Avem nevoie de mai multe informaţii despre A Doua Fundaţie. Este prima necesitate. Catârul a cheltuit cinci ani din viaţă pentru această căutare de informaţii, şi a dat greş… sau aşa am fost făcuţi să credem. Dar apoi s-a oprit din căutare. De ce? Din cauză că a dat greş? Sau din cauză că a reuşit?

— I… iarăşi vorbe, spuse Munn cu amărăciune. Cum crezi că vom afla?

— Dacă vreţi să mă ascultaţi… Capitala Catârului se afla pe Kalgan. Kalgan nu făcea parte din sfera de influenţă comercială a Fundaţiei înainte de a veni Catârul, şi nu face parte nici acum. În acest moment, Kalgan este condusă de Stettin, dacă nu cumva va avea loc o lovitură de palat în zilele următoare. Stettin se auto-intitulează Prim Cetăţean şi se consideră succesorul Catârului. Dacă există vreo tradiţie pe Kalgan, ea are la bază caracteristicile supra-umane ale Catârului şi măreţia sa… O tradiţie cu forţă de superstiţie. Prin urmare, vechiul palat al Catârului este păstrat ca un loc sfânt. Nicio persoană neautorizată nu are voie să intre; nimic din ceea ce se află înăuntru nu a mai fost atins vreodată după ce Catârul a murit.

— Şi?

— Şi, de ce? În vremurile acestea, nimic nu se întâmplă fără un motiv. Dacă palatul Catârului este inviolabil nu doar din cauza superstiţiei? Dacă A Doua Fundaţie a aranjat lucrurile astfel? Pe scurt, dacă rezultatele celor cinci ani de căutări ale Catârului se află înăuntru?...

— Oh, ce t... tâmpenii.

— De ce n-ar fi aşa? întrebă Anthor. De-a lungul istoriei, A Doua Fundaţie s-a ascuns, intervenind în problemele Galaxiei cât mai discret cu putinţă. Ştiu că nouă ni s-ar părea mai logic să fi distrus Palatul, sau măcar să fi scos datele de acolo. Dar trebuie să luaţi în considerare psihologia acestor maeştri psihologi. Ei sunt Seldoni; ei sunt Catâri, şi acţionează indirect, prin mental. Nu ar distruge şi nu ar înlătura niciodată, atunci când şi-ar putea atinge scopurile realizând o stare mentală. Ei, ce spuneţi?

Nu primi niciun răspuns imediat, deci continuă:

— Şi dumneata, Munn, eşti cel mai potrivit pentru a obţine informaţiile de care avem nevoie.

— *Eu?*

Un strigăt uluit. Munn privi repede de la unul la altul:

— Eu nu pot face aşa ceva. Eu nu sunt om de acţiune; nu sunt erou de film. Sunt bibliotecar. Dacă vă pot ajuta în felul meu, în regulă, am să risc să fiu descoperit de A Doua Fundaţie. Dar n-am de gând să cutreier spaţiul pentru o f... fantasmagorie ca asta.

— Uite cum stau lucrurile, spuse calm Anthor. Dr. Darell şi cu mine am căzut împreună de acord că dumneata eşti cel mai potrivit. Este singurul mod în care totul va părea firesc. Spui că eşti bibliotecar. Perfect! Care este domeniul dumitale de cel mai mare interes? Catâriada! Ai deja cea mai mare colecţie din Galaxie cu materiale despre Catâr. Este firesc să vrei să obţii mai multe; mai firesc pentru dumneata decât pentru oricine altcineva. *Dumneata* poţi cere să intri în Palatul de pe Kalgan fără a trezi bănuieli că ai motive ascunse. Poţi fi refuzat, dar nu poţi fi bănuit. Mai mult, ai o navă mono-loc. Se ştie că ai vizitat diverse planete în vacanţele dumitale anuale. Ai fost chiar şi pe

Kalgan mai demult. Nu înţelegi că nu trebuie să te comporţi altfel decât te-ai comportat întotdeauna?

— Dar nu pot să spun pur şi simplu: „N… nu vreţi să fiţi amabil şi să-mi daţi voie să intru în cel mai sfânt lăcaş al dumneavoastră, D… Domnule Prim Cetăţean?”

— De ce nu?

— Pentru că… pe Galaxie, n-o să mă lase!

— Foarte bine, atunci. N-o să te lase. O să te întorci acasă şi ne vom gândi la altceva.

Munn privi împrejur, cu o răzvrătire neajutorată. Se simţea atras într-o acţiune pe care o ura. Nimeni nu se oferea să-l ajute să iasă.

Aşa că în cele din urmă, în casa Doctorului Darell au fost luate două decizii. Prima era o acceptare cu inima îndoită din partea lui Munn. Urma să plece în spaţiu imediat ce începea vacanţa de vară.

Cealaltă era o decizie foarte neautorizată, din partea unui membru neoficial al întâlnirii, luată imediat după decuplarea aparatului de ascultare şi după pregătirea pentru un somn mult întârziat. Această a doua hotărâre nu ne priveşte deocamdată.

10. Criza se apropie

În A Doua Fundaţie, trecuse o săptămână. Primul Vorbitor zâmbea din nou Studentului:

— Probabil că mi-ai adus rezultate interesante, altfel nu ai fi atât de nemulţumit.

Studentul puse mâna pe teancul de hârtie de calculator pe care îl adusese cu sine şi spuse:

— Sunteţi sigur că problema este reală?

— Totul este adevărat. Nu am denaturat absolut nimic.

— Atunci *trebuie* să accept rezultatele, şi nu vreau.

— Normal. Dar ce importanţă au dorinţele tale? Ei bine, spune-mi ce te nemulţumeşte în halul ăsta. Nu, nu, lasă deoparte demonstraţiile matematice. Am să le analizez mai târziu. Între timp, *vorbeşte*-mi. Vreau să văd cum ai raţionat.

— Ei bine, Vorbitor… Devine foarte evident că în psihologia fundamentală a Primei Fundaţii a avut loc o schimbare semnificativă şi globală. Atâta vreme cât ştiau de existenţa unui Plan Seldon, fără să cunoască detaliile, aveau încredere în el, însă aveau şi unele nelămuriri. Ştiau că vor reuşi, dar nu ştiau când sau cum. Exista, în consecinţă, un climat de tensiune şi de efort continuu… ceea ce Seldon chiar şi dorise. Cu alte cuvinte, se putea conta pe Prima Fundaţie că va lucra cu motoarele în plin.

— O metaforă dubioasă, spuse Primul Vorbitor, dar te-am înţeles.

— Dar acum, Vorbitor, au aflat de existenţa unei A Doua Fundaţii, concret, şi nu dintr-o veche şi vagă declaraţie a lui Seldon. Îi intuiesc funcţia de protector al Planului. Au aflat că există o forţă care le supraveghează fiecare pas şi care

nu îi va lăsa să cadă. Deci vor abandona ritmul susţinut, şi îşi vor permite o plimbare cu trăsura. Mă tem că am făcut încă o metaforă.

— Nu contează, continuă.

— Şi această renunţare la efort; această inerţie crescândă; acest abandon într-o dulce delăsare şi într-o cultură decadentă şi dedicată plăcerii, înseamnă ruinarea Planului. Ei *trebuie* să se auto-propulseze.

— Asta-i tot?

— Nu, mai este. Reacţia majorităţii este aşa cum am descris-o. Dar există o mare probabilitate şi a unei reacţii minoritare. Aflând de rolul nostru de protectori şi dirijori, câţiva dintre ei vor manifesta nu mulţumire, ci ostilitate. Asta rezultă din Teorema lui Korillov…

— Da, da. Cunosc teorema.

— Îmi cer scuze, Vorbitor. Este greu să eviţi matematicile. În orice caz, efectul va fi nu numai că efortul Fundaţiei se micşorează, dar o parte din el va fi întors activ împotriva noastră.

— Şi *asta*-i tot?

— Mai rămâne un factor a cărui probabilitate este destul de scăzută…

— Foarte bine. Care este acel factor?

— Atâta timp cât energiile Primei Fundaţii au fost îndreptate doar spre Imperiu; atâta timp cât singurii lor duşmani au fost uriaşele şi demodatele nave, rămăşiţe ale trecutului, au fost preocupaţi doar de tehnologie. Dar aflând că *noi* formăm o nouă şi importantă parte a ambientului lor, s-ar putea produce o schimbare în modul lor de a vedea lucrurile. Ar putea să devină psihologi…

— Această schimbare, spuse rece primul Vorbitor, *a avut* deja loc.

Buzele Studentului se strânseră până deveniră o linie abia vizibilă:

— Atunci, totul s-a sfârşit. S-a realizat o incompatibilitate fundamentală cu Planul. Vorbitor, aş fi aflat acest lucru dacă aş fi trăit… afară?

Primul Vorbitor spuse cu seriozitate:

— Te simţi umilit, tinere, deoarece crezând că ai înţeles atât de multe şi atât de bine, afli deodată că multe lucruri foarte evidente îţi erau necunoscute. Crezând că erai unul dintre Stăpânii Galaxiei, afli deodată că stai pe marginea prăpastiei. În mod firesc, vei repudia turnul de fildeş în care ai trăit; izolarea în care ai fost educat; teoriile cu care ai fost crescut. Am avut şi eu odată acest sentiment. Este normal. Totuşi, a fost foarte necesar ca în anii tăi de formare să nu ai contact direct cu Galaxia; să rămâi aici, unde toate informaţiile pe care le primeşti sunt filtrate, şi mintea îţi este şlefuită cu mare grijă. Ţi-am fi putut împărtăşi acest… acest eşec parţial al Planului mai devreme, ca să te scutim de şocul de acum, dar nu i-ai fi înţeles aşa cum trebuie însemnătatea. Acum ai înţeles. Deci nu găseşti niciun fel de soluţie la problemă?

Studentul scutură capul şi spuse deznădăjduit:

— Niciuna!

— Ei bine, nici nu e de mirare. Ascultă-mă, tinere. Acum mai mult de zece ani, s-a luat decizia de a acţiona. Nu este o acţiune obişnuită, ci una la care am fost forţaţi să trecem, împotriva voinţei noastre. Implică probabilităţi scăzute, ipoteze periculoase… Uneori am fost obligaţi să avem de-a face chiar cu reacţii individuale, pentru că altfel nu se putea. Şi ştii că Psihoistoria, prin natura sa, nu are niciun sens atunci când se aplică unor numere mai mici decât cele planetare.

— Şi? Reuşim? îngăimă Studentul.

— Deocamdată, nu se poate spune nimic. Până acum am menţinut o situaţie stabilă… însă pentru prima oară în istoria Planului, este posibil ca acţiunea neprevăzută a unui singur individ să îl distrugă. Am adus un număr minim de oameni din afară într-o stare mentală indispensabilă nouă; avem agenţi… dar acţiunile lor sunt planificate. Nu îndrăznesc să improvizeze. Cred că îţi este clar. Şi nu îţi voi ascunde cel mai rău dintre lucruri… dacă vom fi descoperiţi aici, pe această lume, nu numai Planul va fi distrus, ci şi noi înşine, în sens fizic. Aşa că vezi, situaţia nu este foarte bună.

— Dar puţinul pe care l-aţi prezentat nu sună deloc ca o soluţie, ci ca o estimare disperată.

— Nu. Să spunem, mai degrabă, o estimare inteligentă.

— Şi când va veni criza, Vorbitor? Când vom şti dacă am reuşit sau nu?

— Până într-un an, fără nicio îndoială.

Studentul stătu puţin pe gânduri, apoi clătină din cap. Strânse mâna Vorbitorului şi spuse:

— Ei bine, este util să ştiu.

Se întoarse pe călcâie şi plecă.

În timp ce fereastra devenea transparentă, Primul Vorbitor privi în tăcere dincolo de ea. Dincolo de clădirile uriaşe, la stelele aglomerate şi mute.

Un an va trece repede. La sfârşitul său, va mai fi în viaţă vreunul dintre ei, succesorii lui Seldon?

11. Pasagerul clandestin

Cam cu o lună în urmă începuse vara. Homir Munn îşi finalizase raportul financiar al anului fiscal, avusese grijă ca bibliotecarul care îl înlocuia (pus la dispoziţie de Guvern) să îşi dea bine seama de subtilităţile postului – omul de anul trecut fusese absolut nesatisfăcător – şi îşi scosese din hibernare micuţa navă, *Unimara*, numită astfel după un episod delicat şi misterios de acum douăzeci de ani.

Plecă de pe Terminus într-o dispoziţie proastă. Nimeni nu venise la cosmoport să-l vadă cum pleacă. Ar fi fost nefiresc, din moment ce nici în trecut nu venise cineva. Ştia foarte bine că era important ca această călătorie să nu difere deloc de cele pe care le făcuse în trecut, totuşi se simţea încolţit de o vagă nemulţumire. El, Homir Munn, îşi risca gâtul într-o aventură dintre cele mai periculoase, şi cu toate acestea îl lăsaseră singur.

Cel puţin, aşa credea el.

Şi din cauză că se înşela, următoarea zi fu plină de confuzie, atât pe *Unimara* cât şi în casa Doctorului Darell, de la periferia oraşului.

În ordinea evenimentelor, primul fu lovit Dr. Darell, prin intermediul menajerei, Poli, a cărei lună de vacanţă era acum de domeniul trecutului. Aceasta zbură în jos pe scări, agitată la maximum şi bolborosind ceva de neînţeles.

Bunul doctor o întâmpină, iar ea încercă în van să-şi traducă starea sufletească prin cuvinte. Aşa că sfârşi prin a-i întinde doctorului o foaie de hârtie şi un obiect de formă cubică.

El le luă, fără niciun chef, şi spuse:

— Ce s-a întâmplat, Poli?

— *A plecat*, doctore.

— Cine a plecat?

— Arcadia!

— Cum adică, a plecat? Unde a plecat? Ce tot spui?

Ea bătu din picior:

— *Eu* n-am de unde să ştiu. A plecat, a luat cu ea o valiză şi câteva haine, şi a lăsat o scrisoare. De ce n-o citiţi, în loc să staţi aşa? Oh, voi *bărbaţii*!

Dr. Darell ridică din umeri şi deschise plicul. Scrisoarea nu era lungă, şi cu excepţia semnăturii înclinate, „Arkady”, scrisul de mână înflorit şi curgător aparţinea Fono-printerului.

„Dragă Tată,

Ar fi fost pur şi simplu prea sfâşietor să-mi iau rămas-bun de la tine în persoană. Aş fi putut să plâng ca o fetiţă şi probabil că te-ai fi ruşinat cu mine. Aşa că îţi scriu o scrisoare pentru a-ţi spune cât de mult îmi vei lipsi, deşi voi avea o minunată vacanţă de vară cu Unchiul Homir. Voi avea grijă de mine şi mă voi întoarce repede acasă. Între timp, îţi las ceva care îmi aparţine. Acum poţi să-l iei.

Fiica ta iubitoare,

Arkady.”

O citi de mai multe ori, şi expresia îi devenea din ce în ce mai seacă. Spuse, aspru:

— Ai citit asta, Poli?

Poli trecu imediat în defensivă:

— Nu pot fi făcută vinovată, doctore. Pe plic scria „Poli”, şi nu-mi puteam da seama că ceea ce se află înăuntru vă era adresat. Nu obişnuiesc să trag cu ochiul, doctore, şi în anii în care…

Darell ridică o mână, împăciuitor:

— Foarte bine, Poli. Nu are importanţă. Am vrut doar să fiu sigur că ai înţeles ce s-a întâmplat.

Trebuia să gândească rapid. N-avea niciun rost să-i spună să nu ia în seamă întâmplarea. Duşmanul nu

cunoştea expresia „a nu lua în seamă”; iar sfatul ar fi amplificat importanţa problemei, având un efect contrar.

În loc de asta, spuse:

— Ştii, este o fetiţă foarte originală. Foarte romantică. De când am aranjat să facă în vara asta o călătorie în spaţiu, a fost foarte agitată.

— Şi *mie* de ce nu mi-a spus nimeni despre călătoria asta în spaţiu?

— A fost aranjată în timp ce tu erai plecată, iar după aceea am uitat. Asta-i tot.

Sentimentele iniţiale ale lui Poli se concentrau acum într-o unică şi copleşitoare indignare:

— Simplu, nu? Sărmana fetiţă a plecat doar cu o valiză, fără nişte haine ca lumea, şi singură. Câtă vreme o să stea plecată?

— Nu-ţi face griji, Poli. Are pe navă o grămadă de haine. A fost aranjat totul. Vrei să-i spui Domnului Anthor că vreau să-l văd? Ah, dar mai întâi… ăsta-i obiectul pe care mi l-a lăsat Arcadia?

Îl învârti în mână.

Poli dădu din cap:

— Nu prea ştiu. Scrisoarea se afla deasupra lui, şi asta-i tot ce vă pot spune. Nemaipomenit, aţi uitat să-mi spuneţi. Dacă ar fi trăit maică-sa…

Darell îi făcu semn să plece:

— Te rog, cheamă-l pe Domnul Anthor.

* * *

În această problemă, Anthor vedea lucrurile cu totul altfel decât tatăl Arcadiei. Primele remarci le ascultă cu pumnii încleştaţi şi smulgându-şi părul din cap, apoi căzu în disperare.

— Spaţiule Mare, ce mai aştepţi? Ce mai aşteptăm? Intră în contact video cu cosmoportul, şi spune-le să ia legătura cu *Unimara*.

— Uşurel, Pelleas. Este fiica mea.

— Da, dar Galaxia nu este a ta.

— Stai puţin. Este o fată inteligentă, Pelleas, şi s-a gândit pe îndelete la acest lucru. Mai bine să ne dăm seama cum a raţionat. Ştii ce este ăsta?

— Nu. Ce contează ce este?

— Contează, pentru că este un aparat de ascultare.

— Ăsta?

— Este făcut în casă, dar funcţionează. L-am încercat şi eu. Nu-ţi dai seama? Este modul ei de a ne spune că a luat parte la conversaţia noastră politică. Ştie unde se duce Homir Munn, şi în ce scop. S-a hotărât că ar fi nemaipomenit să meargă şi ea.

— Oh, Spaţiule Mare, se vaită tânărul. Încă o minte care o să cadă pradă celei de-A Doua Fundaţii.

— Numai că A Doua Fundaţie nu are niciun motiv să suspecteze, *a priori*, o copilă de paisprezece ani că ar fi un pericol… *Doar* dacă nu facem noi ceva prin care să atragem atenţia asupra ei, cum ar fi să chemăm înapoi o navă din spaţiu. Uiţi cu cine avem de-a face? Cât de aproape suntem de a fi descoperiţi? Cât de neajutoraţi vom fi după aceea?

— Dar nu putem lăsa ca totul să depindă de un copil nesănătos la cap.

— Nu este nesănătoasă la cap, şi nu avem de ales. Nu avea nevoie să fi scris scrisoarea, dar a făcut-o, ca să nu mergem noi la poliţie punându-i să caute un copil dispărut. Scrisoarea ei sugerează să transformăm întreaga problemă într-o ofertă prietenească din partea lui Munn de a duce fiica bunului său prieten într-o scurtă vacanţă. Şi de ce nu? Îmi este prieten de aproape douăzeci de ani. O ştie de când avea trei ani, de când am adus-o de pe Trantor. Este un lucru perfect normal şi, de fapt, ar trebui să înlăture toate bănuielile. Un spion nu cară după el o nepoată de paisprezece ani.

— Aşa deci. Şi ce va face Munn atunci când o va găsi?

Dr. Darell ridică încă o dată, scurt, sprâncenele:

— Nu ştiu… însă presupun că va şti ea cum să-l ia.

Dar casa părea foarte pustie atunci când se însera, iar Dr. Darell descoperi că soarta Galaxiei avea foarte mică

importanţă atunci când viaţa nebunaticei sale fiice era în pericol.

* * *

Emoţiile pe *Unimara*, chiar dacă implicau mai puţine persoane, erau mult mai intense.

Arcadia se găsea în compartimentul bagajelor. Era ajutată de experienţă, dar de asemeni era incomodată şi de *lipsa* de experienţă.

Astfel, întâmpină cu stăpânire de sine acceleraţia iniţială, şi cu stoicism greaţa subtilă care însoţea senzaţia de întoarcere pe dos datorată saltului prin hiperspaţiu. Pe amândouă le încercase şi mai înainte, fiind pregătită pentru ele. Compartimentul bagajelor, ştia şi asta, era inclus în sistemul de ventilaţie al navei, şi putea fi iluminat. Această din urmă posibilitate o excluse însă, fiind prea lipsită de romantism. Rămase pe întuneric, aşa cum trebuia să facă un conspirator, respirând foarte uşor, şi ascultând diversitatea de zgomote care îl înconjurau pe Homir Munn.

Erau zgomote obişnuite, care nu puteau fi făcute decât de om. Târşâitul încălţărilor, foşnetul hainelor care se freacă de metal, suspinul unui scaun tapiţat care se dă înapoi sub greutate, clic-ul scurt al unui aparat de comandă, sau sunetul blând făcut de o palmă aşezată pe o celulă fotoelectrică.

Totuşi, în cele din urmă, Arcadia fu încolţită de lipsa de experienţă. În video-cărţi şi la video, pasagerul clandestin părea că este nemaipomenit de bine adaptat la întuneric. Desigur, exista întotdeauna pericolul să mişti ceva care o să cadă şi o să se spargă, sau să strănuţi… în filme, strănutul era aproape inevitabil; era un risc acceptat. Ştia asta, şi era atentă. Îşi mai dăduse seama că putea să i se facă foame sau sete. Pentru asta, se pregătise cu conserve luate din cămară. Dar rămăseseră lucruri care nu apăreau în filme, şi Arcadia se lămuri, cu un şoc, că nu putea rămâne ascunsă în compartimentul bagajelor decât un timp limitat.

Iar pe o navă sport, mono-loc, aşa cum era *Unimara*, spaţiul vital consta în principal dintr-o singură cameră. Aşa că nu avea nici măcar posibilitatea de a strănuta atunci când Munn era ocupat în altă parte.

Aşteptă, înnebunită, să apară sunetele somnului. Ce bine ar fi fost să ştie dacă Munn sforăia sau nu. Bine măcar că ştia unde se află patul şi putea recunoaşte geamătul acestuia atunci când se răsucea cineva în el. O respiraţie lungă, şi apoi un căscat. Aşteptă, la pândă, într-o linişte punctată de protestul patului atunci când Munn îşi schimba poziţia sau mişca un picior.

Uşa de la compartimentul bagajelor se deschise uşor la presiunea degetului ei. Întinse gâtul.

Se auzi deodată un sunet, un sunet uman.

Arcadia împietri. Linişte! În continuare linişte!

Încercă să-şi arunce ochii dincolo de uşă fără să-şi mişte capul, dar nu reuşi. Capul veni şi el în urma ochilor.

Homir Munn era treaz, bineînţeles… citind, scăldat în lumina-de-pat blândă şi limitată doar la suprafaţa patului, apoi holbându-se la întunericul din restul încăperii, şi furişând mâna sub pernă.

Capul Arcadiei se trase de la sine înapoi, cu o mişcare bruscă. Apoi lumina se stinse de tot, şi vocea lui Munn se auzi, aspră şi tremurată:

— Am un blaster, şi, pe Galaxie, să ştii că trag…

— Eu sunt, se tângui Arcadia. Nu trage.

Uluitor ce floare fragilă este viaţa! O puşcă şi un om nervos în spatele ei poate distruge totul.

Lumina se aprinse din nou – în toată nava – iar Munn stătea în picioare, pe pat. Părul cărunt de pe piept şi barba rară şi ţepoasă, veche de o zi, îi dădeau în ansamblu o înfăţişare de desfrânat.

Arcadia ieşi, trăgând încurcată cu mâinile de jacheta de metalenă, care se pretindea a fi neşifonabilă.

După un moment de stupoare în care aproape că sări afară din pat, dar îşi aduse aminte şi îşi trase pătura peste umeri, Munn bâlbâi:

— Ce… ce… ce…

Era absolut ininteligibil.

Arcadia spuse, sfioasă:

— Vrei să mă scuzi un moment? Trebuie să mă spăl pe mâini.

Ştia bine geografia navei, şi dispăru repede. Când reveni, cu curajul recăpătat, îl găsi pe Homir Munn în faţa ei: un halat de baie decolorat pe deasupra şi o furie oarbă pe dinăuntru.

— Pe toate găurile negre din Spaţiu, ce f… faci pe nava asta? C… cum ai intrat aici? Acum ce… ce să fac cu tine? Ce se *întâmplă* aici?

Ar fi putut să întrebe aşa la nesfârşit, dar Arcadia îl întrerupse cu blândeţe:

— Am vrut să vin şi eu, Unchiule Homir.

— *De ce?* Doar nu merg nicăieri!

— Mergi pe Kalgan ca să obţii informaţii despre A Doua Fundaţie.

Munn scoase un urlet sălbatic şi se prăbuşi de-a binelea. Preţ de o îngrozitoare clipă, Arcadia crezu că o să-l cuprindă isteria sau o să se dea cu capul de pereţi. Ţinea în continuare blasterul în mână, şi când îl privea simţea ceva ca de gheaţă în stomac.

— Ai grijă… Uşurel…

Era tot ce putea să spună.

Dar el îşi reveni, făcând un efort, şi aruncă blasterul pe pat, cu o forţă care l-ar fi putut debloca şi provoca astfel o gaură prin carcasa navei.

— Cum te-ai urcat la bord?

Întrebase încet, ca şi cum şi-ar fi controlat cuvintele cu dinţii, cu mare grijă, ca să nu tremure înainte de a-i ieşi din gură.

— A fost simplu. Am mers cu valiza la hangar, şi am strigat: „Bagajele Domnului Munn!” Şi omul care era de serviciu a făcut un gest cu degetul, fără ca măcar să se uite.

— Îţi dai seama că va trebui să te duc înapoi, spuse Homir.

Şi acest gând aduse deodată în el o bucurie nemaipomenită. Pe Spaţiu, nu era vina lui.

— Nu poţi, spuse Arcadia calm, ai să atragi atenţia.

— Ce?

— *Ştii* tu. Toată chestia asta cu plecarea *ta* pe Kalgan a fost din cauză că era normal ca tu să mergi şi să ceri voie să te uiţi prin documentele Catârului. Şi trebuie să te porţi atât de firesc, încât să nu atragi niciun pic atenţia. Dacă te întorci înapoi cu o fată şi spui că a fost pasager clandestin, s-ar putea să ajungi chiar şi în reportajele de la buletinele de ştiri.

— De unde ai auzit tu aiurelile d… despre Kalgan? C… copilăriile astea…

Bineînţeles, era mult prea agitat pentru a putea convinge. Chiar şi pe cineva care ar fi ştiut mai puţine lucruri decât Arcadia.

— Am auzit, nu reuşi ea să-şi reprime mândria, cu un aparat de ascultare. Ştiu totul… aşa că *trebuie* să mă laşi să vin.

Munn jucă repede un atu:

— Dar cum rămâne cu tatăl tău? Îşi va face griji că ai fost răpită… omorâtă.

Arcadia tăie cu un atu şi mai mare:

— I-am lăsat un bileţel, şi probabil şi-a dat seama că nu trebuie să facă scandal sau ceva asemănător. Probabil că ai să primeşti o spaţiogramă de la el.

Pentru Munn, singura explicaţie era vrăjitoria, căci la două secunde după ce ea îşi termină spusele, se auzi semnalul de recepţie.

— Pun pariu că e tata, zise ea.

Aşa era.

Mesajul, deloc lung, era adresat Arcadiei. Spunea: „Îţi mulţumesc pentru minunatul cadou, pe care sunt sigur că l-ai folosit aşa cum se cuvine. Îţi urez distracţie plăcută.”

— Ai văzut, spuse ea, astea sunt instrucţiunile.

* * *

Homir se obişnui cu ea. După un timp, se bucură că venise împreună cu el. În cele din urmă, se întrebă cum ar fi reuşit să se descurce fără ea. Gângurea tot timpul! Era încântată! Şi, mai presus de toate, nu-i păsa de nimic. Ştia că A Doua Fundaţie era duşmanul, şi cu toate astea nu se sinchisea. Ştia că pe Kalgan vor urma să întâlnească oficialităţi ostile, dar abia aştepta.

Poate din cauză că avea paisprezece ani.

În orice caz, călătoria care trebuia să dureze o săptămână însemna acum conversaţie, şi nu introspecţie. De fapt, nu era o conversaţie foarte elaborată, din moment ce cuprindea aproape în întregime ideile fetei despre cum era cel mai bine să-i abordezi pe Lorzii de Kalgan. Amuzante şi fără sens, însă spuse cu o preocupare plină de seriozitate.

Homir descoperi că este în stare să şi zâmbească, ascultând şi minunându-se ce invenţii istorice putea să scoată din noţiunile ei deformate despre univers. Adevărate perle.

Era în seara de dinaintea ultimului salt. Kalgan era o stea strălucitoare pe fundalul întunecat al întinderilor de la marginea Galaxiei. Telescopul o transformase într-o picătură scânteietoare, cu un diametru de-abia perceptibil.

Arcadia stătea în scaunul solid, cu picioarele încrucişate. Purta o pereche de pantaloni şi o cămaşă nu foarte lungă, care aparţineau lui Homir. Hainele ei, mai feminine, fuseseră spălate şi netezite, ca să fie gata pentru când vor ateriza.

— Ştii, am să scriu romane istorice, spuse ea.

Era foarte satisfăcută de călătorie. Pe Unchiul Homir nu îl deranja deloc să o asculte, şi conversaţia era mult mai plăcută atunci când puteai vorbi cu o persoană cu adevărat inteligentă şi care considera că ceea ce spuneai tu era interesant.

— Am citit o grămadă de cărţi despre toţi oamenii importanţi din istoria Fundaţiei, continuă ea. Ştii, Seldon, Hardin, Mallow, Devers, şi toţi ceilalţi. Am citit chiar şi aproape tot ce-ai scris tu despre Catâr, numai că nu este

foarte amuzant să citeşti părţile alea în care Fundaţia pierde. Ţie nu ţi-ar plăcea să citeşti mai degrabă o istorie în care se sare peste părţile neplăcute şi tragice?

— Ba da, mi-ar plăcea, spuse Homir cu seriozitate. Dar, Arkady, nu ar fi o istorie cinstită, nu crezi? N-ai să obţii niciodată stima savanţilor decât dacă prezinţi întreaga istorie.

— Ei, scârţ. Ce contează stima savanţilor?

Îl găsea delicios. Nu uitase să-i spună Arkady.

— Romanele mele vor fi interesante, continuă ea, se vor vinde şi vor deveni faimoase. Ce rost are să scrii cărţi dacă nu se vând şi nu devin cunoscute? Eu nu vreau să fiu cunoscută doar de nişte profesori bătrâni. Toată lumea trebuie să mă cunoască.

Pleoapele îi coborâră la plăcerea acestui gând, şi se fâţâi să ajungă într-o poziţie mai comodă.

— De fapt, imediat ce am să-l conving pe tata să mă lase, am să merg să vizitez Trantor-ul, ca să fac rost de material de documentaţie despre Primul Imperiu. M-am născut pe Trantor; ştiai?

Ştia, dar spuse:

— Serios?

Şi puse uimire în voce, exact atât cât trebuia. Fu răsplătit cu ceva între aureolă şi zâmbet.

— Îhî… Bunica mea… o cunoşti, Bayta Darell, ai auzit de *ea*… a fost odată pe Trantor cu bunicul meu. De fapt, acolo l-au oprit pe Catâr atunci când avea toată Galaxia la picioare; şi tata a mers acolo împreună cu mama, atunci când s-au căsătorit. Şi eu m-am născut acolo, şi chiar am locuit, până a murit mama, numai că aveam doar trei ani şi nu-mi amintesc prea multe. Ai fost vreodată pe Trantor, Unchiule Homir?

— Nu, nu pot spune că am fost.

Homir se sprijini de peretele rece şi ascultă, neatent. Kalgan era foarte aproape, şi simţi cum neliniştea se revarsă din nou asupra lui.

— Nu-i aşa că este lumea cea mai *romantică*? Tata spune că pe vremea lui Stanel V avea mai mulţi locuitori

decât *zece* lumi de astăzi luate împreună. Spune că era o lume mare, din metal – un mare oraş – şi că era capitala întregii Galaxii. Mi-a arătat nişte imagini pe care le-a luat pe Trantor. Acum ruinele au pus stăpânire pe ea, dar este în continuare *fantastică*. Mi-ar *place* teribil să o revăd. De fapt… Homir!

— Da?

— Ce-ar fi să mergem acolo, după ce terminăm ce avem de făcut pe Kalgan?

Spaima se instală din nou pe figura lui Homir:

— Ce? Aaa, nu începe iar cu chestii din astea. Avem de făcut lucruri serioase, nu să ne distrăm. Ţine minte lucrul ăsta.

— Dar şi *ăsta* este un lucru serios, scârţâi ea. Pe Trantor s-ar putea găsi cantităţi incredibile de informaţii. Nu crezi?

— Nu, nu cred, spuse el ridicându-se în picioare. Ia fă-mi loc la computer. Trebuie să facem ultimul salt, după aia poţi să-ţi reiei locul.

Oricum, era ceva bun şi în aterizarea asta; se săturase până peste cap să se chinuie dormind pe o manta pusă pe podeaua metalică.

Calculele nu erau dificile. „Manualul de Traiectorii Spaţiale” era foarte clar în privinţa traseului Fundaţie-Kalgan. Se produse o scurtă zgâlţâire la traversarea pasajului atemporal prin hiperspaţiu, şi ultimul an-lumină rămase în urmă.

Soarele Kalgan-ului era acum un astru… mare, strălucitor, alb-gălbui, invizibil în spatele hublourilor care se închiseseră automat pe partea luminată.

Kalgan era la doar o noapte de somn depărtare.

12. Lord

Dintre toate lumile Galaxiei, Kalgan avea, fără îndoială, istoria cea mai ieşită din comun. Cea a planetei Terminus, de exemplu, era a unei ascensiuni aproape neîntrerupte. Cea a Trantor-ului, fostă odată capitală a Galaxiei, era a unei prăbuşiri aproape continue. Dar Kalgan…

Cu două secole înainte de naşterea lui Hari Seldon, Kalgan a devenit pentru prima oară renumită ca fiind lumea plăcerilor din Galaxie. Era o lume a plăcerilor în sensul că făcuse o industrie – inimaginabil de profitabilă, de altfel – din amuzament.

Şi era o industrie stabilă. Cea mai stabilă din Galaxie. Când toată civilizaţia Galaxiei a pierit, încetul cu încetul, nici măcar un fulg din greutatea catastrofei nu a căzut pe umerii Kalgan-ului. Indiferent cum se schimbaseră economia şi societatea sectoarelor învecinate, întotdeauna existase o elită; şi dintotdeauna, caracteristica unei elite a fost că îşi oferă, ca cea mai mare recompensă pentru faptul că este ceea ce este, plăcerea.

În consecinţă, Kalgan a rămas, pe rând – şi cu succes – la dispoziţia filfizonilor parfumaţi şi inutili ai Curţii Imperiale, împreună cu doamnele lor scânteietoare şi libidinoase; la dispoziţia războinicilor duri şi răguşiţi care domneau cu mână de oţel asupra lumilor pe care le cuceriseră cu vărsare de sânge, şi care veneau, împreună cu ţărăncuţele lor desfrânate şi lascive; la dispoziţia oamenilor de afaceri ai Fundaţiei, graşi şi risipitori, împreună cu amantele lor dezmăţate şi amatoare de băutură.

Nu se făcea nicio discriminare, atâta vreme cât toţi cei care veneau aveau bani. Şi întrucât Kalgan servea şi nu

refuza pe nimeni, întrucât comoditatea sa a rămas întotdeauna o cerinţă esenţială, întrucât a avut înţelepciunea să nu se amestece în politica celorlalte lumi, să nu ia partea nimănui, a prosperat atunci când nimeni nu reuşea, şi a rămas gras atunci când toţi slăbeau.

Asta până când a venit Catârul. Atunci a căzut şi el, în faţa unui cuceritor insensibil la amuzament sau la orice altceva în afară de cuceriri. Pentru el, toate planetele erau la fel, chiar şi Kalgan-ul.

Astfel încât timp de zece ani Kalgan-ul s-a trezit în ciudatul rol de metropolă Galactică; stăpân al celui mai mare Imperiu format după căderea Imperiului Galactic.

Şi apoi, după moartea Catârului, brusc, veni căderea. Fundaţia se eliberă. Împreună cu ea şi după ea, multe din restul cuceririlor Catârului. Cincisprezece ani după aceea nu mai rămăsese decât amintirea tulburătoare a scurtului răstimp în care deţinuse puterea, ca un vis de opiu. Kalgan-ul nu şi-a revenit niciodată complet. Nu mai putea reveni niciodată la lumea de plăceri şi fără de griji care fusese odată, pentru că vraja puterii nu îşi eliberează niciodată victima. Trăi sub o succesiune de bărbaţi pe care Fundaţia îi numea Lorzi de Kalgan, dar care se auto-intitulau Primi Cetăţeni ai Galaxiei preluând unicul titlu al Catârului, ceea ce le menţinea iluzia că şi ei erau cuceritori.

* * *

Actualul Lord de Kalgan deţinea funcţia supremă de cinci luni. Şi-o câştigase în virtutea poziţiei sale în fruntea armatei Kalganiene, şi deplorabilei lipse de prevedere din partea precedentului lord. Totuşi, nimeni pe Kalgan nu era atât de prost încât să îi pună prea multă vreme şi prea îndeaproape la îndoială legitimitatea. Lucruri din astea se întâmplau, şi erau acceptate.

Iar acest gen de supravieţuire a celui mai bun, împreună cu punerea la mare preţ a vărsării de sânge şi a cruzimii, aducea din când în când şi un oarecare progres. Lordul Stettin era destul de competent, şi nu era uşor să te descurci cu el.

Nu era uşor pentru eminenţa sa, Primul Ministru. Care, cu o senină imparţialitate, îl slujise pe fostul lord la fel de bine ca şi pe cel actual; şi care, dacă ar trăi suficient de mult, l-ar sluji şi pe următorul cu acelaşi devotament.

Nu era uşor nici pentru Callia, care pentru Stettin era mai mult decât o prietenă, dar mai puţin decât o nevastă.

În seara aceea, erau reuniţi toţi trei în apartamentele personale ale Lordului Stettin. Primul Cetăţean, masiv şi plin de strălucire în uniforma de amiral pe care o purta cu afectare, arunca priviri încruntate şi era la fel de ţeapăn ca şi plasticul fotoliului netapiţat în care stătea. Primul Ministru, Lev Meirus, stătea impasibil în faţa sa, cu degetele lungi şi nervoase mângâind absent şi ritmic linia profundă care pornea de la nasul încovoiat, şi mergea în lungul obrazului scofâlcit, până aproape de vârful bărbiei acoperite de fire gri. Lady Callia pusese graţios stăpânire pe cuvertura din blană deasă care acoperea o canapea spongioasă, cu buzele tremurând uşor într-o bosumflare neluată în seamă.

— Domnule, spuse Meirus.

Era singura adresare care se potrivea unui lord ce nu avea alt titlu decât acela de Prim Cetăţean.

— Vă lipseşte o oarecare perspectivă asupra continuităţii istoriei, reluă Meirus. Viaţa voastră, cu răsturnările ei spectaculoase de situaţie, v-ar putea face să credeţi că firul civilizaţiei ar fi ceva ce poate fi supus unei schimbări bruşte. Dar nu este aşa.

— Catârul a demonstrat contrariul.

— Dar cine se poate compara cu Catârul? Ţineţi cont că era mai mult decât un om. Şi nici el nu a avut succes deplin.

— Căţeluş…, se sclifosi Callia deodată.

Dar se retrase în sine la gestul furios al Primului Cetăţean.

Lordul Stettin spuse, cu asprime:

— Callia, nu te amesteca. Meirus, m-am săturat de atâta inactivitate. Predecesorul meu şi-a petrecut viaţa transformând armata într-un instrument perfect, care nu

are egal în Galaxie. Şi a murit cu minunata maşinărie stând degeaba. Vrei ca eu să las situaţia să continue? Eu, un Amiral al Armatei? Până când? Până când maşinăria o să ruginească? În momentul de faţă, îmi seacă visteria şi nu aduce nimic în schimb. Ofiţerii tânjesc după cuceriri, şi soldaţii după jafuri. Întreg Kalgan-ul doreşte întoarcerea la Imperiu şi la glorie. Eşti în stare să înţelegi aşa ceva?

— Folosiţi vorbe mari, dar înţeleg ce vreţi să spuneţi. Cuceriri, jafuri, glorie… plăcute atunci când le ai dar obţinerea lor este adesea riscantă, şi întotdeauna neplăcută. Prima pornire exaltată s-ar putea să nu ţină mult. În întreaga istorie, atacul asupra Fundaţiei nu s-a dovedit niciodată înţelept. Chiar şi Catârul ar fi făcut mai bine dacă se abţinea…

Lady Callia avea lacrimi în ochii albaştri şi pustii. În ultima vreme, Căţeluş o cam neglijase. Iar acum, după ce-i promisese că va sta cu ea toată seara, năvălise înăuntru omul ăsta oribil, slab, cenuşiu, care întotdeauna privea mai degrabă *prin* ea decât *la* ea. Şi Căţeluş *l-a lăsat*. Ea nu îndrăznea să spună nimic; îi era teamă până şi de plânsul care stătea să izbucnească.

Iar Stettin vorbea acum cu vocea pe care o ura, dură şi nerăbdătoare. Spunea:

— Eşti un sclav al trecutului îndepărtat. Fundaţia este mai mare ca volum şi ca populaţie, dar legăturile interne care o menţin ca întreg sunt slabe, şi se va fărâmiţa la prima lovitură. Ceea ce îi mai ţine astăzi împreună este doar inerţia; iar inerţia, sunt destul de puternic pentru a o învinge. Eşti hipnotizat de vremurile de demult, când numai Fundaţia avea puterea atomică. S-au priceput să evite ultimele lovituri de ciocan ale Imperiului muribund, apoi au avut de înfruntat doar anarhia neroadă a războinicilor care porneau cu nişte epave mătăhăloase împotriva navelor atomice. Însă Catârul, dragul meu Meirus, a schimbat toate astea. El a răspândit în aproape jumătate din Galaxie cunoştinţele pe care Fundaţia le ţinea doar pentru sine. Iar monopolul lor în ştiinţă a apus pentru totdeauna. Ne putem măsura cu ei.

— Şi A Doua Fundaţie? întrebă Meirus cu răceală.

— Şi A Doua Fundaţie? repetă Stettin la fel de rece. Îi cunoşti *tu* intenţiile? I-au trebuit zece ani ca să-l oprească pe Catâr, dacă ea a fost cumva cauza – ceea ce mă îndoiesc. Nu eşti la curent că foarte mulţi dintre psihologii şi sociologii Fundaţiei sunt de părere că Planul Seldon a fost distrus complet încă din zilele Catârului? Dacă Planul s-a dus, atunci există un vid pe care eu l-aş putea umple. Eu, sau cel prevăzut de Plan, ce importanţă are?

— Informaţiile noastre în aceste probleme sunt insuficiente pentru a ne putea permite să riscăm.

— Informaţiile *noastre*, poate, dar avem pe planetă un vizitator din Fundaţie. Ştiai asta? Unul, Homir Munn… care, din câte am înţeles, a scris câteva articole despre Catâr şi şi-a exprimat chiar această părere, cum că Planul Seldon nu mai există.

Primul Ministru aprobă:

— Am auzit de el, sau mai bine zis, de scrierile sale. Ce doreşte?

— Cere permisiunea de a intra în palatul Catârului.

— Serios? Ar fi mai înţelept să-l refuzaţi. Nu ar fi indicat să perturbăm superstiţiile care stăpânesc o întreagă planetă.

— Am să mă mai gândesc… şi după aia o să mai vorbim.

Meirus ieşi cu o plecăciune.

Lady Callia spuse, temătoare:

— Eşti supărat pe mine, Căţeluş?

Stettin se întoarse spre ea cu sălbăticie:

— Nu ţi-am spus să nu mă mai chemi cu numele ăsta ridicol în prezenţa altora?

— Dar îţi *plăcea*.

— Ei bine, acum nu-mi mai place, şi ai grijă să nu se mai întâmple.

O privi pe furiş. Ce mister că o mai putea suporta! Era pufoasă, fără niciun pic de minte, plăcută la atingere, cu o afecţiune învăluitoare, şi care îi convenea atunci când se rupea din viaţa dură, pe care o ducea în restul timpului. Dar

chiar şi afecţiunea asta începea să-l plictisească. Ea visa să se mărite. Să ajungă Prima Doamnă.

Ce ridicol!

Pe vremea când era un simplu amiral, da, i se potrivea de minune… dar acum, ca Prim Cetăţean şi ca viitor cuceritor, avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de moştenitori care să unească ceea ce el va cuceri. Moştenitori pe care Catârul nu i-a avut, şi de aceea Imperiul nu a reuşit să supravieţuiască după sfârşitul vieţii sale neomeneşti. El, Stettin, avea nevoie de cineva din marile familii străvechi ale Fundaţiei, cu care să nască dinastii.

Se întrebă, ţâfnos, de ce n-ar scăpa chiar acum de Callia. N-ar fi nicio problemă. O să plângă un pic… Alungă repede acest gând din minte. Avea şi ea, totuşi, punctele ei forte.

Callia revenea la o dispoziţie mai veselă. Influenţa lui Barbă-gri se dusese, şi figura ca de piatră a lui Căţeluş devenea mai blândă. Se ridică într-o mişcare continuă, fluidă, şi îl îmbrăţişă.

— N-o să mă cerţi, nu-i aşa?

— Nu.

O bătu uşor cu palma, absent:

— Acum, vrei să fii bună să stai un pic liniştită? Trebuie să mă gândesc.

— La cel din Fundaţie?

— Da.

— Căţeluş?

Pauză.

— Ce-i?

— Căţeluş, omul a venit cu o fetiţă, aşa ai spus. Îţi aduci aminte? Aş putea să o văd atunci când te întâlneşti cu el? Niciodată…

— Dar ce, crezi că am de gând să-l las să vină cu puştoaica? Ce, camera mea de audienţe este şcoală elementară? Gata cu prostiile, Callia!

— Dar voi avea eu grijă de ea, Căţeluş. Nu va trebui să-ţi baţi capul. Ştii că văd atât de rar copii, şi ştii cât de mult îi iubesc.

O privi ironic. Nu se sătura niciodată să-i facă aluzii. Iubea copiii; copiii *lui*, adică; copiii lui *legitimi*, adică. Râse.

— Bebeluşul ăsta, spuse el, are de fapt paisprezece ani. Probabil că este la fel de înaltă ca şi tine.

Callia păru dezamăgită:

— În sfârşit, pot totuşi să o văd? Mi-ar putea povesti despre Fundaţie. Bunicul făcea şi el parte din Fundaţie. Mă duci şi pe mine o dată acolo, Căţeluş?

Stettin zâmbi. Poate, în postură de cuceritor. Buna dispoziţie pe care i-o aduse acest gând se făcu simţită şi în cuvinte:

— Te duc, te duc. Şi te poţi vedea cu fata ca să vorbiţi cât vreţi despre Fundaţie. Dar nu când sunt eu pe-aproape, sper că înţelegi.

— N-am să te deranjez, serios. Am să stau cu ea în camerele mele.

Era din nou bucuroasă. Nu erau prea dese zilele când i se împlineau dorinţele. Îşi puse mâinile pe gâtul bărbatului şi, după o uşoară împotrivire, simţi cum tendoanele se relaxează şi capul lui mare îi cade încet pe umăr.

13. Lady

Arcadia se simţea triumfătoare. Cum i se schimbase viaţa de când Pelleas Anthor îşi proţăpise figura neroadă la fereastră!... Şi totul deoarece avusese isteţimea şi curajul să facă ceea ce trebuia făcut.

Iat-o pe Kalgan. A fost la marele Teatru Central – cel mai mare din Galaxie – şi a văzut *pe viu* unele dintre star-urile muzicii, renumite până şi în îndepărtata Fundaţie. A făcut cumpărături pe Calea Florilor, centru de modă în cea mai veselă lume din Spaţiu. Şi alesese singură, pentru că Homir nici nu voia să audă de aşa ceva. Vânzătoarele nu făcuseră nicio obiecţie atunci când îşi cumpărase rochiile lungi, strălucitoare, cu pliuri verticale care o făceau să pară atât de înaltă... Iar banii Fundaţiei aveau o valoare foarte, foarte mare. Homir îi dăduse o bancnotă de zece credite, iar atunci când o schimbase în „Kalgani" Kalganieni primise un teanc deosebit de gros.

Îşi rearanjase chiar şi părul – aproape scurt la spate, cu doua bucle sclipitoare pe fiecare tâmplă. Şi fusese tratat astfel încât părea mai auriu ca niciodată; pur şi simplu *strălucea*.

Dar *palatul*; era cel mai minunat lucru dintre toate. Ca să fim drepţi, Palatul Lordului Stettin nu era atât de măreţ şi de luxos ca teatrele, sau atât de misterios şi vechi ca palatul Catârului – din care până acum nu zăriseră decât turnurile pustii, atunci când zburaseră pe deasupra planetei – dar închipuie-ţi, un Lord adevărat. Era fascinată de splendoarea lui.

Şi nu era numai atât. Se afla chiar faţă în faţă cu Amanta Lordului. În mintea ei cuvântul începea cu

majusculă, pentru că ştia rolul pe care astfel de femei îl jucaseră în istorie; le ştia farmecul şi puterea. De fapt, se gândise adesea să devină şi ea o creatură atotputernică şi strălucitoare, dar în prezent amantele nu prea erau la modă în Fundaţie. Şi în plus, tatăl ei nu o va lăsa.

Desigur, Lady Callia nu se potrivea cu imaginea Arcadiei despre Amante. În primul rând, era cam plinuţă, şi nu părea deloc vicleană şi periculoasă. Era palidă şi mioapă. Avea o voce ascuţită în loc de una joasă, şi…

— Mai vrei nişte ceai, copilă? spuse Callia.

— Am să mai iau încă o ceaşcă, mulţumesc, graţia voastră.

Sau trebuia să spună înălţimea voastră? Arcadia continuă, cu amabilitate şi cu un aer de cunoscător:

— Purtaţi nişte perle minunate, milady.

(Pe ansamblu, „milady” părea cel mai potrivit.)

— Oh? Crezi?

Callia era uşor încântată. Le scoase de la gât şi începu să le legene.

— Îţi plac? Ţi le dau, dacă-ţi plac.

— Aoleu… vorbiţi serios…

Se trezi cu ele în mână, apoi le dădu înapoi, cu tristeţe.

— Tata nu ar fi de acord, spuse ea.

— Nu-i plac perlele? Dar sunt nişte perle foarte frumoase.

— Vreau să spun că nu ar fi de acord să le primesc cadou. El spune că nu este frumos să accepţi cadouri scumpe de la ceilalţi.

— Nu? Dar… ăsta l-am primit cadou de la Căţe… de la Primul Cetăţean. Crezi că am greşit acceptându-l?

Arcadia se înroşi:

— N-am vrut să spun…

Dar Callia se săturase de acest subiect. Lăsă perlele să cadă şi spuse:

— Tocmai voiai să-mi povesteşti despre Fundaţie. Te rog s-o faci acum.

Dintr-o dată, Arcadia nu mai ştiu ce să spună. Ce să povesteşti despre o lume plictisitoare la culme? Pentru ea,

Fundaţia era reprezentată de o suburbie, o casă confortabilă, neplăcuta cerinţă de a merge la scoală, monotonia neinteresantă a unei vieţi liniştite. Spuse, nehotărâtă:

— Cred că este aşa cum aţi văzut-o în video-cărţi.

— Aaa, vizionezi video-carţi? Pe mine mă apucă aşa o durere de cap atunci când încerc! Dar să ştii că întotdeauna mi-au plăcut poveştile video despre Comercianţi… oameni atât de puternici, de sălbatici! Întotdeauna au fost foarte interesante. Prietenul tău, Domnul Munn, este unul dintre ei? Nu pare prea sălbatic. Majoritatea Comercianţilor aveau bărbi, voci groase şi puternice, şi erau atât de autoritari cu femeile… nu ai aceeaşi impresie?

Arcadia împrumută un zâmbet de sticlă:

— Asta a fost demult, milady. Vreau să spun, atunci când Fundaţia era la început, Comercianţii au fost pionierii care au lărgit graniţele şi au adus civilizaţie restului Galaxiei. Am învăţat despre astea la şcoală. Dar acele vremuri au trecut. Nu mai avem Comercianţi; doar corporaţii, şi chestii din astea…

— Serios? Ce păcat! Şi atunci, cu ce se ocupă Domnul Munn, dacă nu e Comerciant?

— Unchiul Homir este bibliotecar.

Callia duse mâna la buze şi chicoti:

— Adică se ocupă de video-cărţi. Vai! Pare aşa o prostie pentru un om matur!

— Este un bibliotecar bun, milady, iar în Fundaţie este o ocupaţie foarte bine văzută.

Aşeză ceşcuţa iridescentă pentru ceai pe masa metalică de culoarea laptelui.

— Dar, draga mea copilă, spuse îngrijorată gazda sa, în niciun caz n-am vrut să te jignesc. Probabil că este un bărbat foarte *inteligent*. Am văzut în ochii lui, imediat ce l-am privit. Erau atât de… de *inteligenţi*! Şi trebuie să fie şi curajos, din moment ce vrea să viziteze palatul Catârului.

— Curajos?

Simţurile interioare ale Arcadei tresăriră. Asta aştepta! Curiozitatea! Curiozitatea! Întrebă, afişând o mare indiferenţă, privind absentă la vârful degetului mare:

— De ce trebuie cineva să fie curajos ca să dorească să viziteze palatul Catârului?

— Nu ştii?

Ochii Calliei se măriră, vocea îi coborî:

— Este blestemat. Atunci când a murit, Catârul a poruncit ca nimeni să nu intre acolo până când nu se formează Al Doilea Imperiu. Nimeni de pe Kalgan nu ar îndrăzni să calce pe domeniile acestui palat.

Arcadia cugetă la cele spuse:

— Dar asta-i superstiţie…

— Să nu mai spui aşa, zise Callia neliniştită. Căţeluş spune şi el la fel ca şi tine. El consideră însă că e mai bine să zici că nu-i superstiţie, ca să poată menţine controlul asupra poporului. Dar am observat că nu a intrat niciodată acolo. Şi nici Thallos, care a fost Prim Cetăţean înaintea lui Căţeluş.

O străbătu un gând, şi întrebă din nou, dând pe dinafară de curiozitate:

— Dar de ce vrea Domnul Munn să vadă Palatul?

Aici putea fi pus în funcţiune planul meticulos al Arcadiei. Ştia bine, din cărţile pe care le citise, că amanta domnitorului era adevărata putere din spatele tronului, că ea era sursa tuturor deciziilor. Prin urmare, dacă Unchiul Homir o să eşueze în faţa Lordului Stettin – şi era sigură că aşa se va întâmpla – va trebui să îndrepte lucrurile cu ajutorul Lady-ei Callia. Ca să fim drepţi, Lady Callia părea cam zăpăcită. Nu părea *deloc* isteaţă. Dar, în sfârşit, întreaga istorie a dovedit… Spuse:

— Există un motiv, milady… dar o să păstraţi secretul?

— Jur, spuse Callia.

Şi făcu gestul corespunzător jurământului pe deasupra pieptului său alb şi catifelat.

Gândurile Arcadiei erau cu o propoziţie înaintea vorbelor:

— Ştiţi, Unchiul Homir este o mare autoritate în ceea ce priveşte cronicile referitoare la Catâr. A scris o grămadă de cărţi despre el, şi crede că întreaga istorie Galactică s-a schimbat de când Catârul a cucerit Fundaţia.

— Nemaipomenit!

— El crede că Planul Seldon…

Callia bătu din palme:

— Am auzit de Planul Seldon. Filmele cu Comercianţi vorbeau întotdeauna de Planul Seldon. Se presupune că aranja lucrurile astfel încât Fundaţia să câştige mereu. Ştiinţa juca şi ea un rol, deşi n-am reuşit niciodată să-mi dau seama în ce fel. Mă plictisesc foarte repede atunci când trebuie să ascult explicaţii. Dar tu continuă, draga mea. Când vorbeşti tu, e altfel. Totul pare foarte clar.

— Ei bine, continuă Arcadia, vă daţi seama că atunci când Fundaţia a fost zdrobită de Catâr, Planul Seldon n-a funcţionat. Şi n-a funcţionat nici de-atunci încoace. Deci, cine va forma Al Doilea Imperiu?

— Al Doilea Imperiu?

— Da, trebuie să se formeze unul într-o zi, dar cum? Vedeţi, aici este problema. Şi acum intervine A Doua Fundaţie.

— *A Doua* Fundaţie?

Callia era complet pe dinafară.

— Da, ei sunt urmaşii lui Seldon, şi programează istoria. L-au oprit pe Catâr din cauză că era prematur, dar acum este posibil să sprijine Kalgan-ul.

— De ce?

— Deoarece Kalgan-ul oferă acum cea mai bună şansă pentru a deveni nucleul unui nou Imperiu.

Uşor neîncrezătoare, Lady Callia păru să îmbrăţişeze ideea:

— Deci *Căţeluş* o să formeze un nou Imperiu.

— Nu putem fi siguri. Unchiul Homir aşa crede, dar va trebui să vadă documentele Catârului pentru a afla.

— Va fi foarte complicat, spuse Callia nehotărâtă.

Arcadia se dădu bătută. Făcuse tot ce se putea face.

* * *

Lordul Stettin era într-o dispoziţie mai mult sau mai puţin turbată. Întâlnirea cu acel papă-lapte din Fundaţie fusese complet nesatisfăcătoare. Mai mult: fusese penibilă. Să fii stăpân absolut peste douăzeci şi şapte de lumi, şeful celei mai mari maşini de război din Galaxie, posesorul celei mai puternice ambiţii din univers… şi să stai să discuţi tâmpenii cu un anticar!

Ce chin!

Adică să violeze obiceiurile Kalgan-ului, nu-i aşa? Să permită unui nebun să scormonească în palatul Catârului, pentru a scrie o carte? Pentru cauza ştiinţei! Caracterul sacru al cunoaşterii! Galaxie Mare! Şi lozincile astea să-i fie aruncate în faţă pe tonul cel mai serios posibil? În plus – şi carnea i se înfioră uşor – mai era problema blestemului. Nu credea în blestem; niciun om inteligent n-ar crede. Dar dacă o să sfideze vreodată blestemul, o s-o facă pentru un motiv mai serios decât cele avansate de acel nebun.

— Ce *vrei*? lătră el.

Şi Lady Callia se făcu mică în cadrul uşii.

— Eşti ocupat?

— Da. Sunt ocupat.

— Dar nu e nimeni aici, Căţeluş. Putem vorbi un minut?

— Oh, Galaxie! Ce mai vrei? Grăbeşte-te.

Lady Callia vorbi cu greutate:

— Fetiţa mi-a spus că vor intra în palatul Catârului. Am zis că poate mergem şi noi cu ea. Trebuie să fie nemaipomenit înăuntru.

— Ţi-a spus ea aşa ceva? Ei bine, uite că n-o să intre, şi nici noi n-o să intrăm. Acum du-te şi vezi-ţi de treabă. M-am săturat de tine.

— Dar Căţeluş, de ce nu? Nu vrei să-i laşi? Fetiţa a spus că vei forma un Imperiu!

— Nu-mi pasă ce-a spus… Poftim?

Se repezi la Callia şi o apucă zdravăn de braţ deasupra cotului. Degetele i se adânciră în carnea moale.

— Ce ţi-a spus?

— Mă doare. Dacă te uiţi aşa la mine, nu pot să-mi aduc aminte ce-a spus.

O eliberă, şi ea rămase locului o clipă, frecând în van semnele roşii lăsate de mâna lui Stettin.

— Fetiţa m-a pus să promit că nu mai spun la nimeni, se smiorcăi ea.

— Îmi pare rău pentru tine. Să-mi spui! *Acum!*

— Păi, a spus că Planul Seldon s-a modificat şi că undeva mai există încă o Fundaţie care o să aibă grijă ca tu să formezi un Imperiu. Asta-i tot. A spus că Domnul Munn este un foarte mare savant, şi că în palatul Catârului se află dovada la ceea ce crede el. Asta-i tot ce-a spus. Eşti supărat?

Dar Stettin nu-i răspunse. Părăsi în grabă camera, lăsând-o pe Callia să privească în urma lui cu ochi speriaţi şi trişti. Înainte de a se scurge o oră, fură emise două ordine purtând pecetea oficială a Primului Cetăţean. Primul avu ca efect trimiterea în spaţiu a cinci sute de nave de luptă, în ceea ce oficial se numea „jocuri de război”. Al doilea avu efect asupra unui singur om, şi anume îl zăpăci de tot.

* * *

Homir Munn îşi terminase pregătirile de plecare atunci când îi fu adus la cunoştinţă cel de-al doilea ordin. Primea, bineînţeles, aprobarea oficială de a intra în palatul Catârului. Îl citi, îl reciti, şi nu manifestă altceva decât bucurie.

Dar Arcadia era încântată. Ea ştia ce se întâmplase.

Sau, în orice caz, aşa credea ea.

14. Nelinişte

Poli puse micul dejun pe masă, cu un ochi la aparatul care debita cu calm ştirile zilei. Treaba asta pe care o făcea ea era uşoară şi destul de eficientă. Din moment ce toate felurile de mâncare se împachetau steril în forme ce serveau ca vase cu unică întrebuinţare, datoria ei vizavi de micul dejun nu consta decât în a alege meniul, a pune felurile de mâncare pe masă, şi a arunca după aceea resturile.

Plescăi din limbă la vederea imaginilor transmise, şi murmură uşor:

— Off… ce răi sunt oamenii.

În replică, Darell nu scoase decât un „îhâm…”

Vocea ei căpătă tonul ascuţit şi strident pe care îl avea întotdeauna atunci când începea să se plângă de răul care exista în omenire:

— Ce mai vor şi nemernicii ăştia de Kalganezi…

Accentua a treia silabă şi îi dădu un „e” lung.

— … de se comportă în halul ăsta? Ai zice că vin să ofere pacea universală. Dar nu, mereu numai necazuri, şi iar necazuri. Ia, uite ce titlu: „Miting de Protest în Faţa Consulatului Fundaţiei.” Offf… dacă aş putea să le împrumut puţin din mintea mea! Ăsta-i necazul cu oamenii: pur şi simplu nu-şi mai aduc aminte. Pur şi simplu *nu* îşi mai aduc aminte, Dr. Darell… nu au deloc memorie. Uite la ultimul război după moartea Catârului – desigur, pe atunci nu eram decât o fetiţă – şi vai, câtă agitaţie şi câte nenorociri. Unchiul meu a fost omorât, şi avea doar douăzeci de ani, doi ani de când se căsătorise, şi o fetiţă. Mi-l aduc şi acum aminte… avea părul blond, şi o gropiţă în

bărbie. Am pe undeva un cub tridimensional cu el… Acum, fiica lui are şi ea un fiu în armată, şi dacă se întâmplă ceva… Am avut parte şi de raidurile de bombardament… şi bătrânii care mergeau cu schimbul în liniile de apărare stratosferică… îmi imaginez ce-ar fi fost în stare să facă dacă Kalganezii ar fi venit până acolo. Mama ne povestea despre raţionalizarea hranei, despre preţuri şi taxe. Era greu s-o scoţi la capăt în zilele alea. Ai putea crede că dacă oamenii ar avea un pic de bun simţ, n-ar dori niciodată să reînceapă aşa ceva; pur şi simplu, să nu mai aibă de-a face cu războiul. Eu bănuiesc că oamenii chiar nu vor; bănuiesc că până şi Kalganezii ar sta mai degrabă acasă, cu familiile, în loc să se plimbe aiurea în nave de război şi să fie omorâţi. Omul ăla îngrozitor, Stettin, el e de vină. Pe mine mă miră că oameni ca el sunt lăsaţi în viaţă. Îl omoară pe bătrânul… cum îl cheamă… Thallos, şi acum vine şi pretinde că este şef peste toţi. Şi pentru ce vrea să se lupte cu noi, nu ştiu. Nu poate decât să piardă… întotdeauna au pierdut. Poate că aşa e Planul, dar uneori stau şi-mi zic că e un plan rău, dacă are în el atâtea lupte şi atâtea crime… deşi nu pot să spun nimic despre Hari Seldon, care sunt sigură că ştie mult mai multe decât mine despre lucrurile astea, şi probabil că e o prostie din partea mea să îl judec. Şi *cealaltă* Fundaţie este tot atât de vinovată. *Ei* ar putea opri *acum* Kalgan-ul, pentru ca totul să fie în regulă. Oricum au s-o facă până la urmă, şi ar fi mai bine ca asta să se întâmple înainte de o nenorocire.

Doctorul Darell ridică privirea:

— Ai spus ceva, Poli?

Poli deschise larg ochii, apoi îi miji, înfuriată:

— Nimic, doctore, absolut nimic. Eu n-am nimic de spus. În casa asta, mai bine te strângi de gât decât să scoţi o vorbă. Faci treabă aici, faci treabă acolo, dar dacă încerci să scoţi un cuvânt…

Şi plecă, clocotind de mânie.

* * *

Plecarea ei îl impresionă pe Darell tot atât cât îl impresionase şi discursul.

Kalgan! Prostii! Un simplu duşman fizic! Ăştia au fost mereu învinşi!

Totuşi, nu se putea sustrage de la actuala criză de nebunie. Acum şapte zile, primarul îi ceruse să accepte postul de administrator al Cercetării şi Dezvoltării. Promisese că astăzi va da un răspuns.

Ei bine…

Se scutură, stingherit. Auzi, el! Totuşi, putea să refuze? Ar părea ciudat, şi nu îşi putea permite să pară ciudat. La urma urmelor, ce-i păsa lui de Kalgan? Pentru el nu exista decât un duşman. Dintotdeauna nu existase decât unul singur.

Pe când soţia sa mai trăia, era foarte mulţumit să se eschiveze de la datorie; să se ascundă. Acele lungi şi tăcute zile pe Trantor, cu ruinele trecutului în jurul lor! Tăcerea unei lumi distruse, şi uitarea totală!

Dar ea murise. Fuseseră împreună mai puţin de cinci ani, petrecuţi toţi din plin; iar după aceea, şi-a dat seama că nu va putea trăi în continuare decât luptând împotriva acelui duşman nedesluşit şi înspăimântător care îi răpise demnitatea de om, controlându-i destinul; care făcuse din viaţa lui o luptă mizerabilă împotriva unui sfârşit prestabilit; care făcea din tot universul o partidă de şah mortală şi plină de ură.

Spuneţi-i sublimare; el aşa îi spunea… dar asta îi dădea un sens vieţii.

Mai întâi la Universitatea din Santanni, unde lucrase împreună cu Dr. Kleise. Fuseseră cinci ani petrecuţi cu folos.

Totuşi, Kleise nu era decât un colecţionar de date. Nu putea reuşi în adevărata misiune. Iar atunci când Darell şi-a dat seama de asta, a decis că venise vremea să se despartă de el.

Kleise o fi lucrat poate în secret, dar avea totuşi nevoie de oameni care să lucreze pentru el, şi cu el. Avea pacienţi

cărora le investigase creierele. Avea o Universitate care îl sprijinea. Toate astea erau slăbiciuni.

Kleise nu putea înţelege acest lucru; iar el, Darell, nu i-l putea explica. Deveniră duşmani. Era bine; aşa şi trebuia. *Trebuia* să pară că a renunţat… în caz că cineva îl supraveghea.

În timp ce Kleise lucra cu diagrame, Darell lucra cu conceptele matematice ascunse bine în mintea sa. Kleise lucra cu mulţi; Darell cu nimeni. Kleise într-o Universitate; Darell, în liniştea unei case din suburbie.

Şi ajunsese foarte aproape.

Din punct de vedere al creierului, un om din A Doua Fundaţie era neobişnuit. Cel mai isteţ fiziolog, cel mai fin neurochimist, nu ar putea detecta nimic… totuşi, trebuia să existe o diferenţă. Şi din moment ce diferenţa era la nivel mental, *acolo* trebuia căutată.

Problemă: Fiind dat un om precum Catârul – nu există nicio îndoială că cei din A Doua Fundaţie aveau puterile Catârului, fie din naştere, fie dobândite – cu puterea de a detecta şi de a controla emoţiile omeneşti, deduceţi de aici care este circuitul electronic necesar şi deduceţi ultimele detalii ale unei encefalograme care în loc să îl ajute, îl va trăda.

Şi acum Kleise se întorsese în viaţa sa, prin persoana sârguinciosului său elev, Anthor.

Absurd! Absurd! Cu grafice şi cu diagrame ale unor oameni care fuseseră „lucraţi”. Învăţase să detecteze acest lucru cu cinci ani în urmă, dar ce folos! Avea nevoie de braţul care ţine unealta, nu de unealtă. Totuşi, trebuia să lucreze împreună cu Anthor, pentru că ăsta era cel mai discret mod de acţiune.

Aşa cum acum va deveni Administrator al Cercetării şi Dezvoltării. Era cel mai discret mod de acţiune! Astfel, se năştea o conspiraţie într-o conspiraţie.

Gândul la Arcadia îl încolţi preţ de o clipă, dar se scutură de el. Dacă ar fi fost singur, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dacă ar fi fost singur, nimeni nu ar fi fost vreodată pus în pericol, în afară de el însuşi. Dacă ar fi fost singur…

Simţi cum îi creşte mânia... împotriva lui Kleise, care murise, împotriva lui Anthor, care trăia, împotriva tuturor idioţilor bine intenţionaţi...

În sfârşit, îşi poate purta singură de grijă. Este o fetiţă foarte inteligentă.

Îşi poate purta singură de grijă?

Era ca o şoaptă în mintea sa...

* * *

Dar îşi putea purta singură de grijă!

În momentul în care Dr. Darell îşi spunea, amărât, că putea, ea stătea în anticamera austeră şi friguroasă a Biroului Executiv al Primului Cetăţean. Stătea acolo de o jumătate de oră, plimbându-şi încet ochii pe pereţi. Când intrase împreună cu Homir Munn, găsiseră la uşă două străji înarmate, care până atunci nu mai fuseseră acolo.

Acum era singură, şi simţea ostilitatea tuturor mobilelor din cameră. Pentru prima oară.

De ce oare?

Homir era împreună cu Lordul Stettin. Ei şi, ce era în neregulă?

Începea să se enerveze. În situaţiile asemănătoare din video-cărţi sau filme, eroul prevedea finalul, era pregătit pentru el atunci când venea, dar ea... ea stătea aşa, acolo. *Orice* se putea întâmpla. *Orice!* Iar ea stătea aşa, acolo.

Hai, înapoi. Aminteşte-ţi. Poate găseşti ceva.

Timp de două săptămâni, Homir a trăit aproape tot timpul în palatul Catârului. A luat-o şi pe ea o dată, cu aprobarea lui Stettin. Palatul era mare şi foarte mohorât, dându-se înapoi la atingerea vieţii pentru a zace adormit în amintirile încă limpezi, răspunzând paşilor cu bubuituri seci sau cu o zdrăngăneală puternică. Nu îi plăcuse.

Erau mai frumoase bulevardele mari şi vesele din capitală; teatrele şi spectacolele unei lumi mult mai sărace decât Fundaţia, şi cu toate acestea afişând mai mult lux.

Homir se întorsese seara, copleşit.

— Pentru mine, este o lume de vis, şoptise el. Dacă aş putea demonta palatul, piatră cu piatră, toate straturile de

aluminiu macrocelular… Dacă l-aş putea duce pe Terminus… Ce muzeu ar ieşi!

Părea să-şi fi pierdut şovăielile de la început. Acum era pasionat, strălucitor. Arcadia ştia asta, deoarece avea un indiciu sigur: în această perioadă, Homir nu se bâlbâise absolut deloc.

— Există rezumate ale documentelor Generalului Pritcher…, spusese el odată.

— Îl ştiu. A fost renegatul Fundaţiei, care a scotocit în toată Galaxia după A Doua Fundaţie, nu-i aşa?

— N-a fost chiar un renegat, Arkady. Catârul l-a Convertit.

— Ei, e acelaşi lucru.

— Pe Galaxie, scotoceala de care vorbeşti tu a fost muncă în zadar. Documentele originale ale Convenţiei Seldon care a înfiinţat ambele Fundaţii acum cinci sute de ani, nu fac decât o singură referire la A Doua Fundaţie. Spun că este plasată „la celălalt capăt al Galaxiei, pe Sfârşitul Stelei”. De la asta au trebuit să pornească Pritcher şi Catârul. Nu aveau nicio metodă prin care să recunoască A Doua Fundaţie, chiar dacă ar fi dat peste ea. Ce nebunie! Au documente…

Vorbea pentru sine, dar Arcadia îi sorbea cuvintele.

— … care acoperă o mie de lumi, deşi numărul lumilor cercetate trebuie să se fi apropiat de un milion. Iar noi nici măcar…

Arcadia interveni cu un şuier ferm:

— Şsşşt.

Homir îngheţă, apoi îşi reveni încet.

— Să nu vorbim, murmură el.

Iar acum, Homir era împreună cu Lordul Stettin şi Arcadia aştepta afară, singură, simţind cum sângele îi ţâşneşte din inimă fără niciun motiv. Ăsta era lucrul cel mai înspăimântător. Că nu părea să existe niciun motiv.

* * *

De cealaltă parte a uşii, Homir Munn trăia şi el într-un ocean de gelatină. Se lupta, cu furie, să nu se bâlbâie. Şi,

desigur, rezultatul era că nu prea reuşea să scoată două cuvinte clare unul după altul.

Lordul Stettin era îmbrăcat din cap până în picioare în uniformă. Doi metri, fălci late, nervos. Pumnii încleştaţi, aroganţi, dădeau forţă propoziţiilor sale.

— Poftim, ai avut la dispoziţie două săptămâni, şi vii la mine cu nimicuri. Hai, domnule, spune-mi cel mai rău lucru care mă aşteaptă. Armata o să-mi fie făcută fâşii-fâşii? Mă voi lupta şi cu stafiile din A Doua Fundaţie, pe lângă oamenii Primei Fundaţii?

— Vă... vă repet, milord, eu nu sunt p... pre... prezicător. N... Nu mai ştiu deloc... ce să fac.

— Sau vrei să te întorci să-ţi previi planeta? În adâncurile Spaţiului cu prefăcătoria ta! Vreau adevărul, altfel am să-l scot din tine cu măruntaie cu tot.

— Vă s... spun adevărul-adevărat, şi vă re... reamintesc, m... milord, că sunt cetăţean al Fundaţiei. N... nu vă puteţi atinge de mine fără să declanşaţi o furtună m... mai puternică decât ... credeţi.

Lordul de Kalgan râse zgomotos:

— O ameninţare de speriat copiii. O grozăvie cu care să pui pe fugă un idiot. Haide, Domnule Munn, am avut destulă răbdare cu tine. Te ascult de douăzeci de minute, timp în care m-ai plictisit cu tâmpenii. Probabil că te-au costat somnul de astă-noapte pentru a le compune. Efortul tău a fost inutil. Ştiu că te afli aici nu doar pentru a scormoni prin cenuşa moartă a Catârului şi pentru a aprinde tăciunii pe care-i mai găseşti... ai venit aici pentru ceva mai mult decât ai recunoscut. E adevărat?

Homir Munn nu reuşi să-şi ascundă groaza cumplită care îi creştea în ochi, la fel cum nu şi-ar fi putut reţine, în acel moment, respiraţia. Lordul Stettin văzu totul, şi îl pocni pe omul din Fundaţie peste umăr, astfel încât acesta se clătină sub lovitură, împreună cu scaunul pe care stătea.

— Bun. Acum hai să vorbim deschis. Tu cercetezi Planul Seldon. Ştii că nu mai este valabil. Ştii, probabil, că *eu* sunt acum inevitabilul învingător; eu şi moştenitorii mei. Păi bine, măi omule, ce mai contează cine formează Al Doilea

Imperiu, din moment ce îl formează? Istoria nu are favoriţi, nu-i aşa? Ţi-e frică să-mi spui? Ai văzut că-ţi cunosc misiunea.

Munn spuse, cu voce groasă.

— Ş… şi ce v… vreţi?

— Prezenţa ta. Nu vreau ca Planul să eşueze din prea multă încredere în mine însumi. Tu înţelegi chestiile astea mai bine decât mine; tu poţi descoperi unele fisuri care mie mi-ar scăpa. Haide, la sfârşit vei fi răsplătit; vei primi o parte importantă din pradă. De la Fundaţie, la ce te poţi aştepta? Să schimbe cursul istoriei şi, probabil, al unei înfrângeri inevitabile? Să lungească războiul? Sau este poate numai dorinţa patriotică de a muri pentru lumea ta?

— Eu… eu…

În cele din urmă, Homir se împotmoli în tăcere. Nu mai scoase niciun cuvânt.

— Vei rămâne, spuse Lordul de Kalgan sigur pe sine. Nu ai de ales. Ia stai…

O idee pe care aproape o uitase:

— Am informaţii că nepoata ta face parte din familia Baytei Darell.

Homir rosti un „Da” speriat. În situaţia în care era, nu se mai simţea în stare să spună decât adevărul.

— Este o familie importantă în Fundaţie?

Homir încuviinţă:

— N-ar ac… accepta să i se întâmple nimic rău.

— Rău! Nu fii idiot, omule; mă gândesc la cu totul altceva. Ce vârstă are?

— Paisprezece ani.

— Aşa deci! Ei bine, nici măcar A Doua Fundaţie, sau Hari Seldon însuşi, nu ar putea opri scurgerea timpului, şi nu ar putea împiedica fetele să devină femei.

Se întoarse deodată pe călcâie şi se repezi spre uşa ascunsă de o draperie, dând-o cu violenţă de perete.

Lady Callia privi la el clipind din ochi, şi spuse cu voce mică:

— Nu ştiam că eşti cu cineva.

— Ei, uite că sunt. Discut eu cu tine mai târziu, dar acum vreau să-ţi văd spinarea… şi mai repede!

Paşii ei se pierdură în grabă pe coridor.

Stettin se întoarse:

— Femeia asta este rămăşiţa unui interludiu care a durat prea mult. Dar care se va sfârşi în curând. Paisprezece ani, spui?

Homir se holbă la el cuprins de o nouă groază!

* * *

Arcadia tresări din cauza unei uşi care se deschise fără zgomot… sări în picioare atunci când prinse cu coada ochiului mişcarea. Degetul care o chema cu disperare nu primi multă vreme niciun răspuns. Apoi, ca replică la prudenţa pe care o impunea degetul alb şi tremurător, se apropie în vârful picioarelor.

Paşii lor erau ca o şoaptă stridentă pe coridor. Lady Callia o strângea de mână atât de tare încât o durea, însă cine ştie din ce motiv, nu avea nimic împotrivă să meargă cu ea. Cel puţin, de Lady Callia nu se temea.

Ce însemna oare asta?

Acum se aflau amândouă în budoar. Totul era roz pufos şi vată de zahăr. Lady Callia stătea sprijinită cu spatele de uşă:

— Ăsta era drumul nostru tainic spre camera mea. Ştii, de la biroul lui. Al lui, înţelegi.

Şi arătă cu degetul, ca şi cum numai gândul la el îi chinuia sufletul cu o spaimă de moarte.

— Ce noroc… ce noroc…

Pupilele mărite întunecaseră tot ceea ce era albastru în ochii ei.

— Puteţi să-mi spuneţi…, începu timid Arcadia.

Dar Callia începu să se agite frenetic:

— Nu, copilă, nu. Nu avem timp. Dă-ţi jos hainele. Te rog. Te rog. O să-ţi aduc altele, ca să nu fii recunoscută.

Intrase deja în dulap, aruncând tot felul de nimicuri într-o grămadă dezordonată pe podea, căutând înnebunită ceva

care să poată fi îmbrăcat de o fată astfel încât să nu devină o invitaţie vie la glume deşucheate.

— Uite, asta se potriveşte. Trebuie să se potrivească. Ai bani? Uite, ia-i pe toţi... şi astea.

Îşi despodobi urechile şi degetele.

— Du-te acasă... du-te acasă, la Fundaţia ta.

— Dar Homir... unchiul meu...

Protesta degeaba printre faldurile înăbuşitoare ale rochiei metalizate, luxoase şi parfumate, care îi era trasă pe cap.

— El nu o să plece. Căţeluş o să-l ţină pentru totdeauna, dar *tu* nu trebuie să mai rămâi. Of, dragă, nu înţelegi?

— Nu, spuse Arcadia străduindu-se să îşi păstreze echilibrul. *Nu* înţeleg.

Lady Callia îşi frământa puternic mâinile:

— Trebuie să te întorci pentru a-i preveni pe ai tăi că va fi război. Acum e clar?

Teroarea deplină părea, în mod paradoxal, să fi împrumutat luciditate gândurilor sale. Spunea vorbe care nu se potriveau deloc cu firea ei obişnuită.

— Haide acum!

Alt traseu! Pe lângă ofiţerii care priveau în urma lor. Aceştia nu văzură niciun motiv să oprească pe cineva care nu putea fi oprit – fără consecinţe neplăcute – decât de Lordul de Kalgan. Gărzile pocneau din călcâie şi prezentau armele atunci când ele două intrau sau ieşeau din camere.

Arcadia îşi trase răsuflarea doar de câteva ori în călătoria care părea să dureze ani... deşi de la primul semn cu degetul şi până în momentul în care se trezi în afara porţii exterioare, cu oameni, zgomot, şi trafic, nu trecuseră decât douăzeci şi cinci de minute.

Privi înapoi, cuprinsă deodată de o milă plină de teamă:

— Nu... nu ştiu de ce faceţi asta, milady, dar vă mulţumesc... Ce se va întâmpla cu Unchiul Homir?

— Nu ştiu, se văită cealaltă. Nu vrei să pleci odată? Du-te direct la cosmoport. Nu mai sta. Chiar în acest moment s-ar putea să te caute.

Totuşi, Arcadia zăbovi. Urma să-l părăsească pe Homir; şi, gândind la cele întâmplate, acum că simţea aerul de libertate în jurul ei, deveni bănuitoare:

— Şi ce vă pasă dumneavoastră dacă mă caută?

Lady Callia îşi muşcă buza de jos şi murmură:

— Nu pot explica unei fetiţe ca tine. N-ar fi indicat. În sfârşit, ai să creşti mare şi... eu l-am întâlnit pe Căţeluş pe când aveam şaisprezece ani. Nu pot să-ţi explic, înţelege-mă.

Avea în ochi o ostilitate aproape ruşinată.

Aluziile o îngheţară pe Arcadia. Şopti:

— Ce vă va face atunci când va afla?

— Nu ştiu, veni replica scheunată.

Şi Lady Callia îşi duse mâna la cap, părăsind-o aproape în fugă, înapoi pe aleea largă, spre palatul Lordului de Kalgan.

Dar pentru o secundă lungă cât eternitatea, Arcadia *tot* nu se mişcă. Pentru că în ultimul moment înainte de plecarea Lady-ei Callia, văzuse ceva. În acei ochi înspăimântaţi, răvăşiţi, se aprinsese preţ de o clipă – ca un fulger – o satisfacţie duşmănoasă.

O satisfacţie imensă, neomenească.

Se putea interpreta în fel şi chip o astfel de licărire a unei perechi de ochi, dar Arcadia era sigură pe ceea ce văzuse.

Acum alerga – nebuneşte – căutând cu disperare o cabină publică neocupată de unde să apese pe un buton pentru a chema un mijloc de transport.

Nu fugea de lordul Stettin; nici de el şi nici de haitele de oameni pe care le putea asmuţi să o caute... nici de toate cele douăzeci şi şapte de lumi pe care le stăpânea lordul, strânse într-un singur şi gigantic fenomen, lătrând în urma ei.

Fugea de o singură femeie, plăpândă, care o ajutase să fugă. De o creatură care o umpluse de bani şi bijuterii; care-şi riscase propria viaţă pentru a o salva pe ea. De o fiinţă despre care ştia, cu siguranţă şi definitiv, că era o femeie din A Doua Fundaţie.

* * *

Un aero-taxi sosi pe peron, şi se opri cu un păcănit uşor. Curentul de aer produs şterse faţa Arcadei şi îi agită părul de sub gluga îmblănită primită de la Callia.

— Unde să fie, Lady?

Luptă cu disperare să-şi îngroaşe vocea, să nu pară ca de copil:

— Câte cosmoporturi sunt în oraş?

— Două. La care doriţi?

— Care este mai aproape?

El o privi:

— Kalgan central, lady.

— Atunci la celălalt, te rog. Am bani.

Avea o bancnotă de douăzeci de Kalgani în mână. Valoarea bancnotei nu îi spunea nimic, dar taximetristul rânji aprobator.

— Cum spuneţi, lady. Linia de aero-taxiuri vă duce oriunde doriţi.

Îşi răcori obrazul lipindu-l de tapiţeria învechită. Luminile oraşului coborâră lin sub ea.

Ce să facă? *Ce să facă?*

În acel moment îşi dădu seama că era o fetiţă proastă, *proastă*, departe de tatăl ei, şi speriată. Ochii îi erau plini de lacrimi, şi adânc în gâtlej avea un mic şi neauzit strigăt, care o rănea pe dinăuntru. Nu se temea că o va prinde Lordul Stettin. Lady Callia va avea ea grijă. Lady Callia! Bătrână, grasă, proastă, dar îşi ţinea bine în frâu lordul. Oh, acum era foarte clar. *Totul* era clar.

Ceaiul în compania Calliei, la care se dăduse aşa de isteaţă. Deşteapta de Arcadia! Era ceva înăuntrul ei care suferea. Se ura. Ceaiul fusese aranjat, iar apoi Stettin fusese probabil astfel manevrat încât să-i permită lui Homir să inspecteze totuşi Palatul. *Ea*, ridicola Callia, dorise astfel. Şi aranjase să primească de la micuţa şi deşteapta de Arcadia o motivaţie, una care să nu ridice niciun fel de bănuială în mintea victimelor, şi care totuşi să presupună din partea ei un minim de implicare.

Atunci, de ce era liberă? Homir era prizonier, bineînţeles.

Doar dacă...

Doar dacă nu cumva se ducea înapoi pe Fundaţie pe post de momeală... o momeală care să-i predea pe ceilalţi în mâinile... *lor*.

Aşa că nu se putea întoarce în Fundaţie.

— Cosmoportul, lady.

Aero-taxiul se oprise. Ciudat! Nici măcar nu observase.

Ce lume de vis!

— Mulţumesc.

Îi dădu bancnota fără să se uite, ieşi pe uşă împleticindu-se, apoi alergă pe trotuarul flexibil.

Lumini. Bărbaţi şi femei, nepăsători. Panouri mari şi strălucitoare pentru informaţii, cu figuri animate ce indicau fiecare navă care sosea sau pleca.

Unde se ducea? Nu-i păsa. Ştia doar că nu se întoarce în Fundaţie! Oriunde altundeva era bine.

Oh, slavă lui Seldon pentru acel moment de scăpare... acea ultimă fărâmă de secundă în care Callia s-a plictisit de jocul ei, pentru că avea de-a face doar cu un copil, şi a lăsat satisfacţia să ţâşnească din ea.

Apoi se petrecu încă ceva în Arcadia, ceva care se agitase şi se frământase în străfundul creierului, de când începuse fuga... ceva care ucise pentru totdeauna vârsta de paisprezece ani din ea.

Şi îşi dădu seama că *trebuia* să scape.

Asta, mai presus de toate. Chiar dacă ei i-ar descoperi pe toţi conspiratorii din Fundaţie; chiar dacă l-ar descoperi şi pe tatăl ei; nu putea, nu îndrăznea, să rişte un avertisment. Nu îşi putea risca viaţa – niciun pic – chiar dacă în talerul celalalt al balanţei atârna Terminus-ul. Ea era cea mai importantă persoană din Galaxie. Ea era *singura* persoană importantă din Galaxie.

Ştia asta, şi stătea în faţa maşinii de bilete, întrebându-se unde să meargă.

Pentru că în întreaga Galaxie, ea şi numai ea, în afara *lor*, ştia unde se află A Doua Fundaţie.

TRANTOR – ... Pe la mijlocul Inter-Regnum-ului, Trantor-ul era o umbră. Printre imensele ruine, trăia o micuţă comunitate de fermieri...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

15. Prin grilă

Nu există nimic, şi niciodată nu a existat ceva care să dea aceeaşi senzaţie ca un cosmoport aglomerat aflat la periferia capitalei unei planete cu populaţie numeroasă. Acolo sunt maşini uriaşe, puternice, care se odihnesc în lăcaşurile lor. Dacă-ţi alegi bine momentul, poţi vedea imaginea impresionantă a uriaşului care se scufundă pentru a merge la odihnă, sau imaginea unui balon de oţel care se îndreaptă iute spre cer, imagine care-ţi ridică părul în cap. Toate aceste mişcări nu implică niciun fel de zgomot. Puterea motoare este dată de curgerea nucleonilor care se îndreaptă spre aranjamente mai compacte.

Cât despre suprafaţă, ne-am referit deja la nouăzeci şi cinci la sută din cosmoport. O suprafaţă de multe mile pătrate, destinată maşinilor, oamenilor care le deservesc, şi calculatoarelor care deservesc şi maşinile, şi oamenii.

Doar cinci la sută din cosmoport este lăsat în stăpânirea torentelor de oameni care trebuiesc duşi spre toate stelele din Galaxie. Foarte puţini se opresc pentru a lua în considerare întreaga urzeală tehnologică ce împânzeşte coridoarele. Poate că unii dintre aceştia se înfioară gândindu-se la miile de tone reprezentate de oţelul care aterizează, şi care pare atât de mic de la distanţă. Să ne imaginăm că unul dintre aceşti cilindri gigantici ar rata fascicolul de dirijare şi s-ar zdrobi la o jumătate de milă de punctul în care ar fi trebuit să aterizeze… poate chiar peste acoperişul din fibră de sticlă al imensei săli de aşteptare… în acest caz, doar o ceaţă subţire de vapori organici şi ceva cenuşă de fosfaţi ar mai rămâne pentru a marca fosta existenţă a câtorva mii de oameni.

Însă aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată, cu actualele echipamente de protecţie; şi doar cineva afectat grav de nevroză ar putea insista mai mult de un moment asupra acestei posibilităţi.

Şi atunci, la *ce* se gândesc ei? Vedeţi, ei nu formează o simplă mulţime de oameni. Este o mulţime care are un scop. Acest scop pluteşte deasupra lor, şi face atmosfera mai densă. Se formează linii de aşteptare; părinţii îşi strâng copiii lângă ei; munţii de bagaje sunt manevraţi cu precizie… oamenii *merg* undeva.

Închipuiţi-vă atunci completa izolare psihică a unei părţi din această mulţime uriaşă, dacă nu ar şti unde să meargă; dar care în acelaşi timp simte mai intens decât toţi ceilalţi nevoia de a merge undeva; oriunde! Sau aproape oriunde!

Chiar în absenţa telepatiei sau al oricărui contact mental banal, există în atmosferă o disonanţă destul de puternică, o stare de spirit subtilă, suficientă pentru a te duce la disperare.

Suficientă? Glumiţi! Te copleşeşte, te ia pe sus, te îneacă.

Arcadia Darell, îmbrăcată în hainele altcuiva, stând pe planeta altcuiva, într-o situaţie care nu era a ei, părând luată parcă din viaţa altcuiva, tânjea după siguranţa unui adăpost. De fapt, nu îşi dădea seama că asta îşi dorea. Ştia doar că lipsa aceasta de intimitate pe care o experimenta acum reprezenta pentru ea un mare pericol. Îşi dorea un adăpost undeva… undeva departe… undeva într-un ungher neexplorat al Galaxiei… unde să n-o mai caute nimeni, niciodată.

Dar iat-o acolo, o fată de paisprezece plus, obosită ca o babă de optzeci plus, speriată ca un copil de cinci minus.

Care străin dintre sutele ce se frecau de ea în trecere – se frecau la propriu, le putea simţi atingerea – făcea parte din A Doua Fundaţie? Care străin ar fi în stare să nu o ajute, ci dimpotrivă, să o distrugă pe loc pentru vina ei că aflase – singurul lucru pe care-l aflase – unde se găsea A Doua Fundaţie?

Vocea care o izbi fu ca un fulger îngheţându-i ţipătul din gâtlej şi transformându-l într-un icnet neauzit.

— Ascultă domnişoară, spuse iritată vocea, ai de gând să foloseşti maşina de bilete, sau stai aşa, acolo?

Abia atunci îşi dădu seama că stătea în faţa unei maşini de bilete. Pui o bancnotă cu valoare mare într-un locaş, şi dispare. Apeşi butonul de sub destinaţia pe care ai ales-o, şi iese un bilet împreună cu restul exact, calculat de un echipament electronic care nu greşeşte niciodată. Este ceva foarte simplu, şi nu există niciun motiv pentru ca cineva să se moşmondească cinci minute în faţa ei.

Introduse o bancnotă de două sute de credite în locaş, şi descoperi deodată butonul pe care scria „Trantor”. Trantor, capitala Imperiului care murise – planeta pe care se născuse. Îl apăsă, ca în vis. Nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că începură să clipească nişte cifre roşii: 172,18… 172,18… 172,18…

Era suma care mai trebuia introdusă. Alte două sute de credite. Un bilet fu scuipat afară. Se desprinse la atingerea cu degetele fetei, şi restul de bani se prăvăli în urma lui.

Luă restul şi fugi. Îl simţi pe omul din spate presând-o, nerăbdător să ajungă la maşină, dar se răsuci şi reuşi să scape. Nu privi în urmă.

Totuşi, unde să fugă? Toţi îi erau duşmani.

Fără să-si dea prea bine seama, se uita la semnele strălucitoare şi uriaşe care pluteau în aer: *Steffani*, *Anacreon*, *Fermus*… era chiar şi unul rotund, *Terminus*, şi privea cu jind la el, dar nu îndrăznea…

Contra unei sume derizorii ar fi putut închiria un dispozitiv de îndrumare care se regla pentru destinaţia dorită şi care, dacă l-ar fi băgat în poşetă, s-ar fi putut face auzit numai pentru ea, cu cincisprezece minute înainte de decolare. Dar chestiile astea sunt pentru oameni care se află în siguranţă; care se pot opri pentru a se gândi la ele.

Apoi, încercând să privească în două direcţii simultan, intră cu capul într-un abdomen moale. Simţi icnetul şi mormăitul, apoi o mână care o apucă de braţ. Se suci cu

disperare, dar îi lipsea suflul pentru a scoate mai mult decât un mieunat jalnic din fundul gâtului.

Cel care o prinsese o ţinu strâns şi aşteptă. Încet, Arcadia reuşi să se reculeagă şi ridică privirea spre el. Era cam grăsuţ şi cam scund. Părul alb şi bogat, dat pe spate într-o pieptănătură pretenţioasă, nu se potrivea deloc cu faţa rotundă şi îmbujorată care-şi striga prin toţi porii originea rurală.

Bărbatul spuse în cele din urmă, îmboldit de o curiozitate sinceră:

— Ce s-a întâmplat? Pari speriată.

— Îmi pare rău, spuse Arcadia tulburată la culme. Trebuie să plec. Mă scuzaţi.

Dar el nu o luă deloc în seamă:

— Fii atentă, fetiţo. O să pierzi biletul.

Şi i-l luă dintre degetele neputincioase, privindu-l pe toate părţile.

— Am bănuit eu, spuse.

Apoi zbieră, ca un taur:

— *Mammmăăăă!*

Imediat apăru lângă el o femeie, puţin mai scundă, puţin mai rotundă, puţin mai îmbujorată. Îşi răsucea cu degetul o buclă răzleaţă de păr gri, pe care o împinse sub pălăria demodată.

— Tată, spuse ea mustrător, de ce ţipi într-o aglomeraţie ca asta? Se uită oamenii la tine de parcă ai fi nebun. Ce, te crezi la fermă?

Şi zâmbi călduros spre Arcadia, care stătea mută.

— Are nişte maniere de urs, adăugă ea.

Apoi, aspru:

— Tată, dă-i drumul fetiţei. Ce faci?

Însă Tata flutură spre ea biletul:

— Uite, merge şi ea pe Trantor.

Faţa Mamei se lumină dintr-o dată:

— Eşti de pe Trantor? Tată, ţi-am spus să-i dai drumul la braţ.

Aduse în faţă valiza supraîndesată şi, cu o presiune uşoară dar fermă, o sili pe Arcadia să se aşeze pe ea.

— Aşează-te, spuse ea, şi odihneşte-ţi picioruşele. Deabia peste o oră vine o navă, şi banchetele sunt ocupate de haimanale adormite. Eşti de pe Trantor?

Arcadia inspiră adânc şi se dădu bătută. Spuse, cu vocea înecată:

— Acolo m-am născut.

Mama pocni bucuroasă din palme:

— Suntem aici de o lună, şi până acum n-am întâlnit pe nimeni de acasă. Îmi pare foarte bine. Părinţii tăi...

Privi absentă în jur.

— Nu sunt cu părinţii, spuse Arcadia cu prudenţă.

— Singurică? O fetiţă ca tine?

Mama era în acelaşi timp plină de indignare şi de simpatie:

— Cum se poate aşa ceva?

— Mamă, o trase Tata de mânecă, lasă-mă să-ţi explic eu. Ceva este în neregulă. Cred că este speriată.

Vocea lui, deşi era clar că se dorea a fi o şoaptă, fu auzită perfect de Arcadia.

— Alerga – mă uitam la ea – şi nu se uita încotro. Înainte să mă pot da la o parte din drum, s-a ciocnit de mine. Şi ştii ce? Cred că are necazuri.

— Mai taci din gură, Tată. De tine, oricine se poate ciocni.

Se aşeză lângă Arcadia, pe valiza care scârţâi copleşită de greutatea adăugată, şi îşi puse braţul pe umărul tremurând al fetiţei.

— Fugi de cineva, scumpo? Spune-mi, nu-ţi fie frică. Am să te ajut.

Arcadia întoarse privirea spre ochii gri şi duioşi ai femeii, şi îşi simţi buzele tremurând. O parte a creierului îi spunea ca aceştia erau oameni de pe Trantor, care ar putea-o lua cu ei, care ar putea-o ajuta să rămână pe planetă până când se va hotărî ce să facă în continuare, unde să meargă. Iar altă parte a creierului îi spunea, mult mai puternic, într-un talmeş-balmeş de neînţeles, că nu îşi

amintea de mămica ei, că obosise luptându-se cu universul, că nu dorea decât să se facă mică, ghem, şi nişte braţe blânde să o cuprindă, că dacă mămica ei ar fi trăit, atunci ar fi putut… ar fi putut…

Şi, pentru prima oară în acea seară, plânse; plângea ca un copilaş, şi era bucuroasă că plângea; agăţându-se strâns de rochia demodată şi udând-o într-un colţ, în timp ce braţe duioase o ţineau strâns şi o mână blândă îi mângâia buclele.

Tata stătea neajutorat în picioare, privind perechea, bâjbâind grăbit după o batistă care, după ce fu găsită, îi fu smulsă din mână. Mama îl preveni din priviri să tacă din gură. Mulţimea trecea pe lângă micul grup cu indiferenţa pe care o manifestă întotdeauna mulţimile. Erau efectiv singuri.

În cele din urmă, plânsul încetă, şi Arcadia zâmbi anemic în timp ce-şi tampona ochii roşii folosindu-se de batista împrumutată.

— Uff, ce porcărie, şopti ea. Eu…

— *Şşt. Şşt.* Nu vorbi, spuse Mama, stai jos şi odihneşte-te un pic. Recapătă-ţi suflul. Apoi spune-ne ce s-a întâmplat, şi ai să vezi că o să aranjăm noi, şi totul va fi în regulă.

Arcadia încercă să-şi adune una lângă alta puterile de a judeca. Nu le putea spune adevărul. Nu putea spune nimănui adevărul… Totuşi, era prea sleită pentru a mai putea inventa o minciună credibilă.

— Acum mă simt mai bine, şopti ea.

— Bine, spuse Mama. Acum spune-mi care este necazul. N-ai făcut nicio prostie? Bineînţeles, orice-ai fi făcut, noi te vom ajuta; dar spune-ne adevărul.

— Pentru un prieten de pe Trantor, facem orice, spuse Tata cu voie bună. Nu-i aşa, Mamă?

— Mai taci din gură, Tată, veni răspunsul fără răutate.

Arcadia scotocea în poşetă. Bine că măcar atâta lucru îi mai rămăsese după rapida schimbare de haine impusă în

apartamentul Lady-ei Callia. Găsi ceea ce căuta, şi îl dădu Mamei.

— Astea sunt actele mele, spuse ea cu modestie.

Era un pergament sintetic, strălucitor, înmânat de către ambasadorul Fundaţiei în ziua sosirii, şi contrasemnat de către oficialul corespunzător de pe Kalgan. Era mare, înflorit, şi impresionant. Mama îl privi neajutorată şi îl trecu în mâinile Tatei, care îi parcurse conţinutul mişcând sugestiv din buze.

— Eşti din Fundaţie? întrebă el.

— Da. Dar m-am născut pe Trantor. Vedeţi că scrie…

— Aha. Mie mi se pare în regulă. Te cheamă Arcadia, aşa-i? Un nume Trantorian frumos. Dar unde este unchiul tău? Scrie aici că ai venit împreună cu Homir Munn, unchi.

— A fost arestat, spuse Arcadia cu tristeţe.

— Arestat! vorbiră amândoi în acelaşi timp.

— Pentru ce? întrebă Mama. A făcut ceva?

Arcadia scutură din cap:

— Nu ştiu. Veniserăm doar în vizită. Unchiul Homir avea treabă cu Lordul Stettin, dar…

Nu făcu niciun efort să dea din umeri. Îi veni de la sine.

Tata era impresionat:

— Cu Lordul Stettin. Mm-m-m, unchiul tău este probabil o persoană importantă.

— Nu ştiu care era problema, dar Lordul Stettin voia ca *eu* să rămân…

Îşi aduse aminte de ultimele cuvinte ale Lady-ei Callia, care acum îi erau de folos. Din moment ce Lady Callia, după toate probabilităţile, era o expertă, povestea mergea spusă încă o dată.

Se opri, şi Mama întrebă, curioasă:

— De ce tu?

— Nu ştiu foarte bine. El… el voia să luăm cina împreună, singuri, dar am spus nu, pentru că voiam să vină şi Unchiul Homir. Se uita ciudat la mine, şi mă ţinea de umăr.

Gura Tatei se deschise puţin, dar Mama se înroşi deodată şi izbucni, mânioasă:

— Ce vârstă ai, Arcadia?

— Paisprezece şi jumătate, aproape.

Mama inspiră puternic şi spuse:

— Oameni ca ăştia n-ar trebui lăsaţi în viaţă. Câinii de pe stradă sunt mai buni decât el. De el fugeai, nu-i aşa, draga de tine?

Arcadia confirmă.

— Tată, spuse Mama, te duci direct la Informaţii şi afli exact când vine la dană nava spre Trantor. Grăbeşte-te!

Dar Tata făcu un pas şi se opri. Cuvinte metalice răsunară puternic undeva, deasupra, şi cinci mii de perechi de ochi tresăriră privind în sus.

„Bărbaţi şi femei,” se spunea cu o voce tăioasă. „Cosmoportul este percheziţionat în căutarea unui evadat periculos, şi este în acest moment încercuit. Nimeni nu poate intra, nimeni nu poate pleca. Percheziţia se va efectua însă în mare viteză şi nicio navă nu va sosi şi nu va pleca în acest interval, aşa încât nu veţi pierde nava. Repet, nimeni nu va scăpa nava. Acum vom coborî grila. Nimeni nu va ieşi din pătratul în care se află până când nu se retrage grila, altfel vom fi obligaţi să folosim biciurile neuronice.”

În timpul acelui interval mai scurt de un minut în care vocea dominase vasta cupolă a sălii de aşteptare, Arcadia nu s-ar fi putut mişca, chiar dacă tot răul din Galaxie s-ar fi concentrat într-o sferă şi s-ar fi năpustit asupra ei.

Nu o puteau căuta decât pe ea. Nici nu avea nevoie să-şi formuleze ideea ca un gând atât de concret. Dar de ce…

Callia îi aranjase evadarea. Iar Callia era din A Doua Fundaţie. Atunci, pentru ce o căutau acum? A eşuat Callia? *Ar fi putut* Callia să eşueze? Sau făcea şi asta parte din plan, ale cărui detalii îi scăpau?

Într-o pornire confuză, care durǎ o clipă, dori să sară şi să strige că se predă; că o să meargă cu ei, că… că…

Dar Mama o apucă de încheietură:

— Repede! Repede! Să mergem la toaletă înainte ca ei să înceapă.

Arcadia nu înţelegea. Dar o urmă orbeşte. Se strecură prin mulţimea împietrită, auzind încă ecoul ultimelor cuvinte ale vocii.

Grila cobora, iar Tata, cu gura deschisă, o privea venind. Auzise şi citise despre ea, dar nu mai trăise până atunci această experienţă. Strălucea în aer, un şir de fascicule radiante întretăiate, care înroşeau aerul şi creau o reţea de lumină strălucitoare şi inofensivă.

Întotdeauna cobora încet de sus, ca o plasă, cu toate implicaţiile psihologice înspăimântătoare ale unei capcane.

Erau acum la nivelul taliei, pătrate cu latura de trei metri. În pătratul său, Tata se trezi singur, deşi pătratele alăturate erau aglomerate. Se simţea foarte izolat, dar ştia că a se deplasa în alt grup pentru a căpăta un anonimat mai mare însemna să traverseze una dintre acele linii strălucitoare, să declanşeze o alarmă, şi să fie lovit de un bici neuronic.

Aşteptă.

Putu să desluşească, pe deasupra capetelor mulţimii care aştepta într-o linişte nefirească, agitaţia îndepărtată stârnită de şirul de poliţişti cercetând uriaşul spaţiu, pătrat cu pătrat.

Trecu destul timp până când o uniformă păşi în pătratul său şi îşi notă cu grijă coordonatele în carnetul oficial.

— Actele!

Tata îi înmână actele, care fură răsfoite cu o mişcare expertă.

— Sunteţi Preem Palver, născut pe Trantor, de o lună pe Kalgan, vă întoarceţi pe Trantor. Răspundeţi cu da sau cu nu.

— Da, da.

— Cu ce treburi pe Kalgan?

— Sunt reprezentantul comercial al unei cooperaţii fermiere. Am negociat nişte contracte cu Departamentul Agriculturii de pe Kalgan.

— Aha. Sunteţi împreună cu nevasta? Unde este? Văd că apare în acte.

— Da. Nevasta mea este la…

Arătă cu degetul.
— Hanto, răcni poliţistul.
I se alătură încă o uniformă.
Primul spuse, agasat:
— Pe Galaxie, încă o femeie acolo. Cred că e o aglomeraţie cumplită. Scrie-i numele.
Îi dădu nişte hârtii, şi îi arătă unde să scrie.
— Mai e cineva cu dumneavoastră?
— Nepoata mea.
— Nu apare în acte.
— A venit separat.
— Şi unde este? Lăsaţi-o baltă, ştiu. Scrie şi numele nepoatei, Hanto. Cum o cheamă? Scrie: Arcadia Palver. Să staţi aici, Palver. Ne vom ocupa de femei înainte de a pleca.
Tata aşteptă o eternitate. Apoi, mult, mult timp după aceea, Mama se îndreptă spre el ţinând-o strâns pe Arcadia de mână, şi cu cei doi poliţişti în urma ei.
Intrară în pătratul Tatei, iar unul dintre ei spuse:
— Femeia asta guralivă este nevasta dumneavoastră?
— Da, domnule, spuse Tata împăciuitor.
— Atunci faceţi bine şi spuneţi-i că s-ar putea să aibă necazuri dacă mai vorbeşte cu poliţia Primului Cetăţean aşa cum a făcut-o până acum.
Îşi îndreptă furios umerii:
— Aceasta este nepoata dumneavoastră?
— Da, domnule.
— Vreau să-i văd actele.
Privindu-şi soţul drept în ochi, Mama dădu din cap, încet şi ferm.
Pauză scurtă, după care Tata spuse cu un zâmbet slab:
— Nu cred că pot face asta.
— Cum adică nu puteţi?
Poliţistul întinse o mână aspră:
— Daţi-le.
— Imunitate diplomatică, spuse încet Tata.
— Cum adică?
— V-am spus că sunt reprezentantul comercial al cooperaţiei fermiere. Sunt acreditat de guvernul din Kalgan

ca reprezentant oficial din străinătate, şi hârtiile mele dovedesc acest lucru. Vi le-am arătat, şi doresc să nu mai fiu deranjat.

Preţ de o clipă, poliţistul rămase uluit.

— Trebuie să vă verific documentele. Am primit ordin.

— Pleacă, interveni Mama cu brutalitate. Când o să avem nevoie de tine o să te chemăm noi, măi... măi... *terchea-berchea*.

Poliţistul strânse din buze:

— Nu-i scăpa din ochi, Hanto. Mă duc după locotenent.

— Rupe-ţi un picior! strigă Mama în urma lui.

Cineva râse, dar se opri imediat.

Percheziţia se apropia de sfârşit. Mulţimea devenea periculos de agitată. De la coborârea grilei trecuseră patruzeci şi cinci de minute, şi asta era prea mult. În consecinţă, Locotenentul Dirige îşi croi grăbit drum prin mulţimea densă.

— Ea e fata? întrebă plictisit.

O privi, şi corespundea descrierii. Toate astea, pentru un copil!

— Actele, vă rog! spuse el.

— V-am mai explicat..., începu Tata.

— Ştiu ce aţi explicat, şi îmi pare rău, spuse locotenentul, dar eu am primit nişte ordine, şi nu am ce face. Dacă după aceea doriţi să faceţi o plângere, nu vă opreşte nimeni. Până atunci, însă, voi folosi şi forţa dacă este nevoie.

Pauză. Locotenentul aştepta, răbdător.

Apoi Tata spuse, încet:

— Dă-mi actele, Arcadia.

Arcadia, panicată, dădu din cap că nu, dar Tata făcu şi el o mişcare cu capul, adică ba da:

— Nu te teme, dă-mi-le.

Le întinse neajutorată, şi documentele ajunseră în alte mâini. Tata le deschise, le privi, apoi le întinse şi el. Locotenentul le cercetă cu atenţie. O clipă lungă, îşi ridică ochii şi şi-i puse pe Arcadia, apoi închise carneţelul cu o mişcare bruscă.

— În regulă, spuse el. În regulă, băieţi.

Plecă. În două minute, poate puţin mai mult, grila dispăru, şi vocea de deasupra lor le semnală întoarcerea la normalitate.

Arcadia spuse:

— Cum… cum…

— Şşşt, spuse Tata. Nu mai scoate niciun cuvânt. Hai mai bine să mergem la navă. În curând o să ajungă la dană.

* * *

Se aflau în navă. Aveau o cabină separată, şi o masă separată în sala de mese. Erau deja la doi ani-lumină depărtare de Kalgan, şi Arcadia îndrăzni să abordeze din nou subiectul.

— Dar ei *pe mine* mă căutau, Domnule Palver, spuse ea, şi desigur că au primit o descriere precisă. De ce m-au lăsat să plec?

Tata zâmbi larg, pe deasupra fripturii de vacă:

— Păi, a fost simplu, Arcadia. Atunci când eşti obişnuit să tratezi cu agenţi, cu cumpărători şi cu cooperative rivale, înveţi nişte şmecherii. Eu am avut douăzeci de ani sau mai mult la dispoziţie pentru a le învăţa. Vezi tu, copilă, atunci când locotenentul a deschis actele, a găsit înăuntru o bancnotă de cinci sute de credite, împăturită. Simplu, nu-i aşa?

— Am să vă dau banii înapoi… Serios, am mulţi bani.

— Ei…

Faţa largă a Tatei se sparse într-un zâmbet stingherit, refuzând:

— Pentru o puştoaică de la ţară ce eşti…

Arcadia insistă:

— Dar dacă ar fi luat banii şi m-ar fi capturat totuşi? Şi m-ar fi acuzat de tentativă de mituire?

— Şi să renunţe la cinci sute de credite? Fetiţo, cunosc oamenii mai bine decât tine.

Dar Arcadia ştia că *nu* îi cunoştea mai bine decât ea. Nu pe *aceşti* oameni. Noaptea, în pat, se gândi din nou, cu atenţie, şi *fu sigură* că niciun fel de mită nu ar fi împiedicat

un locotenent de poliţie să o prindă, decât dacă aşa era prevăzut. Ei *nu voiau* să o prindă, deşi se prefăcuseră totuşi că voiau.

De ce? Ca să fie siguri că pleacă? Spre Trantor? Perechea asta greoaie şi inimoasă de care se lipise acum, era un instrument în mâna celei de-A Doua Fundaţii? Un instrument la fel de neajutorat ca şi ea însăşi?

Sigur că da!

Oare?

Totul era atât de inutil! Cum putea să-i înfrunte? Se părea că nu mai avea scăpare, nu putea face decât ceea ce dorea acea putere teribilă.

Totuşi, trebuia să-i păcălească. *Trebuia! Trebuia! Trebuia!*

16. Începutul războiului

Din motive necunoscute, sau necunoscute locuitorilor Galaxiei în momentul despre care discutăm, Timpul Intergalactic Standard îşi defineşte unitatea fundamentală – secunda – ca fiind intervalul în care lumina străbate 299.776 kilometri. 86.400 de secunde înseamnă, prin convenţie, o Zi Intergalactică Standard; şi 365 de zile înseamnă un An Intergalactic Standard.

De ce 299.776?… Sau 86.400?… Sau 365?

Tradiţia, spun istoricii, evitând întrebarea. Din cauza unor relaţii numerice misterioase, spun misticii, ocultiştii, numerologii, metafizicienii. Din cauză că planeta din care se trage întreaga omenire avea perioade de rotaţie şi de revoluţie care au determinat aceste relaţii, spun foarte puţini.

Nimeni nu ştie cu adevărat.

Oricum, data la care nava Fundaţiei, *Hober Mallow*, s-a întâlnit cu escadra Kalganiană condusă de *Neînfricatul* şi, refuzând o percheziţie la bord, a fost lovită şi transformată într-o epavă fumegândă, a fost 185, 11.692 E.G. Adică a 185-a zi a celui de-al 11.692-lea an al Erei Galactice, care începea cu înscăunarea primului împărat al vechii dinastii Kamble. Sau 185, 419 N.S. – adică al 419-lea an de la naşterea lui Seldon… sau 185, 348 E.F. – adică al 348-lea an de la întemeierea Fundaţiei. Pe Kalgan era 185, 56 P.C. – adică al 56-lea an de la întemeierea titlului de Prim Cetăţean, de către Catâr. În orice caz, din comoditate, s-a convenit ca anul să aibă acelaşi număr de zile, indiferent de ziua în care începea era.

Şi, în plus, pentru toate milioanele de lumi ale Galaxiei, existau milioane de ore locale, bazate pe mişcarea astrelor din imediata lor vecinătate.

Dar orice ai alege: 185, 11.692 – 419 – 348 – 56… sau altceva, asta a fost ziua la care s-au referit mai târziu istoricii, când au vorbit despre începutul războiului Stettinian.

Însă pentru Dr. Darell, toate astea nu contau. Pentru el era, foarte simplu şi foarte precis, a treizeci şi doua zi de când Arcadia părăsise Terminus-ul.

Cât îl costa pe Dr. Darell să-şi păstreze aparenţa de calm, nimeni nu ştie.

Dar Elvett Semic credea că ştie. Era un bătrân căruia îi plăcea să spună că membranele sale neuronice se calcinaseră în asemenea hal încât procesele gândirii deveniseră rigide şi greoaie. Invita pe toţi (se pare că îi făcea chiar plăcere) la subestimarea generală a puterilor sale decadente, fiind primul care râdea de ele. Dar faptul că îi slăbise vederea nu însemna că ochii săi nu vedeau; pentru că nu mai era sprintenă, nu însemna că mintea lui nu avea experienţă şi nu era înţeleaptă.

Îşi strâmbă buzele subţiri şi spuse:

— De ce nu faci ceva?

Vorbele fură ca o lovitură fizică pentru Darell. Aproape că se contorsiona. Spuse, morocănos:

— Unde rămăsesem?

Semic îl privi cu ochi gravi:

— Ar trebui să faci ceva în legătură cu fata.

Îşi arătă dinţii galbeni şi rari prin gura care cerea lămuriri.

Dar Darell replică rece:

— Problema este: Poţi mări distanţa de acţiune a unui Rezonator Symes-Molff?

— Păi, adineauri ţi-am spus că da, dar nu mă ascultai…

— Îmi pare rău, Elvett. Asta este. Ceea ce facem noi acum poate fi mult mai important pentru întreaga Galaxie decât problema siguranţei Arcadiei. Mai bine zis, pentru toţi

în afară de Arcadia şi de mine, dar am să fiu de partea majorităţii. Cât de mare va fi Rezonatorul?

Semic părea nehotărât.

— Nu ştiu, spuse el. Dar îl poţi găsi pe undeva, prin cataloage.

— Spune-mi cu aproximaţie. O tonă? O jumătate de kilogram? Cât un butuc?

— Ooo, credeam că vrei să ştii exact. Cât un gândac.

Îi arătă prima articulaţie a degetului mare:

— Cam atât.

— În regulă, poţi să faci ceva de genul ăsta?

Făcu rapid o schiţă pe blocul de desen pe care-l ţinea în poală, apoi i-o dădu bătrânului fizician. Acesta o privi neîncrezător, apoi chicoti:

— Ştii, creierul ţi se mai ramoleşte atunci când ajungi la o vârstă ca a mea. Ce vrei să faci?

Darell şovăi. Îşi dori cu intensitate în acel moment să acceadă la cunoştinţele de fizică aflate încuiate în creierul celuilalt, ca să nu mai fie obligat să-şi transpună gândurile în cuvinte. Dar dorinţa era în van, aşa că îi explică.

Semic dădu din cap:

— Este nevoie de hiper-relee. Doar ele sunt suficient de rapide. Ai nevoie de o grămadă.

— Dar poate fi construit?

— Păi, sigur că da.

— Poţi să faci rost de piese? Adică, fără să naşti bănuieli? Folosindu-te de profilul profesiunii tale.

Semic ridică buza de sus:

— Să fac rost de cincizeci de hiper-relee? În întreaga mea viaţă n-aş avea motiv să folosesc atâtea.

— Acum ne ocupăm de un proiect de apărare. Nu poţi găsi ceva nevinovat ca paravan pentru folosirea lor? Avem banii.

— Hmmm. Poate am să găsesc ceva.

— Cât de mică poţi face jucăria?

— Hiper-releele sunt miniaturale… cablaje… tuburi… Pe Spaţiu, ai aici o sută de circuite.

— Ştiu. Cât de mare?

Semic îi arătă cu mâinile.

— Prea mare, spuse Darell. Trebuie să o pot agăţa de centură.

Încetişor, mototoli schiţa, făcând-o ghemotoc. Când ajunse cât o boabă galbenă, tare, o aruncă în incinerator, unde dispăru cu o flacără albă, prin descompunere moleculară.

— Cine este la uşă? întrebă el.

Semic se întinse peste birou, ca să vadă prin gemuleţul alburiu de deasupra soneriei.

— Tânărul Anthor, spuse el. Împreună cu cineva.

Darell se dădu înapoi, cu scaun cu tot:

— Semic, spuse el, deocamdată tot ce-am discutat rămâne secret pentru ceilalţi. Ceea ce ştim ne poate aduce moartea, dacă *ei* află, şi este suficient că ne riscăm viaţa noi doi.

* * *

Pelleas Anthor era un vulcan activ în biroul lui Semic, care parcă împrumută şi el puţin din tinereţea oaspetelui. În atmosfera liniştită a camerei, mânecile largi, de vară, ale tunicii lui Anthor, păreau că flutură învolburate de briză.

Făcu prezentările:

— Dr. Darell… Dr. Semic… Orum Dirige.

Celălalt bărbat era înalt. Avea un nas lung şi drept care îi dădea o înfăţişare întunecată. Dr. Darell întinse o mână spre el.

Anthor zâmbi uşor:

— Locotenentul de Poliţie Dirige, spuse el cu emfază.

Apoi, semnificativ:

— Din Kalgan.

Darell se întoarse spre tânăr, privindu-l cu intensitate.

— Locotenentul de Poliţie Dirige, din Kalgan, repetă el răspicat. Şi îl aduci aici. De ce?

— Pentru că a fost ultimul om de pe Kalgan care a văzut-o pe fata ta. Stai, omule!

Privirea triumfătoare a lui Anthor deveni brusc îngrijorată, şi se repezi între cei doi, luptându-se din

răsputeri cu Darell. Încet, dar nu cu blândeţe, îl împinse pe bărbatul mai în vârstă în scaun.

— Ce vrei să faci?

Anthor îşi aranjă o buclă din părul şaten, îndepărtând-o de pe frunte, aşeză o coapsă pe birou, şi începu să-şi legene piciorul, necăjit:

— Credeam că-ţi aduc veşti bune.

Darell se adresă direct poliţistului:

— Cum adică ai fost ultimul om care mi-a văzut fata? A murit? Te rog să-mi spui fără ocolişuri.

Avea faţa aproape albă de îngrijorare.

Locotenentul Dirige spuse, impersonal:

— Cuvintele au fost „Ultimul om de pe Kalgan”. Acum nu se mai află pe Kalgan. Mai mult decât atât, nu ştiu.

— Ascultă, interveni Anthor, dă-mi voie să mă explic. Îmi pare rău, Doctore, că am avut o intervenţie puţin cam teatrală. Eşti atât de impersonal şi de obiectiv în problema asta a noastră, încât am uitat că ai şi sentimente. În primul rând, Dirige este de-al nostru. S-a născut pe Kalgan, dar tatăl său era un om din Fundaţie, adus pe acea planetă pentru a-l servi pe Catâr. Răspund de loialitatea locotenentului faţă de Fundaţie. După ce am încetat să primim raportul zilnic de la Munn, am luat legătura cu el…

— De ce? interveni cu violenţă Darell. Am hotărât foarte clar că nu vom face nicio mişcare în problema asta. Le rişti lor viaţa, şi o rişti şi pe a noastră.

— Din cauză că eu sunt implicat în acest joc de mai multă vreme decât tine, veni replica la fel de aprinsă. Pentru că am unele contacte pe Kalgan de care nu ştie niciunul dintre voi. Pentru că eu acţionez având mai multe informaţii decât voi, înţelegi?

— Cred că eşti complet nebun.

— Vrei să mă asculţi?

Pauză. Apoi Darell lăsă ochii în jos.

Buzele lui Anthor se arcuiră într-un aproape-zâmbet:

— În regulă, Doctore. Acordă-mi câteva minute. Spune-i, Dirige.

Dirige vorbi calm:

— Dr. Darell, din câte ştiu eu, fiica dumneavoastră se află pe Trantor. Adică, la Cosmoportul de Est a cumpărat un bilet pentru Trantor. Era cu un Reprezentant Comercial de pe Trantor care pretindea că îi este unchi. Se pare, doctore, că fiica dumneavoastră are o colecţie cam ciudată de rude. Ăsta era cel de-al doilea unchi în ultimele două săptămâni, ce ziceţi? Trantorianul a încercat chiar să mă mituiască… probabil crede că din cauza asta au reuşit să scape.

Zâmbi ironic la acest gând.

— Ce făcea, cum se simţea?

— Era teafără şi nevătămată, din câte mi-am putut da seama. Speriată. Mi se pare şi normal. Întregul departament era pe urmele ei. Nici acum nu ştiu pentru ce.

Darell inspiră adânc, parcă pentru prima oară în ultimele minute. Era conştient că îi tremurau mâinile, şi făcu efortul să şi le stăpânească.

— Deci, e în regulă. Reprezentantul ăsta Comercial, cine era? Încearcă să-ţi aminteşti. Ce rol joacă?

— Nu ştiu. Dumneavoastră ştiţi ceva despre Trantor?

— Am locuit acolo mai demult.

— Acum este o lume agricolă. Exportă în principal grâne şi nutreţuri pentru animale. Calitate extra! Le vând în toată Galaxia. Sunt vreo duzină sau două de cooperaţii fermiere, fiecare având reprezentanţi peste hotare. Şi sunt nişte pungaşi care-şi cunosc bine meseria… m-am uitat peste dosarul ăstuia. A mai fost şi înainte pe Kalgan, de obicei cu nevastă-sa. Foarte respectabili. Foarte inofensivi.

— Aăăă-hmm…, spuse Anthor, Arcadia s-a născut pe Trantor, nu-i aşa, Doctore?

Darell încuviinţă.

— Păi vezi, se potriveşte. Voia să fugă… repede şi departe… şi Trantor-ul s-a impus de la sine. *Dumneata* nu ai aceeaşi impresie?

— De ce nu înapoi aici? întrebă Darell.

— Probabil că era urmărită, şi s-a gândit că era mai bine să-i păcălească schimbând brusc direcţia. Ce zici?

Dr. Darell nu avu tăria să întrebe mai departe. Bine atunci, las-o să stea pe Trantor, în siguranţă. Sau în sfârşit,

pe cât de în siguranţă putea fi cineva în Galaxia asta întunecată şi oribilă. Se îndreptă slăbit spre uşă. Îl simţi pe Anthor atingându-i uşor mâneca, şi se opri, dar nu se întoarse.

— Te deranjează dacă vin cu tine, Doctore?

— Eşti binevenit, se auzi automat răspunsul.

* * *

Spre seară, aspectele periferice ale personalităţii Doctorului Darell, cele care realizau contactul imediat cu ceilalţi oameni, se refăcuseră. Refuzase să ia masa de seară, şi în loc de aceasta se întorsese, încăpăţânat, la matematicile complicate ale analizei encefalografice. Treabă care avansa cam încet.

De-abia spre miezul nopţii se întoarse în camera de oaspeţi.

Pelleas Anthor era tot acolo, jucându-se cu comenzile video-ului. Paşii din spatele său îl făcură să arunce o privire peste umăr:

— Salut! Nu te-ai culcat încă? Am petrecut o grămadă de ore la video, încercând să găsesc şi altceva în afară de buletine de ştiri. Se pare că *N.F. Hober Mallow* are o întârziere, şi încă nu s-a stabilit contactul cu ea.

— Serios? Şi ce se bănuieşte?

— Ce crezi? Atac Kalganian. S-a raportat că au fost detectate nave Kalganiene în sectorul în care s-a auzit ultima oară de *Hober Mallow*.

Darell ridică din umeri, şi Anthor îşi frecă nedumerit fruntea.

— Ascultă, Doctore, spuse el, de ce nu te duci pe Trantor?

— De ce să mă duc?

— Pentru că aici nu ne eşti de niciun folos. Nu mai eşti tu însuţi. Nici nu ai cum. Şi, mergând pe Trantor, ai putea face în acelaşi timp şi ceva folositor. Acolo se află vechea Bibliotecă Imperială, care are toate documentele referitoare la Lucrările Comisiei Seldon.

— Nu! Biblioteca a fost cercetată în amănunt, şi asta n-a ajutat pe nimeni.

— Cândva, l-a ajutat pe Ebling Mis.

— De unde ştii? Da, *a spus* că a descoperit A Doua Fundaţie, iar mama mea l-a omorât cinci secunde mai târziu, ăsta fiind singurul mod prin care mai putea fi oprit. Să fi spus Catârului unde se află A Doua Fundaţie, ar fi fost o nebunie îngrozitoare. Dar astfel, îţi dai seama că nu vom afla niciodată dacă Mis a descoperit *cu adevărat* secretul. La urma urmei, nimeni altcineva n-a mai fost în stare să deducă adevărul din acele documente.

— Dacă-ţi aduci aminte, Ebling Mis lucra sub puternica stimulare mentală a Catârului.

— Ştiu şi asta, dar mintea lui Mis era, tocmai din această cauză, într-o stare anormală. Cunoaştem, tu sau eu, ceva despre proprietăţile unei minţi care se află sub controlul emoţional al unei alte minţi? Despre posibilităţile sau neajunsurile ei? În orice caz, nu mă duc pe Trantor.

Anthor se încruntă:

— Ei, ce-i cu înverşunarea asta? Mi-am dat şi eu cu părerea… ei bine, pe Spaţiu, nu te înţeleg. Arăţi cu zece ani mai bătrân. Este foarte clar că treci prin nişte clipe îngrozitoare. Aici nu faci nimic care să fie de folos. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce după fată.

— Exact! Exact aşa aş face şi eu. *De aceea n-am s-o fac.* Ascultă, Anthor, şi încearcă să înţelegi. Te joci – amândoi ne jucăm – cu ceva care depăşeşte mult puterile noastre. Dacă stai să judeci cu sânge rece, în caz că ai aşa ceva, ai să fii de acord cu mine, indiferent ce crezi tu în momentele de exaltare. Acum cincizeci de ani am aflat că A Doua Fundaţie este adevăratul discipol şi urmaş al matematicilor Seldoniene. Ceea ce înseamnă, şi ştii şi tu asta, că nimic nu se întâmplă în Galaxie fără aprobarea lor. Pentru noi, întreaga viaţă este un şir de accidente, care se petrec fără nicio regulă. Pentru ei, întreaga viaţă are un scop care se finalizează prin acţiuni calculate dinainte. Dar au şi ei slăbiciunea lor. Munca lor este statistică, şi cu adevărat inevitabilă nu este decât acţiunea maselor de oameni. Ce

rol am *eu*, ca individ, în cursul prevăzut al istoriei, nu ştiu. Probabil că nu mi s-a definit niciun rol, din moment ce Planul Seldon lasă indivizii pradă nedeterminării şi bunului plac. Dar eu sunt important şi ei – *ei*, înţelegi – probabil au calculat posibilele reacţii. Aşa că rezist impulsurilor, dorinţelor, posibilelor mele reacţii. Am să-i confrunt în loc de aceasta cu reacţiile mele improbabile. Am să rămân aici, deşi tânjesc cu disperare să plec. Nu! *Tocmai* pentru că tânjesc cu disperare să plec.

Tânărul zâmbi iritat:

— Nu-ţi cunoşti propria minte aşa cum s-ar putea să ţi-o cunoască *ei*. Să presupunem că – din moment ce ei te cunosc – ar putea conta pe faptul că ceea ce gândeşti, doar *gândeşti*, este reacţia improbabilă, cunoscând dinainte care va fi raţionamentul tău.

— În cazul ăsta, nu mai am nicio scăpare. Pentru că dacă mă iau după argumentele pe care mi le aduci şi merg pe Trantor, este posibil ca şi această mişcare să fi fost prevăzută. Se formează astfel un ciclu nesfârşit de păcăleli. Indiferent unde mă opresc în ciclul ăsta, nu pot decât ori să merg, ori să rămân. Complicaţia asta, faptul că se folosesc de fiica mea ca momeală pentru ca să plec după ea cutreierând jumătate din Galaxie nu are rolul de a mă face să stau aici, pentru că aş fi stat şi dacă nu s-ar fi făcut nimic în acest sens. Singura explicaţie este că ei vor ca eu să plec, aşa că voi rămâne. Şi în plus, Anthor, nu tot ceea ce se întâmplă poartă amprenta celei de-A Doua Fundaţii; nu toate evenimentele sunt rezultatul uneltirilor lor. Poate că nu au nicio legătură cu plecarea Arcadiei, aşa că ea s-ar putea să fie în siguranţă pe Trantor, în timp ce noi toţi am putea muri.

— Nu, spuse Anthor cu asprime, aici ai dat-o-n bară.

— Ai tu o altă interpretare?

— Am… dacă eşti dispus să mă asculţi.

— Bine, dă-i drumul. Nu-mi lipseşte răbdarea.

— În regulă… cât de bine îţi cunoşti fiica?

— Cât de bine poate cunoaşte un om pe un altul. Desigur, n-o cunosc în totalitate.

— În privinţa asta, eu o cunosc şi mai puţin… dar am văzut-o cu ochi imparţiali. Punctul unu: Este o puştoaică teribil de romantică, unica fiică a unui savant retras într-un turn de fildeş. A crescut într-o lume ireală, a filmelor şi a video-cărţilor de aventuri. Trăieşte într-o poveste stranie de spionaj şi intrigi, construită de ea însăşi. Punctul doi: Este inteligentă; în orice caz, suficient de inteligentă pentru a ne păcăli pe noi. A plănuit cu grijă să participe clandestin la prima noastră discuţie, şi a reuşit. A plănuit cu grijă să plece pe Kalgan împreună cu Munn, şi a reuşit. Punctul trei: Are o admiraţie deosebită pentru bunica ei – mama ta – care l-a înfruntat pe Catâr. Am dreptate până aici? Bun. Acum, spre deosebire de tine, eu am primit un raport complet de la Locotenentul Dirige şi, în plus, sursele mele de informaţie de pe Kalgan sunt bune şi foarte sigure. Ştiu, de exemplu, că lui Homir Munn, în audienţa primită la Lordul de Kalgan, i-a fost refuzat accesul în Palatul Catârului, şi că acest refuz a fost abrogat subit după ce Arcadia a vorbit cu Lady Callia, o foarte intimă prietenă a Primului Cetăţean.

— De unde ştii toate astea? îl întrerupse Darell.

— În primul rând, Munn a fost interogat de Dirige, în campania poliţiei de a o descoperi pe Arcadia. Bineînţeles, avem o transcriere completă a întrebărilor şi răspunsurilor. Acum să vorbim despre Lady Callia. Se zvoneşte că nu mai prezintă interes pentru Stettin, dar zvonul nu este susţinut de fapte. Nu numai că nu este înlocuită; nu numai că este în stare să transforme refuzul primit de Munn într-o acceptare; dar poate aranja lucrurile astfel încât Arcadia să scape, făţiş. Adică, o duzină de soldaţi din reşedinţa guvernamentală a lui Stettin declară că le-au văzut împreuna în ultima seară. Totuşi, rămâne nepedepsită. În ciuda faptului că Arcadia a fost căutată cu foarte multă înverşunare.

— Şi care este concluzia ta, din torentul ăsta de fapte care parcă nu se leagă?

— Că evadarea Arcadiei a fost aranjată.

— Aşa am spus şi eu.

— Însă mai este ceva. Arcadia a aflat probabil că evadarea i-a fost aranjată; Arcadia, fetiţa inteligentă care vede pretutindeni intrigi, a reuşit să vadă maşinaţiunea asta şi a făcut acelaşi raţionament ca şi tine. Ei doreau ca ea să se întoarcă în Fundaţie, aşa că a plecat pe Trantor. Dar de ce pe Trantor?

— Păi, de ce?

— Pentru că acolo, Bayta, bunica ei pe care o idolatrizează, a scăpat atunci pe când *ea însăşi* fugise. Conştient sau inconştient, Arcadia a imitat-o. Mă întreb, deci, dacă Arcadia nu fugea de acelaşi duşman.

— De Catâr? întrebă Darell cu un sarcasm politicos.

— Bineînţeles că nu. Când spun duşman, mă refer la o inteligenţă împotriva căreia nu poate lupta. Fugea de A Doua Fundaţie, sau mai bine zis de agenţii celei de-A Doua Fundaţii aflaţi pe Kalgan.

— Ce agenţi?

— Crezi că putea Kalgan-ul să scape de această ameninţare omniprezentă? Amândoi am ajuns la concluzia că evadarea Arcadiei a fost pusă la cale. Corect? A fost căutată şi găsită, dar Dirige a lăsat-o să scape, intenţionat. Dirige a lăsat-o, înţelegi? Pentru că este omul nostru. Dar de unde ştiu ei asta? Au contat pe faptul că este un trădător? Ce spui, Doctore?

— Spui deci că ei aveau de gând să o recaptureze. Sincer să fiu, mă cam oboseşti, Anthor. Termină ce ai de spus; vreau să merg la culcare.

— Am să termin repede.

Anthor scoase dintr-un buzunar interior o serie de foto-documente. Erau zig-zag-urile obişnuite ale encefalogramelor.

— Undele cerebrale ale lui Dirige, spuse Anthor ca din întâmplare, înregistrate la întoarcerea sa.

Darell se putea edifica şi cu ochiul liber, iar atunci când ridică privirea, faţa sa era cenuşie:

— Este Controlat.

— Exact. A lăsat-o pe Arcadia să scape nu din cauză că era omul nostru, ci pentru că este omul celei de-A Doua Fundaţii.

— A lăsat-o să scape chiar şi după ce a aflat că mergea pe Trantor, în loc să meargă pe Terminus?

Anthor ridică din umeri:

— Aşa fusese instruit: s-o lase să plece. *El* nu avea cum să nu se supună. Înţelegi, nu era decât o unealtă. Numai că Arcadia a luat-o pe drumul cel mai puţin probabil, şi cred că este în siguranţă. Sau se află în siguranţă până când A Doua Fundaţie va putea modifica planurile luând în considerare această ultimă stare de lucruri…

Se opri. Un mic semnal luminos al video-ului începuse să clipească, pe un circuit independent. Asta însemna prezenţa unor ştiri de maximă importanţă. Darell îl văzu şi el, şi cu o mişcare mecanică, formată de o îndelungată obişnuinţă, porni video-ul. Se treziră la mijlocul unei fraze, dar înainte ca fraza să se termine, îşi dădură seama că fusese găsită *Hober Mallow*, sau rămăşiţele ei, şi că pentru prima oară după aproape o jumătate de secol, Fundaţia intrase din nou în război.

Anthor vorbi, printre fălcile încleştate:

— În regulă, Doctore, ai auzit. Kalgan a atacat; iar Kalgan-ul este sub controlul celei de-A Doua Fundaţii. Vei lua exemplul fiicei dumitale, şi vei merge pe Trantor?

— Nu. Am să risc. Rămân.

— Doctore Darell, nu eşti la fel de inteligent ca şi fiica dumitale. Stau şi mă întreb până unde putem avea încredere în tine.

Privirea lui lungă şi calmă zăbovi o clipă asupra lui Darell. Apoi plecă, fără să scoată o vorbă.

Darell rămase în nesiguranţă, şi – aproape – în disperare.

Neluat în seamă, video-ul era un caleidoscop tulburător de sunet şi imagine, descriind cu înfrigurare şi în detaliu prima oră a războiului dintre Kalgan şi Fundaţie.

17. Război

Primarul Fundaţiei se frecă neglijent peste părul care forma parcă un gard în jurul ţestei sale. Oftă:

— Câţi ani am pierdut! Câte şanse am irosit! Nu acuz pe nimeni, Dr. Darell, dar merităm să fim învinşi.

Darell spuse încet:

— Nu văd niciun motiv care să ne aducă neîncredere în ceea ce va urma, domnule.

— Neîncredere! Neîncredere! Pe Galaxie, Dr. Darell, ce bază avem pentru o altă atitudine? Vino încoace…

Îl conduse pe Darell aproape cu forţa spre ovoidul limpede care se odihnea graţios pe câmpul de forţe generat de un mic suport. Primarul îl atinse cu mâna, şi ovoidul începu să strălucească în interior… un model tridimensional al dublei spirale Galactice.

— În galben, spuse nervos primarul, avem acele regiuni ale spaţiului care se află sub controlul Fundaţiei; cu roşu, cele care sunt sub controlul Kalgan-ului.

Ceea ce vedea Darell era o sferă roşie în interiorul unui mare pumn galben care îl înconjura din toate părţile, mai puţin spre centrul Galaxiei.

— Galactografia, spuse primarul, este cel mai mare duşman al nostru. Amiralii nu fac niciun secret din poziţia noastră strategică aproape lipsită de orice şanse. Uită-te şi tu! Duşmanul are linii de comunicaţii interne. Este concentrat; ne poate înfrunta cu la fel de mare uşurinţă, din orice parte l-am ataca. Se poate apăra cu un efort minim. Noi suntem dispersaţi. Distanţa medie între sistemele locuite ale Fundaţiei este de aproape trei ori mai mare decât cea a Kalgan-ului. Ca să mergem din Santanni pe

Locris, de exemplu, în actuala configuraţie a teritoriilor noastre, noi ar trebui să facem o călătorie de două mii cinci sute de parseci. Ei nu ar trebui să parcurgă decât opt sute de parseci…

— Înţeleg, domnule, spuse Darell.

— Şi nu înţelegi că asta poate însemna înfrângerea?

— Războiul nu înseamnă doar distanţe de parcurs. Eu spun că nu putem pierde. Este absolut imposibil.

— De ce crezi asta?

— Pentru că aşa interpretez eu Planul Seldon.

— Oh!

Primarul strâmbă din buze şi îşi împreună mâinile la spate:

— Deci şi tu te bazezi pe ajutorul mistic al celei de-A Doua Fundaţii.

— Nu. Doar pe ajutorul inevitabilului… şi al curajului, şi al rezistenţei.

Şi totuşi, în spatele încrederii sale de la suprafaţă, se întreba…

Dacă…

Ei bine… Dacă Anthor avea dreptate şi Kalgan-ul era o unealtă în mâna magilor mentali? Dacă scopul lor era să înfrângă şi să distrugă Fundaţia? Nu! Nu avea niciun sens!

Şi totuşi…

Zâmbi cu amărăciune. Mereu acelaşi lucru. Mereu aceeaşi încercare de a pătrunde cu privirea printr-un granit opac, care pentru duşman era atât de transparent!

* * *

Adevărurile galactografice ale situaţiei erau luate în considerare şi de către Stettin.

Lordul de Kalgan stătea în faţa unui geamăn al modelului Galactic pe care-l priviseră primarul şi Darell. Numai că acolo unde primarul se încruntase, Stettin zâmbea.

Uniforma de amiral strălucea impunător, în concordanţă cu aspectul său masiv. Eşarfa sângerie a Ordinului Catârului, acordată de către fostul Prim Cetăţean pe care

şase luni după aceea îl înlăturase cu forţa, îi traversa pieptul în diagonală, de la umărul drept până la talie. Steaua de Argint cu Două Comete şi Spade strălucea puternic pe umărul stâng.

Vorbea celor şase oameni din statul major, ale căror uniforme erau mai puţin pompoase decât a sa, dar nu cu mult, şi Primului său Ministru, slab şi cenuşiu... o pată întunecată pierdută într-o ţesătură strălucitoare.

— Cred că situaţia e clară, spuse Stettin. Ne putem permite să aşteptăm. Pentru ei, fiecare zi de întârziere înseamnă o lovitură în moral. Dacă încearcă să-şi apere toate regiunile din teritoriu, atunci se vor împrăştia devenind subţiri, şi putem lovi prin două atacuri simultane, aici şi aici.

Arătă în direcţia modelului Galactic... două lăncii de un alb strălucitor pornind din bila roşie şi trecând prin pumnul galben care o încercuia, izolând Terminus-ul într-un sector de cerc îngust.

— Astfel, le împărţim flota în trei părţi care pot fi înfruntate separat. Dacă se concentrează, renunţă de bună voie la două treimi din zona pe care o au sub stăpânire, şi riscă o posibilă rebeliune.

În tăcerea care urmă nu se auzi decât vocea Primului Ministru.

— Peste şase luni, spuse el, Fundaţia va fi cu şase luni mai puternică. Resursele lor sunt mai mari, după cum bine ştim cu toţii; armata lor este mai numeroasă; forţa umană este practic inepuizabilă. Poate că o lovitură fulgerătoare ar fi mai indicată.

Vocea lui avea, evident, cea mai mică influenţă în acea cameră. Lordul Stettin zâmbi şi făcu un gest de lehamite:

— Cele şase luni – sau chiar un an, dacă este nevoie – nu ne vor costa nimic. Fundaţia nu se poate pregăti; din punct de vedere ideologic, sunt incapabili să facă aşa ceva. Filozofia lor le spune că A Doua Fundaţie îi va salva. Dar nu şi de data asta. Ei, ce ziceţi?

Bărbaţii din cameră fremătară, stingheriţi.

— Am senzaţia că vă lipseşte încrederea, vorbi Stettin cu răceală. Mai este necesar să vă descriu rapoartele agenţilor noştri din teritoriul Fundaţiei, sau să vă repet descoperirile Domnului Homir Munn, agentul Fundaţiei care acum este în… ăăăh… serviciul nostru? Să suspendăm şedinţa, domnilor.

Stettin se întoarse în camerele sale, cu un zâmbet lipit pe faţă. Câteodată se îndoia de acest Homir Munn. Un mototol ciudat, care este cert că nu s-a ţinut de promisiunea făcută. Şi totuşi, apărea din când în când cu nişte afirmaţii convingătoare… mai ales atunci când era prezentă şi Callia.

Zâmbetul se lăţi. La urma urmei, nebuna asta grăsană era şi ea utilă la ceva. Uite, cu linguşirile ei scotea mai multe de la Munn decât ar fi putut el s-o facă, şi cu mai puţină bătaie de cap. Ce-ar fi să i-o paseze lui Munn? Se încruntă. Callia. Ea, şi gelozia ei tâmpită. Spaţiule! Dacă ar fi avut-o pe fata lui Darell… De ce nu i-a transformat căpăţâna în pulbere, ca pedeapsă pentru fapta ei?

Nu reuşea deloc să pună degetul pe motiv.

Poate din cauză că se descurca cu Munn. Iar el avea nevoie de Munn. De exemplu, Munn a demonstrat că nu există o A Doua Fundaţie, cel puţin din punctul de vedere al Catârului. Amiralii lui aveau nevoie de această asigurare.

I-ar fi plăcut să facă publice aceste descoperiri, dar era mai bine să lase Fundaţia să-şi facă iluzii că vor fi ajutaţi. De fapt, nu Callia a fost cea care l-a sfătuit astfel? Ba da. A spus că…

Oh, ce prostie! Ea n-ar fi fost în stare să spună nimic.

Şi totuşi…

Scutură din cap ca să scape de gânduri şi îşi continuă drumul.

18. Fantoma unei lumi

Trantor era o lume ruinată, acum în regenerare. Aşezat ca un diamant ofilit în mijlocul unei aglomeraţii nemaiîntâlnite de sori, în centrul Galaxiei – în grămezile şi ciorchinii de stele înghesuite de-a valma – visa, pe rând, la trecut şi la viitor.

Au fost vremuri când din carcasa sa metalică îşi întinsese tentaculele nevăzute ale puterii până la marginea Galaxiei. Fusese un întreg oraş, adăpostind o sută de miliarde de administratori; cel mai puternic oraş-capitală care a existat vreodată.

Până când degradarea Imperiului l-a ajuns în cele din urmă şi pe el. În Marele Jaf de acum un secol, tentaculele sale vlăguite au fost strâmbate, răsucite, şi distruse pentru totdeauna. În ruina distrugătoare a morţii, carcasa metalică ce înconjura planeta s-a zbârcit şi s-a mototolit devenind o parodie dureroasă a propriei sale foste măreţii.

Supravieţuitorii au sfâşiat învelişul şi l-au vândut altor planete, contra seminţe şi vite. Solul era din nou sub cerul liber, şi planeta se întoarse la începuturi. În avântul pe care-l luau zonele cu agricultură primitivă, îşi uită trecutul complicat şi maiestuos.

Sau ar fi dorit să uite, dar mai existau construcţii grandioase care îşi îndreptau spre cer ruinele masive, într-o tăcere amară şi demnă.

Arcadia privea cu inima înfiorată marginea metalică a orizontului. Satul în care trăiau Palverii nu era pentru ea decât o îngrămădeală de case… mici şi primitive. Câmpurile care îl înconjurau erau galben-aurii, acoperite cu grâu.

Dar acolo, imediat dincolo de orizont, se afla amintirea trecutului, strălucind încă într-o splendoare neştirbită şi luminând ca focul acolo unde soarele Trantor-ului îl prindea în razele sale. În cele câteva luni de când sosise pe Trantor, fusese acolo o dată. Se plimbase pe trotuarul lui continuu, şi se aventurase în clădirile tăcute şi prăfuite, unde lumina intra printre pereţii sparţi şi crăpaţi.

Acolo fusese o suferinţă pe care aproape că puteai pune mâna. Fusese o blasfemie.

Plecase, cu paşii răsunând în fugă, până când ajunse din nou pe pământ moale.

Apoi nu mai reuşi decât să privească înapoi, cu dor. Nu îndrăznea să mai tulbure încă o dată acea linişte impunătoare.

Se născuse undeva în lumea asta… în apropierea vechii Biblioteci Imperiale, care era cel mai autentic loc de pe Trantor. Cel mai venerat dintre locurile venerate; cel mai sfânt dintre locurile sfinte! Din toată această lume, doar ea supravieţuise Marelui Jaf, şi de un secol încoace rămăsese întreagă şi neatinsă; sfidând universul.

Acolo au ţesut Hari Seldon şi grupul său urzeala fantastică. Acolo a descoperit Ebling Mis secretul, şi a rămas înmărmurit într-o imensă surpriză, până când a fost ucis spre a nu-l divulga.

Acolo, la Biblioteca Imperială, au trăit bunicii ei timp de zece ani, până când Catârul a murit, şi s-au putut reîntoarce în renăscânda Fundaţie.

Acolo, la Biblioteca Imperială, s-a întors propriul ei tată împreună cu mireasa sa, pentru a descoperi încă o dată A Doua Fundaţie, dar a eşuat. Acolo s-a născut ea, şi a murit mama ei.

I-ar fi plăcut să viziteze Biblioteca, dar Preem Palver dăduse din capul său rotund: „E departe, Arkady, la mii de kilometri, şi aici sunt atât de multe de făcut… În plus, n-ar avea niciun rost să-ţi pierzi vremea pe acolo. Ştii, e ca un mormânt…”

Dar Arcadia ştia că el nu avea niciun chef să viziteze Biblioteca; era la fel ca şi cu palatul Catârului. Exista acea

teamă superstiţioasă a pigmeilor din prezent faţă de vestigiile uriaşilor din trecut.

Totuşi, ar fi fost urât din partea ei ca numai pentru atât să-i poarte pică omuleţului, care de altfel era foarte amuzant. Se afla de trei luni pe Trantor, şi în tot acest timp, el şi nevastă-sa – Tata şi Mama – se purtaseră minunat cu ea...

Şi care era răsplata pe care le-o oferea? Păi, uite, îi implica şi pe ei în nenorocire, împreună cu ea. Îi avertizase că era căutată, poate spre a fi omorâtă? Nu! Îi lăsase să-şi asume rolul de protectori, un rol probabil mortal.

Conştiinţa o mustra insuportabil... şi totuşi, avusese de ales?

Coborî nehotărâtă pe scări, pentru a lua micul dejun. Vocile ajunseră până la ea.

* * *

Preem Palver îşi aplecă ceafa groasă şi îşi agăţă şervetul de guler. Se întinse cu o satisfacţie nedisimulată după ouăle făcute ochiuri.

— Am fost ieri în oraş, Mamă, spuse el.

Mânuia cu sârg furculiţa şi aproape că îşi înfunda cuvintele în gura încăpătoare.

— Şi ce mai e prin oraş, Tată? întrebă Mama nepăsătoare.

Se aşeză, privi masa cu un ochi critic, apoi se ridică din nou după sare.

— Aaa, nu e prea bine. A venit o navă dinspre Kalgan şi a adus ziare de-acolo. E război.

— Război! Aşa deci! Foarte bine, lasă-i să-şi spargă capetele, dacă nu au niciun pic de minte înăuntru. Ţi-a venit salariul? Tată, îţi spun încă o dată. Spune-i bătrânului Cosker că asta nu-i singura cooperativă din lume. Este destul de rău că îţi dă nişte bani de mi se face ruşine să povestesc prietenelor, dar măcar ar putea să te plătească la timp.

— Timp; bani, spuse Tata iritat. Ascultă, hai să nu mai discutăm chestii din astea la micul dejun, că-mi rămâne mâncarea în gât.

Şi în timp ce spunea asta, dădu gata o felie de pâine prăjită cu unt. Adăugă, puţin mai potolit:

— Lupta se duce între Kalgan şi Fundaţie. Durează de două luni.

Îşi repezi mâinile una spre alta, într-o caraghioasă mimare a unei bătălii spaţiale.

— Aha. Şi care-i situaţia?

— Proastă pentru Fundaţie. Păi, ai fost şi tu pe Kalgan şi ai văzut; peste tot numai soldaţi. Ei erau pregătiţi. Fundaţia nu era pregătită, aşa că… *pufff!*

Şi deodată Mama lăsă jos furculiţa, şuierând printre dinţi:

— Neghiobule!

— Hă?

— Netotule! Tot timpul îţi merge gura.

Arătă repede cu degetul şi atunci când Tata aruncă privirea peste umăr, o zări pe Arcadia împietrită în cadrul uşii.

— Fundaţia este în război? spuse ea.

Tata o privi neajutorat pe Mama, apoi încuviinţă.

— Şi pierd?

Din nou un semn că da.

Arcadia simţi o gheară înfiptă în gât, şi se apropie încet de masă.

— S-a terminat? şopti ea.

— Să se termine? repetă Tata cu o falsă însufleţire. Cine a spus că s-a terminat? Multe lucruri se pot întâmpla în război. Şi… şi…

— Stai jos, dragă, spuse Mama pe un ton mângâietor. Nimeni nu ar trebui să poarte discuţii înainte de micul dejun. Nu e bine să stai cu stomacul gol.

Dar Arcadia nu o luă în seamă:

— Kalganienii au ajuns pe Terminus?

— Nu, spuse Tata cu seriozitate. Veştile sunt de săptămâna trecută, şi Terminus se luptă încă. Serios. Îţi

spun adevărul. Iar Fundaţia este în continuare puternică. Vrei să-ţi aduc ziarele?

— Da!

Le citi în timp ce mânca… ceea ce mai putea mânca din micul ei dejun, şi ochii i se înceţoşau pe măsură ce trecea timpul. Santanni şi Korell fuseseră pierdute – fără luptă. O escadră a armatei Fundaţiei fusese prinsă în capcană în întunecatul sector Ifni şi distrusă până la aproape ultima navă.

Iar acum Fundaţia se retrăsese din nou în nucleul de Patru Regate… Regatul iniţial, înfiinţat de către Salvor Hardin, primul primar. Dar lupta în continuare… ar mai putea exista o şansă… şi orice s-ar întâmpla, trebuie să-şi anunţe tatăl. Trebuie să ajungă cumva la urechea lui. *Trebuie!*

Dar cum? Îi stătea în cale un război.

După micul dejun, îl întrebă pe Tata:

— Plecaţi curând într-o misiune, Domnule Palver?

Tata stătea la soare, în scaunul de pe peluza din faţă. O ţigară groasă ardea mocnit între degetele sale. Semăna cu un mops în stare de beatitudine.

— O misiune? repetă el leneş. Cine ştie? Dar ce-ţi veni să aduci vorba despre noi misiuni? Te plictiseşti?

— Eu? Nu, îmi place aici. Sunteţi foarte buni cu mine, dumneavoastră şi Doamna Palver.

El flutură cu mâna înspre ea: ei, şi tu acum!

— Mă gândeam la război, spuse Arcadia.

— Dar nu te mai gândi la el. Ce poţi *tu* să faci? Dacă tot nu poţi ajuta cu nimic, de ce să te mai frământi?

— Mă gândeam că Fundaţia a pierdut multe dintre lumile ei agricole. Probabil că hrana s-a raţionalizat.

Tata părea stânjenit:

— Nu-ţi face griji. O să fie în regulă.

Ea nici nu asculta:

— Aş vrea să le duc nişte mâncare, asta aş vrea. Ştiţi, după ce Catârul a murit şi Fundaţia s-a răsculat, Terminus a rămas izolat o vreme şi Generalul Han Pritcher, care i-a succedat o scurtă perioadă Catârului, i-a asediat. Hrana era

cumplit de puţină şi tata mi-a spus că tatăl *lui* i-a spus că mâncau numai aminoacizi concentraţi şi uscaţi, care aveau un gust groaznic. Păi, un ou costa două sute de credite. Apoi au spart blocada chiar la timp, şi au venit nave cu mâncare dinspre Santanni. Trebuie să fi fost nişte vremuri îngrozitoare. Probabil că acelaşi lucru se întâmplă şi acum.

Urmă o pauză, apoi Arcadia spuse din nou:

— Ştiţi, pun pariu că Fundaţia ar fi acum dispusă să plătească hrana la preţuri de contrabandă. Dublu, sau triplu, sau mai mult. Uite, de exemplu, dacă o cooperativă de-aici, de pe Trantor, ar face ea treaba asta, ar putea pierde câteva nave, dar pun pariu că înainte ca războiul să se termine ar ajunge milionară. Comercianţii Fundaţiei din trecut făceau mereu lucrul ăsta. Cum se isca un război, veneau ei şi riscau, vânzând ceea ce se cerea mai mult. Şi scoteau două milioane de credite dintr-o singură călătorie… *profit*. Cu încărcătura unei singure nave.

Tata tresări. Ţigara se stinsese, neluată în seamă.

— O afacere bună, aşa-i. Hm-m-m… Dar Fundaţia este aşa de departe…

— Ooo, ştiu. Cred că de-aici nu se prea poate. Dacă aţi lua un vas de linie, probabil că nu aţi putea ajunge mai departe de Massena sau Smushyk, iar după aceea va trebui să închiriaţi o navă mică de cercetare, sau ceva asemănător, pentru a vă strecura printre linii.

Tata făcea calcule, frecându-şi părul.

Două săptămâni mai târziu, pregătirile pentru misiune erau încheiate. Mama îl ocărâse aproape tot timpul… Mai întâi, pentru încăpăţânarea incurabilă cu care făcea curte sinuciderii. Apoi, pentru încăpăţânarea incredibilă cu care refuza să o lase să vină cu el.

— Mamă, spuse Tata, de ce te comporţi ca o caţă bătrână? Nu te pot lua. Asta-i treabă de bărbat. Ce crezi că e războiul? Distracţie? Joc pentru copii?

— Atunci *tu* de ce te duci? Ce, *tu* eşti bărbat? Neghiobule… cu un picior şi o jumătate de mână în groapă. Lasă-i pe alţii mai tineri să meargă… nu un grăsan chelios ca tine.

— Nu sunt chelios, replică Tata cu demnitate. Am păr din belşug. Şi de ce să nu mă ocup eu de treaba asta? Cum adică, un tânăr? Ascultă, am putea câştiga milioane!

Ea ştia, şi se potoli.

Înainte de plecare, Arcadia se întâlni cu el.

— Plecaţi pe Terminus? întrebă ea.

— De ce nu? Chiar tu spuneai că au nevoie de pâine, de orez, şi de cartofi. Foarte bine, o să închei o afacere cu ei şi au să primească ceea ce au nevoie.

— Bine, atunci... am o rugăminte: Dacă mergeţi pe Terminus, puteţi să vă întâlniţi cu tatăl meu?

Faţa Tatei se încreţi şi se topi în compasiune:

— Ooh... trebuia să aştept să vii tu să-mi spui! Sigur, am să mă întâlnesc cu el. Am să-i spun că eşti sănătoasă, că totul este în regulă, şi că atunci când războiul se va sfârşi, te voi duce înapoi la el.

— Mulţumesc. Să vă spun cum daţi de el. Numele lui este Dr. Toran Darell şi locuieşte în Stanmark, imediat cum ieşi din Terminus City. Puteţi lua un aero-taxi pentru a ajunge la el. Adresa este 55 Channel Drive.

— Stai să-mi notez.

— Nu, nu.

Arcadia întinse braţul, oprindu-l.

— Nu trebuie să notaţi nimic. Trebuie să ţineţi minte... şi să-l găsiţi fără ajutorul nimănui.

Tata păru nedumerit. Apoi dădu din umeri:

— Bine. Adresa este 55 Channel Drive în Stanmark, imediat ce ieşi din Terminus City, şi ajung acolo cu aero-taxiul. În regulă?

— Şi încă ceva.

— Da?

— Vreţi să-i transmiteţi ceva din partea mea?

— Sigur.

— Vreau să vă spun la ureche.

Palver îşi aplecă obrazul gras spre ea, şi şoapta trecu de la fată înspre el. Apoi făcu ochii rotunzi:

— Asta vrei să-i spui? Dar n-are niciun înţeles.

— El o să ştie ce înseamnă. Spuneţi-i că aşa am zis eu şi că am mai spus că o să-şi dea el seama ce înseamnă. Şi să nu schimbaţi nimic. N-o să uitaţi?

— Cum aş putea uita? Cinci cuvinte mititele. Uite…

— Nu, nu!

Se apleca şi se ridica, din cauza intensităţii cu care îşi trăia emoţiile:

— Nu repetaţi. Să nu mai repetaţi la nimeni altcineva. Doar tatălui meu. Promiteţi-mi.

Tata dădu iarăşi din umeri:

— Promit! În regulă!

— În regulă, spuse şi ea cu tristeţe.

Şi în timp ce parcurgea distanţa până la aero-taxiul care îl aştepta să-l ducă la cosmoport, se întrebă dacă nu cumva îi semnase condamnarea la moarte. Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Nici nu mai îndrăznea să intre din nou în casă, să dea ochii cu blânda, buna Mamă. Poate că atunci când o să se termine totul, o să se sinucidă pentru răul făcut acestei familii.

QUORISTON, BĂTĂLIA DE LA – ... Consumată pe 9.17.377 E.F. între forţele Fundaţiei şi cele ale Lordului Stettin de Kalgan, a fost ultima bătălie importantă a Inter-Regnum-ului.

ENCICLOPEDIA GALACTICA

19. Sfârşitul războiului

Jole Turbor, în noul său rol de corespondent de război, se trezi îmbrăcat în uniformă de armată, şi chiar îi plăcu. Se bucura că putea transmite din nou pe calea undelor, şi o parte din neputinţa cumplită a luptei zadarnice împotriva celei de-A Doua Fundaţii îl părăsi, făcând loc emoţiilor unui alt fel de bătălii, cu nave adevărate şi cu oameni obişnuiţi.

Ca să facem puţină filozofie, putem spune că Fundaţia nu se remarcase prin victorii, dar mai avea încă şanse. După şase luni, nucleul tare al Fundaţiei era neatins, şi nucleul tare al Flotei exista încă. Cu noile completări făcute de la începutul războiului, era la fel de puternică numeric, şi chiar mai puternică din punct de vedere tehnic, decât înainte de înfrângerea de la Ifni.

Între timp, apărarea planetei fusese întărită; forţele armate mai bine antrenate; administraţia făcea totul pentru a fi mai eficientă… iar mare parte din flota Kalganiană de cucerire fusese avariată încercând să ocupe teritoriul „cucerit”.

În acel moment, Turbor era cu Flota A Treia, la marginea sectorului Anacreonian. Conform tacticii lui, de a încerca să prezinte „războiul omului simplu”, lua un interviu lui Fennel Leemor, Inginer Clasa A Treia, voluntar.

— Vorbeşte-ne ceva despre tine, marinare, spuse Turbor.

— N-am prea multe de spus.

Leemor târşi picioarele. Faţa îi fu acoperită de un zâmbet slab şi sfios, ca şi cum ar fi putut vedea milioanele de oameni care, cu siguranţă, îl priveau în acel moment.

— Sunt din Locris. Am o slujbă într-o fabrică de aeromobile; şef de secţie, leafă bună. Sunt căsătorit: am doi copii, două fete. Auziţi, n-aş putea să le spun ceva, aş putea… dacă mă ascultă?

— Dă-i drumul, marinare. Video-ul e al tău.

— Doamne, mulţumesc.

Spuse, poticnindu-se:

— Bună, Milla, în caz că mă asculţi, eu sunt bine. Ce face Sunni? Şi Tomma? Mă gândesc la voi mereu, şi poate că vin într-o permisie după ce ne întoarcem în port. Am primit pachetul tău cu mâncare, dar îl trimit înapoi. Noi mâncăm bine, dar am auzit că civilii o duc cam greu. Cam asta ar fi tot.

— Am s-o caut cu prima ocazie când ajung pe Locris, marinare, spuse Turbor, şi am să mă asigur că nu stă prost cu mâncarea. În regulă?

Tânărul zâmbi larg şi dădu din cap:

— Mulţumesc, Domnule Turbor. Aş aprecia mult acest lucru.

— Perfect. Acum mai spune-ne… Eşti voluntar, nu-i aşa?

— Sigur că da. Dacă mă provoacă cineva la bătaie, n-o să stau să aştept să mă terfelească. M-am înrolat chiar în ziua în care am auzit despre *Hober Mallow*.

— Iată un suflet mare. Ai participat la multe bătălii? Am remarcat că porţi două stele de bătălie.

— *Puah!* scuipă marinarul. Alea n-au fost bătălii, au fost urmăriri. Kalganienii nu luptă decât dacă au şanse de cinci la unu sau mai mult în favoarea lor. Şi chiar şi atunci, lovesc pe la margini şi încearcă să ne distrugă navă cu navă. Un văr de-al meu a fost la Ifni, şi s-a aflat într-o navă care a scăpat, bătrâna *Ebling Mis*. Spunea că şi acolo a fost la fel. Au venit cu Flota Principală împotriva unui regiment al diviziei noastre. Şi până n-au rămas decât cinci nave de-ale noastre, au stat ascunşi în loc să se bată. Am doborât de două ori mai multe nave de-ale lor în *acea* bătălie.

— Deci crezi că vom câştiga războiul?

— Pun pariu; mai ales că acum nu ne mai retragem. Iar dacă lucrurile se vor înrăutăţi, atunci mă aştept să intervină

A Doua Fundaţie. Mai avem încă Planul Seldon… şi ştiu şi *ei* acest lucru.

Buzele lui Turbor se curbară o idee:

— Deci te bazezi pe A Doua Fundaţie?

Răspunsul veni, sincer surprins:

— Păi, nu toată lumea se bazează?

* * *

După emisiune, Subofiţerul Tippellum intră în camera lui Turbor. Îi întinse corespondentului o ţigaretă şi îşi împinse cascheta pe spate, într-un echilibru foarte instabil.

— Am prins un suspect, spuse el.

— Da?

— Un tip micuţ, şi cam aiurea. Pretinde că este neutru… că are imunitate diplomatică. Să auzi şi să nu crezi! Ai noştri nu prea ştiu ce să facă cu el. Îl cheamă Palvro, Palver, sau aşa ceva, şi spune că e din Trantor. Pe Spaţiu, nu ştiu ce caută într-o navă de război.

Dar Turbor se ridică în poziţie şezând, şi lăsă deoparte somnul pe care avea de gând să-l tragă. Îşi aducea foarte bine aminte de ultima discuţie cu Darell, a doua zi după ce fusese declarat războiul, şi se dădu jos din pat.

— Preem Palver, spuse el.

Era o afirmaţie.

Tippellum se opri şi lăsă fumul să i se prelingă pe la colţurile buzelor.

— Pe Spaţiu, spuse el, de unde ştiţi?

— Nu contează. Pot să-l văd?

— Pe Spaţiu, *nu* ştiu. Bătrânul îl ţine pentru interogatoriu în propria lui cameră. Toată lumea îşi închipuie că e spion.

— Spune-i bătrânului că îl cunosc, dacă prizonierul nu minte în privinţa identităţii sale. Îmi asum responsabilitatea.

* * *

Căpitanul Dixyl din avangarda Flotei A Treia privea cu insistentă Marele Detector. Nu exista navă care să nu fie o sursă de radiaţie subatomică… chiar dacă stătea ca o masă

inertă. Şi fiecare focar de astfel de radiaţie era ca o scânteie în câmpul tridimensional.

Fiecare dintre navele Fundaţiei fusese verificată şi nicio scânteie nu fusese omisă, după prinderea micuţului spion care pretindea că este neutru. Nava aceea din afară a creat pentru o vreme agitaţie în biroul Căpitanului. Putea fi necesară schimbarea rapidă a tacticii. Ceea ce şi făcea…

— Eşti sigur că ai înţeles? întrebă el.

Comandantul Cenn încuviinţă:

— Am să merg cu escadra prin hiperspaţiu: raza, 10,00 parseci; teta, 286,52 grade; fi, 84,15 grade. Mă întorc la bază la 1330. Absenţă: 11,83 ore.

— Perfect. Ne vom baza pe o întoarcere precisă, atât în timp cât şi în spaţiu. Înţelegi?

— Da, căpitane!

Îşi privi ceasul de la mână:

— Navele mele vor fi gata la 0140.

— Bine, spuse Căpitanul Dixyl.

Escadra Kalganiană nu era în raza de detecţie, dar va fi în curând. Avea informaţii despre acest lucru, şi erau informaţii independente. Fără escadra lui Cenn, forţele Fundaţiei vor fi puternic copleşite, dar căpitanul era foarte încrezător. *Foarte* încrezător.

* * *

Preem Palver privi cu amărăciune în jurul lui. Mai întâi la amiralul înalt şi slăbănog; apoi la ceilalţi, toţi în uniformă; şi acum la ultimul venit, mare şi zdravăn, cu gulerul descheiat şi fără cravată – spre deosebire de ceilalţi – şi care spunea că voia să-i vorbească.

— Îmi dau perfect seama, amirale, spunea Jole Turbor, de implicaţiile serioase, dar îţi spun că dacă mi se permite să vorbesc cu el câteva minute, s-ar putea să rezolv această enigmă.

— Există vreun motiv pentru care nu poţi să-l interoghezi în prezenţa mea?

Turbor strânse buzele şi se încăpăţână.

— Amirale, spuse el, de când am fost ataşat navelor tale, Flota A Treia are o presă excelentă. Poţi să pui oameni dincolo de uşă, dacă vrei, şi te poţi întoarce în cinci minute. Dar, între timp fă-mi şi mie un pic pe plac, şi relaţiile tale cu publicul nu vor avea de suferit. Mă înţelegi?

Da, îl înţelegea.

După ce rămaseră singuri, Turbor se întoarse spre Palver şi spuse:

— Repede… spune-mi numele fetei pe care ai răpit-o.

Palver nu fu în stare decât să se holbeze, şi să scuture din cap.

— Fără prostii, spuse Turbor. Dacă nu răspunzi, eşti spion. Iar în vremuri de război spionii sunt executaţi fără proces.

— Arcadia Darell! rosti Palver pe nerăsuflate.

— *Aşa deci!* Perfect. Este teafără?

Palver încuviinţă.

— Ar fi bine să fii sigur, altfel o s-o păţeşti.

— Este sănătoasă, în siguranţă absolută, spuse încet Palver.

Amiralul se întoarse:

— Ei?

— Omul nu este spion, domnule. Puteţi să credeţi ceea ce vă spune. Garantez eu pentru el.

— Serios?

Amiralul se încruntă:

— Deci reprezintă o fermă cooperatistă de pe Trantor care doreşte să realizeze un acord comercial cu Terminus pentru livrare de grâne şi cartofi. Bine, perfect, dar nu poate pleca acum.

— De ce nu? întrebă repede Palver.

— Pentru că suntem în mijlocul unei bătălii. După ce se termină – presupunând că mai rămânem în viaţă – te vom duce pe Terminus.

* * *

Flota Kalganiană răspândită în spaţiu detectă navele Fundaţiei de la o distanţă incredibilă, şi fu ea însăşi

detectată. Strălucind fiecare ca nişte licurici în Marele Detector al celeilalte, cele două flote se apropiau prin vid.

Amiralul Fundaţiei se încruntă şi spuse:

— Asta este lovitura lor decisivă. Ia uite câţi sunt. Totuşi, îi vom nimici, dacă detaşamentul lui Cenn îşi face datoria.

Comandantul Cenn plecase cu câteva ore mai înainte – la prima detectare a inamicului. Acum nu mai aveau cum să schimbe planul. Ori mergea, ori nu mergea, dar amiralul se simţea foarte bine. Ca şi ofiţerii. Ca şi oamenii săi.

Privi din nou licuricii.

Ca un balet mortal, în formaţie precisă, străluceau.

Flota Fundaţiei se trase uşor înapoi. Trecură câteva ore şi flota viră încet, atrăgând inamicul şi deviindu-l de pe traseu, din ce în ce mai mult.

În mintea celor care făcuseră planul, exista un volum în spaţiu care trebuia ocupat de vasele Kalganiene. Flota Fundaţiei se strecură afară din acel volum; intrară Kalganienii. Cei care dădură să iasă din nou, fură atacaţi, brusc şi sălbatic. Cei din interior rămaseră neatinşi.

Totul depindea de lipsa de iniţiativă a vaselor Lordului Stettin… de dorinţa lor de a rămâne acolo unde nu ataca nimeni.

* * *

Căpitanul Dixyl îşi privi ceasul de la mână cu sânge rece. Era 1310.

— Mai avem douăzeci de minute, spuse el.

Locotenentul de lângă el aprobă, încordat:

— Totul pare bine până acum, căpitane. Am „împachetat” mai mult de nouăzeci la sută dintre ei. Dacă îi putem ţine aşa…

— Da! *Dacă…*

Navele Fundaţiei înaintau din nou… foarte încet. Nu suficient de repede pentru a determina o retragere a Kalganienilor, dar suficient de repede pentru a descuraja orice înaintare din partea lor. Aceştia preferară să aştepte.

Iar minutele treceau.

La 1325, sirena amiralului răsună în şaptezeci şi cinci de vase ale Fundaţiei, şi acestea se îndreptară cu acceleraţie maximă spre flancul din faţă al flotei Kalganiene, care număra trei sute de nave. Scuturile Kalganiene intrară în acţiune, şi puternicele fascicole de energie porniră ca fulgerele. Fiecare dintre cele trei sute de nave se concentră în aceeaşi direcţie, spre atacatorii nebuni, care se năpusteau hotărâţi, impasibili, şi…

La 1330, cincizeci de nave conduse de Comandantul Cenn apărură de nicăieri, făcând un singur salt prin hiperspaţiu, într-un loc precis şi la un moment dinainte calculat… repezindu-se cu o furie distrugătoare în spatele liniilor Kalganiene, luate pe nepregătite.

Capcana funcţionase perfect.

Kalganienii aveau în continuare numărul de partea lor, dar nu mai aveau chef să numere. Prima lor grijă era să scape, şi ţinând cont că se rupseseră din formaţie, erau cu atât mai vulnerabili, în timp ce inamicul stătea grupat.

După o vreme, totul luă proporţia unei vânători de şobolani.

Din trei sute de nave Kalganiene, nucleul şi mândria flotei, de-abia şaizeci sau mai puţine ajunseră pe Kalgan, multe într-o stare de avarie iremediabilă. Pierderea Fundaţiei era de opt nave dintr-un total de o sută douăzeci şi cinci.

* * *

Preem Palver ateriză pe Terminus la apogeul sărbătorii. Fu puţin luat pe sus de valul de entuziasm, dar înainte de a părăsi planeta îndeplini două lucruri şi primi o rugăminte.

Cele două lucruri îndeplinite erau: 1) finalizarea unui acord prin care cooperativa lui Palver urma să livreze în următorul an câte douăzeci de încărcături pe lună constând din diverse produse alimentare, la preţ de război, fără însă să se mai confrunte cu riscul războiului, mulţumită recentei bătălii, şi 2) transmiterea, spre urechea Doctorului Darell, a celor cinci cuvinte pronunţate de Arcadia. Preţ de un moment, Darell îl privi cu ochii goi, apoi îşi formulă

rugămintea. Trebuia să ducă un răspuns Arcadiei. Lui Palver îi plăcu; era un răspuns simplu şi avea sens. Spunea aşa: „Acum întoarce-te. Nu va mai fi niciun pericol.”

* * *

Lordul Stettin simţea o turbare frustrată. Să-şi vadă fiecare armă sfărâmându-i-se în mâini; să simtă substanţa tare a puternicei sale maşini militare împrăştiindu-se ca nişte aşchii blestemate… asta ar fi transformat indiferenţa oricui în şuvoi de lavă. Şi totuşi, nu mai avea ce face. Ştia asta.

De câteva săptămâni, nu mai dormea bine. Nu se bărbierise de trei zile. Anulase toate audienţele. Amiralii erau lăsaţi de capul lor, şi nimeni nu ştia mai bine decât Lordul de Kalgan că va trece foarte puţin timp până să se confrunte cu o rebeliune internă, fără a mai fi nevoie să sufere vreo înfrângere în războiul cu Fundaţia.

Lev Meirus, Primul Ministru, nu-i era de niciun ajutor. Stătea acolo, calm şi indecent de bătrân, cu degetul subţire şi nervos mângâind ca întotdeauna linia curbă dintre nas şi bărbie.

— Ei? strigă Stettin la el. Fii şi tu de folos în vreun fel. Stăm aici învinşi, înţelegi? *Învinşi!* Şi de ce? Eu nu ştiu. Te las pe tine să-mi spui. Eu nu ştiu de ce. *Tu* ştii?

— Cred că da, spuse calm Meirus.

— Trădare!

Cuvântul ieşi calm, şi celelalte cuvinte urmară la fel de calm:

— Ai ştiut de trădare, şi ai tăcut din gură. L-ai slujit pe neghiobul aruncat de mine din scaunul de Prim Cetăţean, şi crezi că-l poţi sluji şi pe şobolanul scârbos care m-ar putea înlătura. Dacă aşa ai făcut, am să-ţi scot măruntaiele şi am să le prăjesc în faţa ochilor tăi, cât încă mai trăieşti.

Meirus era neimpresionat:

— Am încercat să vă împărtăşesc îndoielile mele, nu o dată, ci de mai multe ori. Vi le-am băgat cu forţa în urechi dar aţi preferat să ascultaţi de sfatul altora, pentru că vă umfla mai bine ego-ul. Lucrurile s-au petrecut nu cum m-

am temut eu, ci chiar mai rău. Dacă nu vă interesează să mă ascultaţi acum, spuneţi, domnule, şi voi pleca. Iar atunci când va sosi momentul, îl voi sluji pe succesorul dumneavoastră, a cărui primă mişcare, sunt sigur, va fi să semneze un tratat de pace.

Stettin îl fixa cu ochi roşii, cu pumnii uriaşi încleştându-se şi descleştându-se:

— Vorbeşte, trântor cenuşiu. *Vorbeşte!*

— V-am spus adesea, domnule, că nu sunteţi Catârul. Puteţi comanda nave şi arme, dar nu puteţi comanda minţile oamenilor dumneavoastră. Vă daţi seama, domnule, cu cine luptaţi? Vă luptaţi cu Fundaţia, care nu a fost niciodată înfrântă... cu Fundaţia, care este protejată de Planul Seldon... cu Fundaţia, al cărei destin este să formeze un nou Imperiu.

— Nu există niciun Plan. Nu mai există. Aşa a spus Munn.

— În cazul ăsta, Munn se înşeală. Şi chiar dacă ar avea dreptate, ce mare lucru? Dumneavoastră şi cu mine, domnule, nu suntem poporul. Bărbaţii şi femeile de pe Kalgan şi de pe lumile supuse Kalgan-ului cred cu tărie în Planul Seldon, la fel ca toţi locuitorii acestui capăt de Galaxie. Aproape patru sute de ani de istorie ne-au învăţat că Fundaţia nu poate fi înfrântă. Nici regatele, nici războinicii, nici vechiul Imperiu Galactic nu au putut-o face.

— Catârul a făcut-o.

— Exact, dar el era deasupra calculelor... iar dumneavoastră nu sunteţi. Şi, ce-i mai rău, oamenii *ştiu* că nu sunteţi. Aşa că vasele dumneavoastră merg la luptă oarecum temându-se. Ţesătura imaterială a Planului Seldon stă deasupra lor, aşa că sunt prudenţi şi se uită bine înainte de a ataca, punându-şi cam multe întrebări. Pe când de cealaltă parte, aceeaşi ţesătură imaterială îl umple pe duşman cu încredere, îi elimină frica, îi menţine moralul ridicat, chiar dacă mai devreme a luat bătaie. De ce nu? Fundaţia a fost întotdeauna învinsă la început, şi întotdeauna a câştigat la sfârşit. Şi moralul dumneavoastră, domnule? Pretutindeni sunteţi pe un teritoriu duşman.

Coloniile dumneavoastră nu au fost invadate, şi în continuare nu sunt în pericol de a fi invadate... cu toate astea sunteţi înfrânt. Nici măcar nu credeţi în posibilitatea victoriei, pentru că ştiţi că nu aveţi nicio şansă. Plecaţi-vă, deci, altfel veţi fi îngenuncheat. Plecaţi-vă de bună voie şi mai puteţi salva ceea ce a rămas. V-aţi bazat pe metal şi pe energie, iar ele v-au sprijinit cât au putut. Aţi neglijat mintea şi moralul, iar acestea v-au părăsit. Acum, ascultaţi-mi sfatul. Îl aveţi pe omul ăsta din Fundaţie, Homir Munn. Eliberaţi-l. Trimiteţi-l înapoi pe Terminus iar el va duce ofertele dumneavoastră de pace.

Dinţii lui Stettin scrâşniră în spatele buzelor albe, strânse. Dar parcă mai avea de ales?

În prima zi a noului an, Homir Munn părăsi încă o dată Kalgan-ul. Trecuseră mai mult de şase luni de când plecase de pe Terminus, şi între timp se stârnise şi se stinsese un război.

Venise singur, dar pleca cu escortă. Venise ca un simplu om; deşi neacreditat, se întorcea ca un veritabil ambasador al păcii.

Dar ceea ce se schimbase cel mai mult era fosta lui îngrijorare cu privire la A Doua Fundaţie. Acest gând îl făcu să râdă. Şi îşi imagină cu lux de amănunte momentul în care le va demonstra tuturor, Doctorului Darell, tânărului acela energic şi isteţ, Anthor...

El aflase. El, Homir Munn aflase în sfârşit, adevărul.

20. „Eu am aflat…”

Lui Homir, ultimele două săptămâni ale războiului Stettinian nu i se părură deloc insuportabile. În neobişnuita sa funcţie de Mediator Extraordinar, se trezi în centrul afacerilor interstelare. Avea un rol pe care nu-l putea considera decât plăcut.

Nu mai avură loc bătălii importante – doar câteva încăierări accidentale care nu contau deloc – şi termenii tratatului fură stabiliţi fără ca Fundaţia să facă multe concesii. Stettin îşi păstră funcţia, dar aproape nimic altceva. Armata îi era la pământ; posesiunile sale din afara sistemului de reşedinţă îşi câştigară autonomia şi îşi permiseră să aleagă, după cum doreau, între a se întoarce la statutul anterior, independenţă deplină, sau intrarea în confederaţia Fundaţiei.

Oficial, războiul luă sfârşit pe un asteroid din sistemul stelar al Terminus-ului, sediul celor mai vechi baze navale ale Fundaţiei. Lev Meirus semnă pentru Kalgan, iar Homir privi plin de interes.

În toată această perioadă, nu se văzu nici cu Doctorul Darell, nici cu ceilalţi. Dar nu avea importanţă. Veştile pe care le aducea puteau să mai aştepte… şi, ca întotdeauna, zâmbi la acest gând.

* * *

Dr. Darell se întoarse pe Terminus la câteva săptămâni după ziua VK[3], şi chiar în acea seară locuinţa sa servi ca loc de întâlnire pentru cei cinci bărbaţi care, cu zece luni mai devreme, schiţaseră primele planuri.

---

[3] Ziua Victoriei asupra Kalgan-ului *(n.t.)*

Zăboviră asupra cinei şi apoi asupra vinului, ca şi cum ezitau să se întoarcă la vechiul subiect.

Jole Turbor, privind concentrat cu un singur ochi în profunzimile purpurii ale paharului de vin, mai degrabă murmură decât spuse:

— Ei bine, Homir, văd că acum eşti un om priceput. Ai aranjat bine treburile.

— Eu?

Munn râse zgomotos şi vesel. Din anumite motive, nu se mai bâlbâia de luni de zile.

— Eu n-am niciun merit. Arcadia este cea care a aranjat totul. Apropo, Darell, ce mai face? Am auzit că se întoarce de pe Trantor, nu-i aşa?

— Ai auzit bine, spuse încet Darell. Nava ei o să ancoreze într-o săptămână.

Privi pe furiş la ceilalţi, dar nu se puteau auzi decât exclamaţii de plăcere, confuze şi amorfe. Nimic altceva.

— Deci s-a terminat cu adevărat, spuse Turbor. Cine ar fi prevăzut asta acum zece luni? Munn a fost pe Kalgan şi s-a întors înapoi. Arcadia a fost pe Kalgan şi pe Trantor, şi se întoarce înapoi. Am avut un război şi, pe Spaţiu, l-am câştigat. Se spune că marile momente ale istoriei pot fi prevăzute, dar nu vi se pare totuşi că ceea ce de-abia s-a petrecut, cu zăpăceala noastră absolută, a celor care am trăit evenimentele, nu putea fi prevăzut?

— Prostii, spuse acru Anthor. Ce vă face atât de triumfători? Vorbiţi ca şi când am fi câştigat cu adevărat un război, când de fapt n-am câştigat nimic altceva decât o mică încăierare, care a servit doar la a ne distrage atenţia de la adevăratul duşman.

Se făcu o linişte deloc agreabilă, în care doar zâmbetul slab al lui Homir Munn făcea notă discordantă.

Anthor lovi cu pumnul încleştat şi plin de furie în braţul scaunului:

— Da, mă refer la A Doua Fundaţie. Nu vorbiţi deloc despre ea si, dacă raţionez corect, faceţi eforturi în acest sens. Falsa asta atmosferă de victorie care acoperă o lume de idioţi vi se pare aşa de atractivă încât simţiţi nevoia să

participaţi la ea? Atunci, faceţi tumbe, săriţi pe pereţi, săriţi unul în spinarea celuilalt, numai consumaţi nebunia asta… şi atunci când terminaţi şi sunteţi din nou voi înşivă, întoarceţi-vă să discutăm această problemă care există astăzi la fel de concret ca acum zece luni, când stăteaţi aici şi aruncaţi priviri speriate peste umăr, dintr-o teamă nelămurită. Credeţi că Stăpânii Minţilor, cei din A Doua Fundaţie, sunt mai puţin de temut doar din cauză că aţi biruit o adunătură neghioabă de vase de război?

Se opri, roşu la faţă şi gâfâind.

Munn spuse calm:

— Mă laşi şi *pe mine* să vorbesc, Anthor? Sau preferi să-ţi continui rolul de conspirator gălăgios?

— Vorbeşte, Homir, spuse Darell, dar să ne abţinem de la un limbaj prea pitoresc. E bun şi el la momentul potrivit, dar acum mă deranjează.

Homir Munn se lăsă pe spate în scaun şi îşi umplu cu grijă paharul, folosind carafa de lângă cotul său.

— Am fost trimis pe Kalgan, spuse el, ca să aflu tot ceea ce se poate afla din documentele păstrate în palatul Catârului. Această treabă mi-a luat câteva luni. Nu-mi asum niciun merit pentru ceea ce am realizat. După cum am spus, Arcadia a fost cea care a intervenit şi a obţinut ca eu să pot intra. Oricum, cert este că la informaţiile mele iniţiale privind viaţa şi vremurile Catârului, şi trebuie să recunosc că nu erau puţine, am adăugat rezultatele studierii unor documente importante, pe care nimeni altcineva nu le-a mai avut la dispoziţie. În consecinţă, eu sunt unicul în măsură să estimez pericolul real al celei de-A Doua Fundaţii; mult mai în măsură decât agitatul nostru prieten, aici de faţă.

— Şi, scrâşni Anthor, care este estimarea dumitale în ceea ce priveşte acest pericol?

— Păi, zero.

Pauză scurtă, apoi Elvett Semic întrebă cu un aer de surprindere şi neîncredere:

— Adică pericol-zero?

— Desigur. Prieteni, *A Doua Fundaţie nu există!*

Pleoapele lui Anthor căzură uşor. Rămase imobil, palid şi fără expresie.

Munn continuă, topit de plăcerea pe care i-o oferea faptul că se afla în centrul atenţiei:

— Mai mult, nu a existat niciodată.

— Pe ce se bazează această surprinzătoare concluzie? întrebă Darell.

— Neg că ar fi surprinzătoare, spuse Munn. Cunoaşteţi cu toţii povestea căutării celei de-A Doua Fundaţii de către Catâr. Dar ce ştiţi voi despre intensitatea acelei căutări… de înverşunarea ei? El a avut nişte resurse colosale la dispoziţie, şi s-a folosit de toate. Era încăpăţânat… şi totuşi a eşuat. Nu s-a găsit nicio A Doua Fundaţie.

— Nici nu te prea puteai aştepta să o găsească, remarcă neliniştit Turbor. Are puterea de a se proteja împotriva minţilor curioase.

— Chiar şi atunci când acea minte curioasă este mintea Catârului, un mutant? Nu cred. Haide, doar nu te aştepţi să-ţi fac în doar cinci minute rezumatul a cincizeci de volume pline cu rapoarte. Toate, aşa cum se specifică în tratatul de pace, vor face parte în cele din urmă din Muzeul Istoric Seldon, şi le veţi putea analiza la fel de liber şi pe îndelete ca şi mine. Veţi găsi însă formulată clar concluzia pe care a tras-o el, şi pe care eu am exprimat-o deja. Nu există, şi nu a existat niciodată o A Doua Fundaţie.

— Bun, şi atunci ce l-a oprit pe Catâr? interveni Semic.

— Galaxie Mare, *tu* ce crezi că l-a oprit? Moartea! La fel cum ne va opri pe toţi. Cea mai mare superstiţie a acestei epoci este aceea conform căreia Catârul a fost oprit din cariera lui de atotcuceritor de o oarecare entitate misterioasă, superioară chiar şi lui. Este rezultatul unui punct de vedere greşit. Catârul era o ciudăţenie, fizică şi mentală, asta o ştie oricine în această Galaxie. A murit la nici patruzeci de ani din cauza corpului său neadaptat; nu mai putea lupta cu o maşinărie care începuse să scârţâie. Câţiva ani înainte de a muri, a fost invalid. Sănătatea lui cea mai bună era mai proastă decât anemia unui om

obişnuit. În regulă, deci. A cucerit Galaxia şi, în cursul firesc al naturii, a murit. E o minune cum a putut ajunge atât de departe şi atât de bine. Prieteni, totul e clar ca o fotografie. Nu trebuie decât să aveţi răbdare. Nu trebuie decât să încercaţi să priviţi faptele din alt unghi.

— Bine, spuse Darell serios, hai să încercăm altceva. Va fi o încercare interesantă, şi chiar dacă nu ne va putea lămuri mai mult, măcar ne va unge rotiţele gândirii. Aceşti oameni „lucraţi”... din înregistrările pe care ni le-a adus Anthor acum un an, ce-i cu ei? Ajută-ne să privim lucrurile dintr-un unghi corect.

— Simplu. Cât de veche este, ca ştiinţă, analiza encefalografică? Sau, ca să spun altfel, cât de bine pus la punct este studiul traiectoriilor neuronice?

— În acest domeniu suntem la început, spuse Darell. Aici nu încape îndoială.

— Exact. Cât de siguri putem fi în legătură cu interpretarea a ceea ce tu şi Anthor aţi numit Platoul Coruperii? Aveţi nişte teorii, dar cât de siguri puteţi fi pe ele? Suficient de siguri pentru a le lua drept bază certă în demonstraţia că există o putere deosebită? A cărei existenţă este negată de celelalte dovezi? Întotdeauna este uşor să explici necunoscutul postulând o voinţă supraumană şi arbitrară. Este un fenomen general uman. Au existat cazuri în istoria Galactică în care unele sisteme planetare izolate s-au întors la sălbăticie. Şi ce-am învăţat de aici? În toate cazurile, forţele necunoscute ale Naturii – furtuni, molime, secete – au fost atribuite unor fiinţe conştiente, mai puternice şi mai arbitrare decât omul. Asta se numeşte antropomorfism, cred, şi în această privinţă noi suntem sălbatici şi ne complacem. Cunoscând puţine lucruri despre ştiinţa mentalului, tot ceea ce nu ştim lăsăm pe seama unor supraoameni... în cazul nostru, în seama celei de-A Doua Fundaţii, bazându-ne pe sugestia făcută de Seldon.

— Aha, interveni Anthor, deci *îţi aminteşti* de Seldon. Credeam că l-ai uitat. Seldon a spus că A Doua Fundaţie există. Interpretează *asta*.

— Dar *tu* ştii care au fost intenţiile lui Seldon? Ştii oare ce necesităţi au intrat în calculele lui? Este posibil ca A Doua Fundaţie să fi fost o foarte necesară sperietoare, cu un scop foarte concret. De exemplu, cum am învins noi Kalgan-ul? Ce spuneai în ultima ta serie de emisiuni, Turbor?

Trupul masiv al lui Turbor tresări:

— Da, îmi dau seama unde vrei să ajungi. Spre sfârşitul războiului am fost pe Kalgan, Darell, şi era foarte clar că moralul pe planetă era incredibil de scăzut. M-am uitat la buletinele lor de ştiri şi… ei bine, se aşteptau să fie învinşi. De fapt, erau complet deprimaţi la gândul că în cele din urmă A Doua Fundaţie ne va da o mână de ajutor.

— Exact, spuse Munn. Aşa a fost tot timpul războiului. I-am spus lui Stettin că A Doua Fundaţie nu există, şi el m-a crezut. *El* s-a simţit în siguranţă. Dar nu puteai să-i faci pe restul locuitorilor să renunţe deodată la acea credinţă cu care trăiseră mereu, aşa că mitul şi-a îndeplinit în cele din urmă scopul, în jocul de şah cosmic al lui Seldon.

Dar Anthor holbă ochii, fixându-i batjocoritor asupra unui Munn foarte satisfăcut de el însuşi:

— *Eu spun că minţi.*

Homir se albi:

— Nu văd pentru ce ar trebui să accept o astfel de acuzaţie, şi cu atât mai puţin să-i răspund.

— Am spus-o fără intenţia de a te jigni. Nu-ţi dai seama că minţi, şi totuşi o faci.

Semic puse o mână veştedă pe mâneca lui Anthor:

— Respiră adânc, tinere.

Anthor se smuci cu brutalitate şi spuse:

— Mi-am cam pierdut răbdarea cu voi. Nu l-am văzut pe omul ăsta de mai mult de şase ori în viaţa mea, şi totuşi descopăr în el o schimbare incredibilă. Voi îl cunoaşteţi de ani de zile, şi nu remarcaţi nimic. Te-apucă nebunia! Spuneţi că omul ăsta pe care-l ascultaţi aici se numeşte Homir Munn? Nu este Homir Munn pe care-l cunoşteam *eu*.

Amestec de şocuri; peste toate, se auzi vocea lui Munn, care strigă:

— Mă acuzi că sunt impostor?

— Nu în sensul obişnuit, strigă Anthor ca să acopere gălăgia, dar un impostor totuşi! Linişte, toată lumea! Cer să fiu auzit.

Se încruntă feroce la ei, ca să-i facă să tacă.

— Vă aduceţi aminte de Homir Munn aşa cum îl ştiam eu… bibliotecarul introvertit, care nu vorbea niciodată fără o stinghereală evidentă; omul cu o voce încordată şi nervoasă, care-şi bâlbâia propoziţiile nesigure? Omul *ăsta* seamănă cu el? Vorbeşte fluent, are încredere în sine, e plin de teorii, şi, pe Spaţiu, nu se bâlbâie. *Este* el aceeaşi persoană?

Până şi Munn tăcu, zăpăcit. Pelleas Anthor continuă:

— Îl testăm?

— Cum? întrebă Darell.

— *Tu* întrebi cum? Avem o metodă sigură. Ai encefalograma lui de acum zece luni, nu-i aşa? Mai fă-i una, şi compară-le.

Arătă spre bibliotecarul care începuse să se încrunte, şi spuse cu violenţă:

— Să văd dacă are curajul să refuze testul.

— Nu refuz, se apără Munn, sunt acelaşi dintotdeauna.

— De unde ştii *tu*? făcu Anthor cu dispreţ. Merg chiar mai departe. Nu am încredere în nimeni de aici. Vreau ca toată lumea să se supună analizei. A fost un război. Munn a fost pe Kalgan; Turbor a fost la bordul navelor, în toate zonele de război. Darell şi cu Semic, au lipsit şi ei… nu ştiu unde. Doar eu am rămas aici, singur şi în siguranţă. Nu mai am încredere în niciunul din voi. Şi, ca să joc corect, am să mă supun şi eu testului. Deci, ne-am înţeles? Sau plec în momentul ăsta şi continui de unul singur?

Turbor ridică din umeri şi spuse:

— N-am nicio obiecţie.

— Eu am spus deja că n-am, spuse Munn.

Semic consimţi făcând un gest tăcut cu mâna, şi Anthor aşteptă reacţia lui Darell. În cele din urmă, Darell încuviinţă cu un semn din cap.

— Ia-mă pe mine primul, spuse Anthor.

* * *

Tânărul neurolog stătea nemişcat în scaunul pliant, gândind profund, cu ochii închişi. Acele se mişcau cu graţie deasupra hârtiei milimetrice. Dintr-un teanc, Darell scoase foile care conţineau vechile encefalograme ale lui Anthor. I le arătă:

— Asta e semnătura ta, nu-i aşa?

— Da, da. Sunt encefalogramele mele. Compară-le. Scanner-ul le puse pe ecran pe toate, cele vechi şi cele noi.

Toate cele şase curbe ale encefalogramei erau acolo, şi vocea lui Munn răsună în întuneric cu o limpezime stridentă:

— Ia uite-acolo. Este o schimbare.

— Acelea sunt undele elementare ale lobului frontal. Nu înseamnă nimic, Homir. Vârfurile acelea în plus pe care le arăţi tu sunt doar mânie. Celelalte contează.

Atinse un buton de control şi cele şase perechi se contopiră, coincizând. Doar amplitudinile mai accentuate ale undelor elementare introduceau o uşoară dublare.

— Mulţumit? întrebă Anthor.

Darell încuviinţă scurt şi luă el însuşi loc. Îl urmă Semic, şi pe acesta îl urmă Turbor. Curbele fură trasate în linişte; fură comparate în linişte.

Munn rămase la urmă. Ezită puţin, apoi spuse cu un tremur în voce:

— Ei bine, uite ce e, am rămas ultimul şi sunt emoţionat. Sper să iei în considerare acest lucru.

— Îl vom lua, îl asigură Darell. Orice emoţie conştientă îţi va afecta doar undele elementare, iar acestea nu sunt importante.

Parcă trecură ore, în liniştea care urmă…

Apoi, în întuneric, în timp ce făceau comparaţia, Anthor spuse, răguşit:

— Sigur, sigur, e doar izbucnirea unui complex. Nu asta ne-a spus şi el? Nicio „lucrătură”, nu? Totul este o noţiune antropomorfică idioată… dar priveşte-o! O coincidenţă, presupun.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Munn.

Darell îl strânse pe bibliotecar de umăr.

— Taci, Munn… ai fost manevrat, ai fost „lucrat”. De *ei*.

Apoi lumina se aprinse, şi Munn privi în jur, distrus, făcând o oribilă tentativă de a zâmbi:

— Nu vorbiţi serios, sunt sigur. O faceţi intenţionat. Mă puneţi la încercare.

Dar Darell dădu din cap:

— Nu, Homir, nu. Este adevărat.

Ochii bibliotecarului se umplură deodată de lacrimi.

— Nu mă simt altfel. Nu pot să cred.

Apoi, cu o convingere subită:

— Sunteţi amestecaţi cu toţii. Este o conspiraţie.

Darell încercă un gest de potolire, dar mâna îi fu dată în lături, cu brutalitate. Munn mârâi:

— Vreţi să mă omorâţi. Pe Spaţiu, vreţi să mă omorâţi.

Dintr-un salt, Anthor fu peste el. Se auzi zgomotul aspru de os pe os, iar Homir rămase neputincios şi fără vlagă, cu o expresie de groază împietrită pe faţă.

Anthor se ridică cu greu, şi spuse:

— Ar fi mai bine să-l legăm şi să-i punem un căluş în gură. O să hotărâm mai târziu ce facem cu el.

Îşi dădu părul lung pe spate.

— Cum ai ghicit că era ceva în neregulă cu el? întrebă Turbor.

Anthor se întoarse spre el, sardonic:

— N-a fost greu. Vedeţi voi, *se întâmplă că eu am aflat unde se găseşte cu adevărat A Doua Fundaţie*.

Şocurile succesive au un efect descrescător în intensitate…

Semic interveni cu cumpătare:

— Eşti sigur? Vreau să spun, de-abia am trecut printr-o chestie din asta cu Munn…

— Nu e chiar acelaşi lucru, replică Anthor. Darell, în ziua în care a început războiul, am vorbit foarte serios cu tine. Am încercat să te fac să pleci de pe Terminus. Dacă aş fi avut încredere în tine, ţi-aş fi spus atunci ceea ce-ţi voi spune acum.

— Adică ştiai răspunsul încă de acum o jumătate de an? zâmbi Darell.

— L-am dedus atunci când am aflat că Arcadia a plecat spre Trantor.

Darell sări în picioare, cu o consternare subită:

— Ce are Arcadia cu toate astea? Ce vrei să insinuezi?

— Absolut nimic care să nu fie evident, în lumina întâmplărilor pe care le ştim. Arcadia pleacă spre Kalgan, apoi dispare îngrozită, spre *chiar* centrul Galaxiei, în loc să se întoarcă acasă. Locotenentul Dirige, cel mai bun agent al nostru de pe Kalgan, este „lucrat”. Homir Munn merge pe Kalgan şi este „lucrat” la rândul lui. Catârul a cucerit Galaxia, dar, foarte ciudat, îşi stabileşte cartierul general pe Kalgan, şi mă întreb dacă nu cumva a fost o unealtă, în loc să fie un cuceritor. Unde te întorci, dai de Kalgan, Kalgan… nimic altceva decât Kalgan, lumea care a reuşit să supravieţuiască aproape un secol, neatinsă de luptele războinicilor.

— Concluzia ta, deci?

— Evidentă.

Ochii lui Anthor priveau cu intensitate.

— A Doua Fundaţie se află pe Kalgan.

— Am fost pe Kalgan, Anthor, îl întrerupse Turbor. Am fost acolo săptămâna trecută. Dacă acolo se află A Doua Fundaţie, atunci eu sunt nebun. Cu toate că, să fiu sincer, cred că *tu* eşti nebun.

Tânărul se răsuci spre el cu sălbăticie:

— Ba *tu* eşti un grăsan nebun. Ce crezi că este A Doua Fundaţie? Un grup de şcolari? Crezi că în calea navelor apar Câmpuri Radiante care spun în roşu şi verde: „A Doua Fundaţie”? Ascultă-mă *pe mine*, Turbor. Oriunde ar fi, ei formează o oligarhie solidă. Probabil că stau ascunşi în lumea lor, tot atât de bine precum este ascunsă respectiva lume în Galaxie.

Muşchii maxilarelor lui Turbor se încordară:

— Nu-mi place atitudinea ta, Anthor.

— Nu mai pot eu, veni răspunsul batjocoritor. Uită-te în jurul tău aici, pe Terminus. Suntem în centrul – nucleul –

originea – Primei Fundaţii, cu toate cunoştinţele ei tehnologice. Ei bine, cât din această populaţie reprezintă savanţi? *Tu* poţi să lucrezi la o staţie de Transmitere a Energiei? Ce ştii *tu* despre funcţionarea unui motor hiper-atomic? Ei? Numărul adevăraţilor savanţi de pe Terminus – chiar aici, pe Terminus – se ridică la mai puţin de unu la sută din populaţie. Şi ce să mai vorbim despre A Doua Fundaţie, unde secretul trebuie păstrat! Vor fi şi mai puţini iniţiaţi, iar aceştia vor sta, chiar în propria lor lume, ascunşi.

— Hei, spuse Semic prudent, de-abia am învins Kalgan-ul…

— Sigur că da. Sigur că da, spuse Anthor cu ironie. Ooo, şi iată că sărbătorim victoria! Oraşele sunt încă luminate; încă se mai aruncă focuri de artificii; încă se mai strigă la video. Dar acum, *acum*, când vom căuta din nou A Doua Fundaţie, unde este ultimul loc în care vom căuta? Unde este ultimul loc în care *oricine* ar căuta? Exact! Kalgan! Ştiţi, de fapt noi nu le-am făcut niciun rău; nimic important. Le-am distrus câteva nave, am omorât câteva mii de oameni, le-am distrus Imperiul, am preluat ceva din puterea lor comercială şi economică… dar asta nu înseamnă nimic. Pun rămăşag că niciun membru al adevăratei clase conducătoare de pe Kalgan nu a fost în vreun fel pus în dificultate. Dimpotrivă, acum sunt protejaţi împotriva curiozităţii. Dar nu şi împotriva curiozităţii *mele*. Ce spui, Darell?

Darell dădu din umeri:

— Interesant, încerc să-l pun de acord cu un mesaj pe care l-am primit de la Arcadia, acum câteva luni.

— Aaa, un mesaj? întrebă Anthor. Ce mesaj?

— Ei, nu-mi dau prea bine seama. Cinci cuvinte scurte. Dar este interesant.

— Uite ce e, interveni Semic îngrijorat, este ceva pe care *eu* nu-l înţeleg.

— Ce anume?

Semic îşi alese cu grijă cuvintele, buza superioară ridicându-se la fiecare cuvânt ca pentru a-l lăsa să iasă, singur şi fără tragere de inimă.

— Bun, deci Homir Munn pretindea că Hari Seldon a minţit spunând că a înfiinţat A Doua Fundaţie. Acum, tu spui că nu-i aşa; că Seldon nu minţea.

— Exact, nu minţea. Seldon a spus că a înfiinţat A Doua Fundaţie, şi chiar aşa a şi făcut.

— Bine, dar a mai spus încă ceva. A spus că a înfiinţat două Fundaţii, la capete opuse ale Galaxiei. Păi, tinere, atunci *asta* a fost o minciună… deoarece Kalgan nu este la celălalt capăt al Galaxiei.

Anthor păru încurcat.

— Ăsta e un aspect minor. Afirmaţia asta este poate un scut, pentru a-i proteja. Dar la urma urmei, gândiţi-vă şi voi… Ce rost avea să pui Stăpânii Minţilor la celălalt capăt al Galaxiei? Care este rolul lor? Să protejeze Planul. Cine sunt actorii principali ai Planului? Noi, Prima Fundaţie. De unde ne pot supraveghea ei cel mai bine, pentru ca apoi să-şi ducă la îndeplinire propriile scopuri? De la celălalt capăt al Galaxiei? Ridicol! De fapt, ei se află la cincizeci de parseci depărtare, ceea ce este mult mai plauzibil.

— Îmi place argumentul ăsta, spuse Darell. Are sens. Uite ce e, Munn şi-a revenit de câtăva vreme şi propun să-l dezlegăm. Nu ne poate face niciun rău. Serios!

Anthor dădu să se opună, dar Homir încuviinţă dând viguros din cap. Cinci secunde mai târziu, îşi freca încheieturile, la fel de viguros.

— Cum te simţi? îl întrebă Darell.

— Mizerabil, spuse supărat Munn, dar nu contează. Aş vrea să-l întreb ceva pe tânărul ăsta isteţ de-aici. Am auzit ce-a spus, şi aş vrea să ştiu ce facem în continuare.

Se făcu o linişte stranie şi apăsătoare.

Munn zâmbi cu amărăciune:

— Bine, să presupunem că A Doua Fundaţie *este* Kalgan. *Cine* anume de pe Kalgan? Cum ai să-i descoperi? Cum o să-i abordezi *dacă* îi găseşti? Ei?

— Aaa, spuse Darell, deşi este destul de ciudat, pot să răspund eu la întrebarea asta. Să vă spun ce-am făcut eu şi cu Semic în ultima jumătate de an. S-ar putea să afli un alt

motiv, Anthor, pentru care eram hotărât să rămân pe Terminus în tot acest timp.

— În primul rând, continuă el, am lucrat la analiza encefalografică mai îndârjit decât poate bănui vreunul dintre voi. Să detectezi minţile celei de-A Doua Fundaţii este ceva mai subtil decât descoperirea unui Platou al Coruperii… şi n-am avut un succes deplin. Dar m-am apropiat destul de mult. Ştie vreunul dintre voi cum acţionează controlul emoţional? E un subiect la modă printre scriitorii de ficţiune, încă din vremea Catârului, şi multe prostii s-au scris şi înregistrat în această privinţă. În general, a fost considerat ceva misterios şi ocult. Bineînţeles, nu este. Că creierul este sursa unei mulţimi de mici câmpuri electromagnetice, o ştie toată lumea. Orice emoţie efemeră modifică acele câmpuri într-o mai mare sau mai mică măsură. Toată lumea ar trebui să ştie şi acest lucru. Acum… este posibil să-ţi imaginezi o minte care poate detecta aceste câmpuri variabile şi poate chiar intra în rezonanţă cu ele. Adică poate exista un organ special al creierului care să detecteze orice câmp mental. Cum se face concret acest lucru, nu ştiu, dar nu contează. De exemplu, chiar dacă aş fi orb, aş putea învăţa totuşi despre însemnătatea fotonului şi cuantelor de energie, şi mi s-ar părea plauzibil ca absorbţia unui foton să determine schimbări într-un organ al corpului, astfel încât prezenţa sa să poată fi detectată, însă, bineînţeles, nu aş fi capabil să înţeleg culorile. Mă înţelege toată lumea?

O încuviinţare fermă din partea lui Anthor; o încuviinţare nesigură din partea celorlalţi.

— Un astfel de Organ Mental Rezonator, acordându-se pe frecvenţa Câmpurilor emise de celelalte minţi, ar putea face ceea ce popular se numeşte „citirea emoţiei”, sau chiar „citirea gândurilor”, care este de fapt ceva şi mai subtil. Nu mai trebuie făcut decât un mic pas pentru a vă imagina un organ similar care ar putea forţa o modificare într-o altă minte. Ar putea orienta cu Câmpul său mai puternic o altă minte mai slabă… aşa cum un magnet

puternic va orienta dipolii atomici într-o bară de oţel, lăsând-o după aceea magnetizată. Am rezolvat matematicile celei de-A Doua Fundaţii, în sensul că am inventat o funcţie ce ar putea prezice combinaţiile necesare de traiectorii neuronice care permit formarea unui organ ca cel abia descris… Dar, din nefericire, funcţia este prea complicată pentru a putea fi rezolvată printr-o metodă matematică cunoscută în prezent. Şi este foarte păcat, deoarece asta înseamnă că nu voi putea detecta niciodată un „mag al Minţii” doar cu ajutorul encefalogramei. Dar am făcut altceva. Cu ajutorul lui Semic am putut construi ceea ce voi denumi „echipament de Ecranare Mentală”. Ştiinţa modernă are posibilitatea de a crea o sursă de câmp electromagnetic care să imite o encefalogramă. Mai mult, acesta poate fi făcut să varieze aleator, emiţând – pentru un detector mental – un fel de „zgomot” sau „ecran” care *maschează* alte minţi cu care poate veni în contact. Mă mai urmăriţi?

Semic chicoti. Ajutase orbeşte, dar intuise, intuise corect. Bătrânul mai avea el nişte chestii ale lui…

— Cred că da, spuse Anthor.

— Echipamentul, continuă Darell, este foarte simplu de fabricat, iar eu am avut control asupra tuturor resurselor Fundaţiei, din moment ce am fost ales în fruntea cercetării de război. Iar acum, birourile primarului şi sălile de şedinţe ale Legislativului sunt înconjurate cu Ecrane Mentale. Ca şi majoritatea fabricilor-cheie. Ca şi această locuinţă. Până la urmă, orice loc poate fi pus la adăpost faţă de influenţa celei de-A Doua Fundaţii sau a vreunui viitor Catâr. Asta-i tot.

Sfârşi foarte simplu, cu un gest uşor al mâinilor.

Turbor părea copleşit:

— Atunci, totul s-a terminat. Mare Seldon, totul s-a terminat.

— Ei bine, spuse Darell, nu chiar.

— Cum adică, nu chiar? A mai rămas ceva?

— Da, încă nu am descoperit A Doua Fundaţie!

— Ce? răcni Anthor. Vrei să spui…

— Da, vreau. Kalgan-ul nu este A Doua Fundaţie.

— De unde ştii *tu*?

— Simplu, mormăi Darell. Vedeţi, voi, *se întâmplă că eu am aflat unde se găseşte cu adevărat A Doua Fundaţie*.

21. Răspunsul care a satisfăcut

Turbor râse deodată – râse cu hohote uriaşe, ca de furtună, care ricoşau cu zgomot din pereţi şi se stingeau încet. Scutură uşor din cap şi spuse:

— Galaxie Mare, aşa o să stăm toată noaptea. Dărâmăm sperietorile uite-aşa, una după alta. Ne distrăm, dar nu ajungem nicăieri. Spaţiule! Poate că toate planetele sunt A Doua Fundaţie. Poate că nu au nicio planetă, sunt doar oameni-cheie răspândiţi pe toate planetele. Şi ce mai contează, din moment ce Darell spune că avem un mijloc perfect de apărare?

Darell zâmbi, deloc bine dispus:

— Apărarea perfectă nu este suficientă, Turbor. Chiar şi echipamentul meu de Ecranare Mentală, este ceva care ne ţine pe loc. Nu putem sta mereu cu pumnii strânşi, privind cu înverşunare după duşmanul necunoscut, în toate direcţiile. Trebuie să ştim nu numai *cum* să învingem, dar şi cu cine să ne luptăm. Iar duşmanul *se află* într-o lume anume.

— Treci la subiect, spuse Anthor plictisit. Care este informaţia ta?

— Arcadia, spuse Darell, mi-a trimis un mesaj, şi până nu l-am recepţionat n-am văzut un lucru evident. Probabil că n-aş fi văzut niciodată. Totuşi, era un mesaj simplu, care spunea: „Un cerc nu are capete.” Înţelegeţi?

— Nu, spuse Anthor cu încăpăţânare.

Şi era clar că vorbea şi pentru ceilalţi.

— Un cerc nu are capete, repetă Munn gânditor.

Pe frunte îi apărură cute.

— Ei bine, spuse Darell nerăbdător, pentru mine a fost clar… Care este singurul lucru concret pe care îl ştim despre A Doua Fundaţie, ei? Vă spun eu! Ştim că Hari Seldon a plasat-o la celălalt capăt al Galaxiei. Homir Munn a emis ipoteza că Hari Seldon a minţit în ceea ce priveşte existenţa celeilalte Fundaţii. Pelleas Anthor a emis ipoteza că Seldon a spus adevărul în privinţa existenţei, dar a minţit în privinţa localizării ei. Dar eu vă spun că Hari Seldon n-a minţit deloc; că a spus adevărul-adevărat. *Dar*, care este celălalt capăt? Galaxia este ca un obiect plat, de formă lenticulară. O secţiune transversală în lăţimea ei este un cerc, iar un cerc nu are capete… aşa cum bine şi-a dat seama Arcadia. Noi – *noi*, Prima Fundaţie – suntem plasaţi pe Terminus, pe conturul acestui cerc. Prin definiţie, ne aflăm la un capăt al cercului. Acum, să mergem pe conturul acestui cerc şi să găsim celălalt capăt. Mergem, mergem, mergem, şi nu găsim celălalt capăt. Ajungem doar înapoi la punctul de plecare… Şi *aici* vom găsi A Doua Fundaţie.

— Acolo? repetă Anthor. Adică *aici*?

— Da, adică aici! strigă Darell cu putere. Păi, unde ar putea fi în altă parte? Ai spus chiar tu că dacă cei din A Doua Fundaţie ar fi protectorii Planului Seldon, ar fi imposibil să fie localizaţi la aşa-zisul celălalt capăt al Galaxiei, unde ar sta izolaţi în cel mai înalt grad. Ai spus că o distanţă de cincizeci de parseci ar fi mai plauzibilă. Eu îţi spun că şi aşa este prea mare. Că cel mai plauzibil este să nu existe nicio distanţă. Şi unde ar fi ei în cea mai mare siguranţă? Cine i-ar căuta aici? Oh, iată verificarea vechiului principiu: lucrul cel mai evident naşte cele mai puţine bănuieli. De ce a fost sărmanul Ebling Mis atât de surprins şi de descumpănit atunci când a aflat unde se găseşte A Doua Fundaţie? Închipuiţi-vă, o căuta cu disperare pentru a o avertiza de venirea Catârului, ca să afle că de fapt Catârul capturase deja ambele Fundaţii, dintr-o singură lovitură. Şi de ce a eşuat Catârul în căutările sale? De ce nu? Dacă cineva caută un duşman greu de învins, e foarte puţin probabil să caute printre duşmanii deja capturaţi. Aşa că vrăjitorii-Minţilor, având timp berechet la dispoziţie, şi-au

putut elabora planurile pentru a-l opri pe Catâr, şi au reuşit să-l oprească. Ooo, este înfiorător de simplu. Pentru că iată-ne pe *noi*, cu conspiraţia şi cu planurile noastre, crezând că ne păstrăm anonimatul… şi de fapt ne aflam permanent în centrul şi în inima fortăreţei duşmane. Este chiar comic.

Scepticismul nu părăsise de tot figura lui Anthor.

— Crezi sincer în teoria asta, Dr. Darell?

— Da, cred sincer.

— Atunci, oricare dintre vecinii noştri, oricare om de pe stradă pe lângă care trecem, poate fi un supraom din A Doua Fundaţie. Cu mintea lui supraveghind-o pe a ta, şi simţind pulsul fiecărui gând.

— Exact.

— Şi ni s-a permis să ne continuăm totuşi conspiraţia, fără piedici?

— Fără piedici? Cine ţi-a spus că nu ni s-au pus piedici? Tu, chiar tu ai arătat că Munn a fost „lucrat”. În primul rând, ce te face să crezi că l-am trimis pe Kalgan din propria noastră iniţiativă… sau că Arcadia ne-a ascultat discuţiile şi a plecat cu el din propria ei voinţă? Ha! Probabil că ni s-au pus piedici tot timpul. Şi la urma urmei, pentru ce ar face mai mult decât au făcut? Pentru ei este mult mai bine să ne conducă pe un drum greşit, decât să ne oprească.

Anthor se cufundă în meditaţie, şi ieşi de acolo cu o expresie nemulţumită. Spuse:

— Ei bine, atunci mie nu-mi place treaba asta. Ecranul tău Mental nu valorează nici măcar cât un gând. Nu putem rămâne mereu în casă. Şi imediat ce vom ieşi vom fi pierduţi, acum că ştim ceea ce ştim. Doar dacă nu cumva poţi construi câte un dispozitiv micuţ pentru fiecare locuitor al Galaxiei.

— Dar nu suntem complet neajutoraţi, Anthor. Oamenii ăştia din A Doua Fundaţie au un simţ special, care nouă ne lipseşte. Este punctul lor tare, dar este şi slăbiciunea lor. De exemplu, există o armă de atac care ar putea fi eficientă împotriva unui om normal, văzător, şi care ar fi inutilă împotriva unui orb?

— Desigur, spuse Munn cu promptitudine. Lumina în ochi.

— Exact, spuse Darell. O lumină puternică şi orbitoare.

— Ei şi, unde vrei să ajungi? întrebă Turbor.

— Analogia este clară. Eu am un echipament de Ecranare Mentală. El creează un câmp electromagnetic care pentru mintea unui om din A Doua Fundaţie ar fi ca un fascicol de lumină pentru noi. Dar Ecranul Mental este caleidoscopic. Se modifică repede şi continuu, mai repede decât îl poate urmări mintea receptoare. Perfect, deci imaginaţi-vă o lumină care clipeşte; genul care dacă ar dura suficient de mult, v-ar da dureri de cap. Acum intensificaţi acea lumină – sau acel câmp electromagnetic – până când devine orbitoare… şi durerea va deveni puternică, insuportabilă… Dar numai pentru cei care o pot detecta; *nu* şi pentru ceilalţi.

— Serios? spuse entuziasmat Anthor. L-ai încercat?

— Asupra cui? Bineînţeles că nu l-am încercat. Dar va funcţiona.

— Bine, şi unde ai comenzile pentru Câmpul care înconjoară locuinţa? Aş vrea să văd şi eu aparatul ăsta.

— Uite aici.

Darell băgă mâna în buzunarul vestei. Era ceva mic, care de-abia îi umfla buzunarul. Trecu în mâinile celuilalt micuţul cilindru negru înţesat cu butoane.

Anthor îl cercetă cu atenţie şi dădu din umeri:

— N-am devenit cu nimic mai deştept că m-am uitat la el. Ascultă, Darell, ce anume nu trebuie să ating? Ştii, n-aş vrea să decuplez ecranul protector din greşeală.

— Nici n-ai să poţi, spuse Darell cu indiferenţă. Comanda aceea este blocată.

Arătă spre un comutator care nu putea fi mişcat.

— Şi butonul ăsta, la ce foloseşte? întrebă Anthor.

— Ăla variază viteza de modificare a undelor. Uite… ăsta variază intensitatea. La ăsta mă referisem.

— Pot să… întrebă Anthor cu degetul pe butonul care regla intensitatea.

Ceilalţi se dădură aproape.

— De ce nu? dădu Darell din umeri. Pe noi n-o să ne afecteze.

Încet, crispat, Anthor învârti butonul. Mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Turbor scrâşnea din dinţi, în timp ce Munn clipea rapid. Ca şi cum ar fi vrut să-şi amplifice simţurile inadaptate pentru a detecta acest impuls care nu-i putea afecta.

În cele din urmă Anthor ridică din umeri şi aruncă micuţa cutie de comandă în poala lui Darell.

— Bine, presupun că te putem crede pe cuvânt. Dar este foarte greu să-ţi imaginezi că s-a întâmplat ceva atunci când am rotit butonul.

— Bineînţeles că nu s-a întâmplat, Pelleas Anthor, rosti Darell zâmbind prefăcut. Cel pe care ţi l-am dat era un fals. Uite, vezi, mai am unul.

Îşi desfăcu vesta şi puse mâna pe un obiect atârnând de curea, un geamăn al cilindrului de comandă pe care-l studiase Anthor.

— Uite, vezi…, spuse Darell.

Şi dintr-un singur gest, învârti butonul de intensitate la maximum.

Cu un strigăt neomenesc, Pelleas Anthor se prăbuşi la podea. Se răsuci în agonie; se albi; cu degetele crispate se prinse de păr şi încercă în van să şi-l smulgă.

Munn ridică repede picioarele pentru a evita contactul cu trupul care se zvârcolea. Ochii săi erau două prăpăstii pline de oroare. Semic şi Turbor: o pereche de statuete din ghips; ţepene şi albe.

Darell, posomorât, învârti din nou butonul. Anthor se răsuci o dată sau de două ori fără vlagă, şi rămase inert. Trăia, şi respiraţia îi chinuia trupul.

— Ridicaţi-l şi aşezaţi-l pe canapea, spuse Darell prinzând în mâini capul tânărului. Ajutaţi-mă.

Turbor îl apucă de picioare. Parcă ridicau un sac plin cu făină. Apoi, după câteva minute lungi, respiraţia se calmă, pleoapele lui Anthor tremurară şi se deschiseră. Faţa îi era cumplit de galbenă; părul şi trupul îi erau pline de

transpiraţie, iar vocea, atunci când vorbi, era spartă şi de nerecunoscut.

— Nu, murmură el, nu! Nu mai face asta! Nu ştii… Nu ştii… Oooh-h.

Scoase un vaiet prelung şi cutremurător.

— Nu mai fac, spuse Darell, dacă ne spui adevărul. Eşti membru al celei de-A Doua Fundaţii?

— Daţi-mi să beau puţină apă, se rugă Anthor.

— Adu nişte apă, Turbor, spuse Darell. Vino şi cu sticla de whisky.

După ce turnă în Anthor un pahar de whisky şi două de apă, repetă întrebarea. Tânărul păru să se relaxeze.

— Da, spuse el epuizat. Sunt membru al celei de-A Doua Fundaţii.

— Care, continuă Darell, se află pe Terminus… aici?

— Da, da. Ai dreptate în toate privinţele, Doctore Darell.

— Bun! Acum explică-ne tot ceea ce s-a întâmplat în ultima jumătate de an. Spune-ne!

— Aş vrea să dorm, şopti Anthor.

— Mai târziu. Acum vorbeşte!

Un suspin tremurat. Apoi cuvintele, spuse repede şi cu voce slabă. Ceilalţi se aplecară deasupra lui pentru a-l putea auzi.

— Situaţia devenea periculoasă. Ştiam că Terminus-ul şi oamenii săi de ştiinţă erau interesaţi de encefalograme, şi că va veni vremea construirii unor echipamente ca Ecranul Mental. Iar duşmănia împotriva celei de-A Doua Fundaţii era în creştere. Trebuia să oprim tendinţa, fără a ruina Planul Seldon. Am… am încercat să controlăm această mişcare. Am încercat să ne implicăm în ea. Ar fi putut îndepărta bănuielile şi eforturile care ne aveau pe noi în prim-plan. Am aranjat un război cu Kalgan-ul, pentru a vă distrage şi mai mult atenţia. De aceea l-am trimis pe Munn pe Kalgan. Presupusa amantă a lui Stettin era de-a noastră. A avut grijă ca Munn să facă mişcările adecvate…

— Callia este…, strigă Munn.

Dr. Darell îi făcu semn să tacă.

Anthor continuă, neluând în seamă întreruperea.

— A venit şi Arcadia cu el. Acest lucru nu l-am prevăzut – nu poţi prevedea totul – şi de aceea Callia a îndreptat-o spre Trantor, pentru a evita interferenţele. Asta-i tot. Numai că am pierdut.

— Ai vrut să mă trimiţi pe Trantor, nu-i aşa? întrebă Darell.

Anthor încuviinţă:

— Trebuia să te dau la o parte. Triumful care se prefigura în mintea ta era foarte evident. Erai pe cale de a rezolva problemele echipamentului de Ecranare Mentală.

— De ce nu m-ai „lucrat” şi pe mine?

— N-am putut… n-am putut. Aveam ordine. Lucram conform unui Plan. Dacă aş fi improvizat, s-ar fi putut duce totul de râpă. Planul prevede doar probabilităţi… ştii… ca şi Planul Seldon.

Vorbea în zvâcniri dureroase, şi aproape incoerent. Capul i se răsucea dintr-o parte într-alta, ca într-o febră puternică.

— Am lucrat cu indivizi… nu cu grupuri… probabilităţi foarte scăzute… am pierdut. În plus… dacă te „lucram”… putea să inventeze altcineva echipamentul… niciun rost… trebuia să controlăm *timpul*… mai subtil… Planul Primului Vorbitor… nu ştiu toate aspectele… numai că… n-a mers… a-a-a…

Se opri.

Darell îl zgâlţâi cu putere:

— Nu poţi să adormi acum. Câţi sunteţi?

— Ha? Ce spui?… oh… nu mulţi… ai să fii surprins… cincizeci… nu e nevoie de mai mulţi.

— Toţi aici, pe Terminus?

— Cinci… şase sunt afară… Callia… trebuie să dorm.

Se scutură deodată cu un efort uriaş, şi trăsăturile sale căpătară claritate. Era o ultimă încercare de a se justifica, pentru a-şi îndulci înfrângerea.

— La sfârşit, aproape că te-am avut. Aş fi decuplat ecranul şi aş fi pus mâna pe tine. Vedeam noi atunci cine e stăpânul. Dar mi-ai dat nişte comenzi false… m-ai bănuit tot timpul…

În cele din urmă, adormi.

* * *

Turbor spuse, admirativ:

— De când îl bănuieşti, Darell?

— De când a venit aici pentru prima oară, veni calm răspunsul. A spus că a venit din partea lui Kleise. Dar eu îl cunoşteam pe Kleise; şi ştiam în ce condiţii ne-am despărţit. Era un fanatic în problema celei de-A Doua Fundaţii, iar eu îl părăsisem. Motivele mele erau rezonabile, m-am gândit că cel mai bine şi cel mai sigur era să continui lupta pe calea aleasă de mine. Dar n-am putut să-i spun asta lui Kleise; şi nici nu m-ar fi ascultat. Pentru el, eram un laş şi un trădător, poate chiar un agent din A Doua Fundaţie. Era un om neiertător, şi din acea zi până aproape de ziua morţii sale, n-a vrut să mai aibă de-a face cu mine. Apoi, brusc, în ultimele săptămâni de viaţă, îmi scrie – ca un vechi şi bun prieten – să iau legătura cu cel mai capabil şi mai promiţător dintre studenţii lui, şi să-l iau colaborator, ca să încep din nou vechile căutări. Era ceva ce nu-i stătea în caracter. Cum ar fi putut face un asemenea lucru? Poate doar dacă era influenţat din afară. Şi am început să mă întreb dacă singurul motiv nu era cumva să mi se bage pe gât un agent din A Doua Fundaţie. Ei bine, chiar aşa a şi fost…

Oftă, şi închise ochii câteva secunde.

Semic interveni, ezitant:

— Şi ce-o să facem cu ei… cu tipii ăştia din A Doua Fundaţie?

— Nu ştiu, spuse Darell cu amărăciune. Îi putem exila, cred. Pe Zoranel, de exemplu. Îi putem duce acolo şi putem satura planeta cu Ecranul Mental. Putem separa sexele sau, mai bine, îi putem steriliza… şi în cincizeci de ani, A Doua Fundaţie va fi de domeniul trecutului. Sau poate că o moarte rapidă şi liniştită ar fi mai blândă.

— Crezi că putem învăţa şi noi să ne folosim de simţul ăsta al lor? întrebă Turbor. Sau se nasc cu el, la fel ca şi Catârul?

— Nu ştiu. Cred că este creat printr-un lung antrenament, deoarece encefalogramele arată că acest potenţial este latent în creierul uman. Dar la ce-ţi trebuie acest simţ? Pe ei nu i-a ajutat.

Se încruntă.

Deşi nu spusese nimic, gândurile urlau în el.

Fusese prea uşor… prea uşor. Invincibilii din A Doua Fundaţie căzuseră ca nişte amatori, şi chestia asta nu-i plăcea.

Galaxie! Când poate şti un om dacă este sau nu o marionetă?

Cum poate afla un om că nu este o marionetă?

Arcadia se întorcea acasă, şi aceste gânduri dispărură înfiorate, înlocuite de cele pe care în cele din urmă trebuia să le înfrunte.

* * *

Ea venise acasă de o săptămână, apoi de două, iar el nu putea să scape de aceste gânduri. Cum ar fi putut? Cât timp lipsise, se transformase dintr-un copil într-o tânără femeie, printr-o misterioasă alchimie. Era legătura lui cu viaţa; legătura lui cu o căsătorie dulce-amară care se sfârşise aproape imediat după luna de miere.

Apoi, într-o seară târziu, spuse încercând să pară cât mai puţin preocupat:

— Arcadia, ce te-a făcut să fii sigură că pe Terminus se aflau ambele Fundaţii?

Fuseseră la teatru; în cele mai bune locuri, cu vizoare tridimensionale pentru fiecare; ea avea o rochie nouă pentru această ocazie, şi era foarte fericită.

Îl privi fix preţ de un moment, apoi spuse:

— Oh, tată, nu ştiu. Mi-a venit, pur şi simplu.

Un strat de gheaţă se formă în jurul inimii Doctorului Darell.

— Gândeşte-te, spuse el cu înverşunare, este important. Ce te-a făcut să fii sigură că pe Terminus se aflau ambele Fundaţii?

Ea se încruntă uşor:

— Ei bine, a fost Lady Callia. Ştiam că *ea* era din A Doua Fundaţie. La fel a spus şi Anthor.

— Dar ea era pe Kalgan, insistă Darell. *Ce te-a făcut să fii sigură pe Terminus?*

De data aceasta, Arcadia aşteptă câteva minute înainte de a răspunde. *Ce* o făcuse să fie sigură? Ce o făcuse să fie sigură? Avea acea senzaţie că ceva îi scapă chiar de sub degete. Spuse:

— Ştia multe lucruri – Lady Callia – şi probabil că le afla de pe Terminus. Nu ţi se pare plauzibil, tată?

Dar el nu făcu decât să dea din cap în direcţia ei.

— Tată, strigă ea, *aflasem*. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai sigură. Pur şi simplu *se potrivea*.

Dar tatăl său avea o privire pierdută:

— N-are niciun rost, Arcadia. N-are niciun rost. Intuiţia este foarte dubioasă atunci când e vorba de A Doua Fundaţie. Înţelegi, nu? *Putea* fi intuiţie… dar putea fi control!

— Control! Vrei să spui că m-au „lucrat”? O, nu. Nu, nu puteau.

Se îndepărtă de el:

— Dar n-a spus Anthor că aveam dreptate? A recunoscut. A recunoscut totul. Şi i-aţi descoperit pe toţi, chiar aici, pe Terminus. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

Respira sacadat.

— Ştiu, dar… Arcadia, îmi dai voie să-ţi fac o analiză encefalografică?

Ea dădu din cap cu violenţă:

— Nu, nu! Mi-e prea frică.

— De mine, Arcadia? Nu ai de ce să te temi. Dar trebuie să ştiu. Înţelegi, nu-i aşa?

* * *

După aceea, îl întrerupse o singură dată. Se agăţă de braţul lui, înainte de cuplarea ultimului contact:

— Şi dacă *sunt* „lucrată”, tată? Ce ai să faci?

— N-am să fac nimic, Arcadia. Dacă eşti „lucrată”, vom pleca. Vom pleca pe Trantor, tu şi cu mine, şi… n-o să ne mai pese de nimic altceva în Galaxia asta.

Niciodată în viaţa lui Darell, o analiză nu durase atât de mult, nu îl costase atât de mult. Iar când se sfârşi, Arcadia coborî împleticindu-se, şi nu îndrăzni să privească. Apoi îl auzi râzând, şi se lămuri. Sări în sus şi se aruncă în braţele deschise.

El începu să turuie cu frenezie, în timp ce se strângeau unul pe altul în braţe.

— Casa este sub Ecran Mental maxim, şi encefalogramele sunt normale. I-am prins cu adevărat, Arcadia, şi ne putem întoarce la viaţă!

— Tată, gânguri ea, acum putem primi medaliile?

— De unde ai aflat că cerusem amânarea ceremoniei?

O depărtă puţin, ţinând-o în continuare în mâini, apoi râse din nou:

— Nu contează; tu afli totul. Foarte bine, ai să primeşti medalia pe podium, cu discursuri.

— Şi, tată?

— Da?

— De-acum încolo poţi să-mi spui Arkady?

— Dar… Foarte bine, Arkady.

Încetul cu încetul, importanţa victoriei se strecura în el, umplându-l. Fundaţia – Prima Fundaţie – acum singura Fundaţie – era stăpâna absolută a Galaxiei. Nu mai exista nicio barieră între ei şi Al Doilea Imperiu… ţelul final al Planului Seldon.

Nu trebuiau decât să se îndrepte spre el…

Şi asta mulţumită…

22. Adevărul

O cameră nelocalizată, într-o lume nelocalizată!

Şi un om al cărui plan se îndeplinise.

Primul Vorbitor ridică privirea spre Student.

— Cincizeci de bărbaţi şi femei, spuse el. Cincizeci de martiri! Ştiau că îi aşteaptă moartea sau închisoarea pe viaţă, şi nici măcar nu puteau fi „ajutaţi” să nu cedeze... pentru că „ajutorul” putea fi detectat. Şi cu toate acestea, nu au cedat. Au dus planul la îndeplinire, pentru că au iubit Planul mai mare.

— Puteau fi mai puţini? întrebă şovăielnic Studentul.

Primul Vorbitor dădu încet din cap:

— A fost limita de jos. Dacă erau mai puţini, nu ar mai fi putut convinge. De fapt, un obiectivism adevărat ar fi necesitat şaptezeci şi cinci, ca să lăsăm şi o marjă de eroare. Dar nu contează. Ai studiat cursul evenimentelor calculat de Consiliul Vorbitorilor acum cincisprezece ani?

— Da, Vorbitor.

— Şi l-ai comparat cu adevăratul curs?

— Da, Vorbitor.

Apoi, după o pauză:

— Am fost foarte surprins, Vorbitor.

— Ştiu. Întotdeauna există surprindere. Dacă ai şti câţi oameni au lucrat vreme de luni – de fapt ani – întregi să perfecţioneze planul, ai fi mai puţin surprins. Acum spune-mi în cuvinte ce s-a întâmplat. Vreau să traduci matematicile.

— Da, Vorbitor.

Tânărul îşi puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Esenţial era ca cei din Prima Fundaţie să fie ferm convinşi că au descoperit şi *au distrus* A Doua Fundaţie. Astfel, vom reveni la condiţiile iniţiale. Practic, Terminus-ul nu va şti din nou nimic despre noi; nu ne va mai include în calculele sale. Suntem din nou ascunşi bine, în siguranţă… cu preţul a cincizeci de oameni.

— Şi ce rost a avut războiul Kalganian?

— Să demonstrăm Fundaţiei că puteau înfrânge duşmanul… să şteargă petele făcute de Catâr în auto-consideraţia şi încrederea lor în sine.

— Aici, analiza ta este insuficientă. Adu-ţi aminte că populaţia Terminus-ului ne privea cu o ostilitate deosebită. Ne urau, şi ne invidiau pentru presupusa superioritate; totuşi, se bazau în subconştient pe noi, pentru a le asigura protecţia. Dacă am fi fost „distruşi" înainte de războiul Kalganian, în întreaga Fundaţie s-ar fi produs o panică generalizată. N-ar mai fi avut niciodată curajul să-l înfrunte pe Stettin, dacă acesta ar fi atacat după „distrugerea" noastră; şi i-ar fi atacat. Doar în febra deplină a victoriei, efectele negative ale „distrugerii" ar fi fost minime. La un an după victorie, spiritele s-ar fi răcit prea mult pentru a mai avea succes.

Studentul dădu din cap:

— Înţeleg. Deci cursul istoriei va continua fără abateri, în direcţia indicată de Plan.

— Numai dacă nu cumva vor interveni între timp alte accidente, neprevăzute şi specifice, remarcă Primul Vorbitor.

— Deci, spuse Studentul, *existăm* încă. Numai că… Numai că… Mă îngrijorează un aspect al acestei probleme, Vorbitor. Prima Fundaţie a rămas cu echipamentul de Ecranare Mentală – o armă puternică împotriva noastră. Acest lucru, cel puţin, nu mai este la fel ca înainte.

— Bună remarcă. Dar nu mai au împotriva cui o folosi. A devenit un echipament inutil; aşa cum fără ameninţarea noastră, şi analiza encefalografică va deveni o ştiinţă sterilă. Alte domenii ale cunoaşterii le vor aduce o răsplată imediată şi mai substanţială. Aşa că această primă

generaţie de cercetători mentali din Prima Fundaţie, va fi de asemeni şi ultima… Şi, până într-un secol, Ecranul Mental va fi un echipament al trecutului, aproape uitat.

Studentul calculă repede:

— Da… cred că aveţi dreptate.

— Dar ceea ce aş dori să-ţi dai cel mai bine seama, tinere, pentru binele viitorului tău în Consiliu, este atenţia acordată micilor interconexiuni care au intervenit în planul nostru din ultima decadă şi jumătate, pur şi simplu din cauză că a trebuit să lucrăm cu indivizi izolaţi. A fost modul în care Anthor a trebuit să trezească bănuieli asupra lui, astfel încât acestea să dea rod exact la momentul potrivit. Dar acest lucru a fost destul de simplu. A fost modul de control al atmosferei mentale, astfel încât nimeni de pe Terminus să nu îşi dea seama, prematur, că Terminus-ul însuşi putea fi centrul căutărilor lor. Această informaţie trebuia furnizată de către tânăra fată, Arcadia, şi doar tatăl ei trebuia să o ia în considerare. În consecinţă, a trebuit să fie trimisă pe Trantor pentru a nu avea un contact prematur cu el. Aceştia au fost cei doi poli ai unui motor hiper-atomic; fiecare inactiv în absenţa celuilalt. Butonul trebuia apăsat – contactul trebuia realizat – la momentul oportun. De asta am avut eu grijă! Iar bătălia finală trebuia dirijată perfect. Flotei Fundaţiei trebuia să i se insufle încredere în sine, în timp ce flota Kalgan-ului trebuia să fie gata de a da bir cu fugiţii. Am avut grijă şi de acest lucru!

— Vorbitor, spuse Studentul, dumneavoastră… vreau să spun noi, contam pe faptul că Dr. Darell nu o va bănui pe Arcadia ca fiind unealta noastră. Conform calculelor *mele*, exista o probabilitate de treizeci la sută că *va bănui* acest lucru. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Am avut grijă şi de asta. Ce ai învăţat tu despre Platourile Coruperii? Ce sunt ele? În mod evident, nu o dovadă a *introducerii* unui element emoţional. Introducerea nu poate fi detectată, nici prin cele mai rafinate analize encefalografice. Ştii, o consecinţă a Teoremei lui Leffert. *Înlăturarea*, ştergerea unui element emoţional, *aceasta* este relevată prin Platoul Coruperii. Şi *trebuie* să fie

relevată. Desigur, Anthor s-a convins că Darell ştia totul despre Platoul Coruperii. Însă… când poate fi Controlat un individ, fără să arate acest lucru? Atunci când nu există niciun element emoţional de înlăturat. Cu alte cuvinte, atunci când individul este un nou-născut, fără nicio configuraţie mentală. Un astfel de nou-născut a fost Arcadia pe Trantor, acum cincisprezece ani, când a fost făcut primul pas în derularea planului. Nu va afla niciodată că a fost Controlată, şi chiar spre binele ei, întrucât Controlul a dus la dezvoltarea unei personalităţi precoce şi inteligente.

Primul Vorbitor râse scurt:

— Într-un fel, cea mai uluitoare este ironia celor întâmplate. Timp de patru sute de ani, atât de mulţi oameni au fost orbiţi de cuvintele lui Seldon: „celălalt capăt al Galaxiei.” Şi-au adus părerile personale, influenţate de o gândire tehnologică, au măsurat celălalt capăt fie cu raportorul, fie cu rigla, şi au sfârşit întotdeauna fie la un punct din periferie aflat la un unghi de o sută optzeci de grade pe circumferinţă plecând din Terminus, fie înapoi în punctul de plecare. Şi totuşi, cel mai mare pericol stătea în faptul că *exista* totuşi un răspuns posibil, plecând chiar de la un mod de gândire tehnologic. Galaxia, după cum ştii, nu este deloc un simplu ovoid aplatizat; şi nici periferia nu este o curbă închisă. De fapt, este o spirală dublă, iar Braţul Principal conţine cel puţin optzeci la sută din planetele locuite. Terminus reprezintă capătul unui braţ spiral, iar noi suntem la celălalt capăt… pentru că, unde se află capătul celălalt al unei spirale? Păi, în centru. Dar este o soluţie neserioasă. O soluţie accidentală şi nerevelatoare. Răspunsul ar fi fost obţinut imediat dacă cei care căutau şi-ar fi adus aminte că Hari Seldon era un savant în *sociologie*, nu în tehnologie, şi ar fi gândit în consecinţă. Ce *ar putea* însemna pentru un sociolog „capete opuse”? Capetele opuse ale unei hărţi? Desigur că nu. Asta este o simplă interpretare mecanică. Prima Fundaţie se afla la periferie, acolo unde Imperiul iniţial era cel mai slab, unde influenţa civilizaţiei sale era cea mai mică, unde bogăţia şi cultura erau aproape absente. Şi unde se află *capătul opus al*

Galaxiei, din punct de vedere social? Păi, acolo unde Imperiul iniţial era cel mai puternic, unde civilizaţia avea cea mai mare influenţă, unde bogăţia şi cultura erau permanent prezente. Aici! În centru! Pe Trantor, capitala Imperiului de pe vremea lui Seldon.

După o foarte scurtă pauză, Primul Vorbitor continuă:

— Şi era cel mai normal lucru posibil. Hari Seldon a lăsat în urma lui A Doua Fundaţie pentru a-i păstra, îmbunătăţi, şi continua opera. Asta s-a ştiut, sau s-a ghicit, încă de acum cincizeci de ani. Dar unde se putea face acest lucru cel mai bine? Pe Trantor, acolo unde a lucrat grupul lui Seldon, şi unde s-au acumulat informaţii de-a lungul deceniilor. Iar scopul celei de-A Doua Fundaţii era protejarea Planului împotriva duşmanilor. Se ştia şi asta! Şi unde era pericolul cel mai mare pentru Terminus şi pentru Plan? Aici! Aici, pe Trantor, unde Imperiul, aşa muribund cum era, putea totuşi, timp de trei sute de ani, să distrugă Fundaţia în cazul în care s-ar fi hotărât s-o facă. Acum un secol, Trantor-ul a căzut, a fost jefuit şi distrus complet. Iar *noi* am fost în mod firesc capabili să ne protejăm sediul şi, din toată planeta, doar Biblioteca Imperială şi domeniile din jurul ei au rămas neatinse. Galaxia cunoştea bine acest lucru, foarte edificator, dar nu l-a luat în seamă. Aici, pe Trantor, ne-a descoperit Ebling Mis; şi aici am avut grijă ca el să nu supravieţuiască descoperirii. Pentru asta, a fost necesar să aranjăm ca o fată normală din Fundaţie să înfrunte fantasticele puteri mentale de mutant ale Catârului. Categoric, un astfel de fapt ar fi putut atrage bănuielile asupra planetei în care s-a întâmplat… Aici l-am studiat pentru prima oară pe Catâr şi am plănuit să-l înfrângem definitiv. Aici s-a născut Arcadia şi a început lanţul de evenimente care au permis reîntoarcerea la Planul Seldon. Şi toate aceste fisuri în păstrarea secretului nostru, aceste găuri larg deschise, au rămas neobservate deoarece Seldon a vorbit în felul său despre „celălalt capăt”, iar ceilalţi i-au interpretat vorbele în felul lor.

Primul Vorbitor încetase de multă vreme să se mai adreseze Studentului. De fapt, se adresa lui însuşi, stând în

faţa ferestrei, privind la strălucirea incredibilă de pe fundal; la uriaşa Galaxie care era de-acum încolo în siguranţă.

— Hari Seldon a denumit Trantor-ul „Sfârşitul Stelei”, şopti el, şi de ce nu un pic de imaginaţie poetică? Întreg universul a fost odată dirijat de pe această stâncă; de-aici plecau toate legăturile cu celelalte stele. „Toate drumurile duc spre Trantor”, spune vechiul proverb, „şi acolo se sfârşesc toate stelele.”

Cu zece luni mai înainte, Primul Vorbitor privise aceeaşi aglomeraţie de stele – nicăieri mai aglomerate ca în centrul acelui uriaş ciorchine de materie pe care Omul îl numeşte Galaxie – cu presimţiri sumbre; dar acum, o mare satisfacţie se instalase pe faţa rotundă şi îmbujorată a lui Preem Palver – Primul Vorbitor.

Cuprins

Isaac Asimov

A DOUA FUNDAȚIE

DOUĂ PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDAȚIEI"

"SFÂRȘITUL STELELOR"... AȘA A BOTEZAT HARI SELDON PLANETA TRANTOR, ÎNTR-UN MOMENT DE FANTEZIE POETICĂ. ȘI DE CE NU? ÎNTREG UNIVERSUL A FOST CÂNDVA DIRIJAT DE PE ACEASTĂ STÂNCĂ; DE-AICI PORNEAU TOATE FIRELE CĂTRE CELELALTE STELE; "TOATE DRUMURILE DUC PE TRANTOR", SPUNE VECHIUL PROVERB, "ȘI ACOLO SE SFÂRȘESC TOATE STELELE".

Catârul, un mutant dotat cu puteri psihice copleșitoare, declanșează prima criză pe care Hari Seldon nu a prevăzut-o, iar Fundația este neputincioasă. Se pare că Galaxia va avea un nou stăpân... Dar există și A Doua Fundație, acolo unde nimeni n-o va putea găsi. Nici măcar Catârul...

ISBN 973-369-000-4

PREȚ 1500 LEI